„Cu George Arion începem să avem și noi un roman polițist autohton."
Ov. S. Crohmălniceanu

George Arion

Atac în bibliotecă

Ediţia a V-a

CRIME SCENE PRESS
2014

CRIME SCENE PRESS

George Arion
Atac în bibliotecă

Copyright © 1983 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2014 pentru această ediţie.

Director editorial: George Arion
Coperta colecţiei: Alexandra Bardan
Coperta: Foto Shutterstock
Redactor: Manuela Ruxandra Arion
Tehnoredactor: Mihaela Damian

ISBN ePUB: 978-606-93958-1-3
ISBN PDF: 978-606-93958-2-0
ISBN Print: 978-606-93677-3-5

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia

proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil
în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

GEORGE ARION s-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultăţii de Limba şi Literatura Română din Bucureşti – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicaţiile Flacăra S.A., Preşedintele Fundaţiei „Premiile Flacăra” şi Preşedinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul la două filme poliţiste (*Enigmele se explică în zori,* 1989, *Atac în bibliotecă*, 1992) şi la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă şi al mai multor piese poliţiste.

Proză mystery&thriller

Atac în bibliotecă – 1983, Editura Eminescu, reeditări în 1993 la Editura Flacăra şi în 2008 la Crime Scene Publishing; *Profesionistul* – 1985, Editura Eminescu, reeditare în 2011 la Crime Scene Publishing; *Trucaj* – 1986, Editura „Albatros”, reeditare în 2012 la Crime Scene Publishing; *Pe ce picior dansaţi?* – 1990, Editura Eminescu; *Crimele din Barintown* – 1995, Editura Flacăra; *Nesfârşita zi de ieri* – 1997, Editura Flacăra, reeditare sub titlul *Şah la rege* în 2008 la Editura Tritonic; *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, Editura All, reeditare 2008, Crime Scene Publishing; *Cameleonul* – 2001, Editura Fundaţiei Pro, reeditare 2009, Crime Scene Publishing; *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, Editura Fundaţiei „Premiile Flacăra”; *Spioni în arşiţă* – 2003, Editura Fundaţiei „Premiile Flacăra”; *Necuratul din Colga* – 2004, Editura Fundaţiei „Premiile Flacăra”, reeditare în 2010 la Crime Scene Publishing; *Crime sofisticate* – 2009, Crime Scene Publishing; *Fortăreaţa*

nebunilor – 2011, Crime Scene Publishing; *Sufocare* – 2012, Crime Scene Publishing, ; *Insula cărţilor* – 2014. Crime Scene Press.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetăţean de Onoare al oraşului Tecuci.

În 2013, Asociaţia Naţională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de DETECTIV DE ONOARE.

ATAC ÎN BIBLIOTECĂ

1.

Cadavrul se află în dreapta mea, aşezat pe un maldăr de cărţi. Altădată m-aş fi repezit zglobiu ca un piţigoi să le pun în rafturi. Acum, mă uit năuc la omul care zace într-o baltă de sânge. Îl cheamă Valentin, da' ce caută în casa mea şi de ce are o asemenea rană la cap nu pot să vă spun nici să mă ardeţi cu fierul roşu. În treacăt fie zis, când i se pomenea de un astfel de supliciu, bunicul meu nu spunea decât atât: „Brr! Odios!" Am încheiat citatul. De câteva minute mi-am venit în fire ca un bolnav adormit din greşeală pentru o operaţie care trebuia făcută altcuiva. Încerc să înţeleg ceva din ceea ce s-a întâmplat în jur; nu reuşesc. Întotdeauna în momentele cheie materia mea cenuşie ţine să nu mă inoportuneze cu prezenţa ei şi îmi înmânează o cerere de concediu pe termen lung. Desigur că i-o resping dându-i din nou un ultim avertisment. Mă doare îngrozitor capul; în gură am un gust atât de amar încât îmi propun să mă duc urgent la bucătărie şi să iau o bucată de zahăr. N-am avut niciodată un ţel mai greu de atins. Mai degrabă mă târăsc pân-acolo, sprijinindu-mă de pereţi. Duşumeaua e în plin tangaj. Nu m-ar mira să aud de undeva un glas care să îmi ordone prin portavoce să mă caţăr pe catarg ca să raportez de-acolo dacă se zăreşte ţărmul. Spre bucuria mea, oricât mi-aş încorda auzul, nu aud o astfel de poruncă. Noroc că nu mă văd părinţii, altfel aş avea parte de-o predică pe cinste, presărată cu pilde despre diverse cunoştinţe care n-au sfârşit glorios. Mi s-ar aduce cu siguranţă aminte că dacă în copilărie aş fi luat sârguincios untură de peşte şi n-aş fi alimentat cu ea diferite crăpături ale duşumelei, ca Tom Sawyer, chipurile din milă, ca să nu rugineasc scândurile, dacă n-aş fi fugit ca un laş din prima zi de la grădiniţă când

educatoarea m-a întrebat cum mă cheamă, şi dacă la şcoală aş fi înţeles că profesorii care combăteau mendel-morganismul îmi spuneau lucruri mai importante decât cele aflate din romanele de aventuri citite pe sub bancă, alta ar fi fost traiectoria mea în viaţă. Oricine s-ar amuza să contemple un vlăjgan de un metru şi optzeci şi doi de centimetri şi de 75 de kilograme (netto) înaintând ca pe un teren minat spre dependinţele casei sale. Cu o hartă şi cu o busolă cred că m-aş fi descurcat mai lesne. N-aş fi intrat mai întâi în debara, unde m-am încurcat printre nişte haine, şi eventual aş fi evitat să dărâm o vază cu flori, ce-i drept cam ofilite. După lungi peripeţii ajung în bucătărie unde un observator federal ar constata un alt dezastru: pe masă stau goale o sticlă de votcă şi trei de vin. Rapiditatea în numărarea fiolelor o am moştenire de la bunica. Imediat ce sesiza că avântul bahic al unor comeseni depăşea limitele bunului simţ strămoşesc, ea spunea îmbufnată: „Uite cât aţi băut!” Şi dădea cifra exactă. La care bunicul îi răspundea arătând cu un gest larg navetele cu bere sau frapierele cu sticle nedesfundate: „Da’ cât mai avem, da’ cât mai avem!”. Am încheiat citatul. Pretutindeni în bucătărie sunt pete de băutură şi resturi de mâncare zac prin farfurii aşezate alandala. Oricât m-aş freca la ochi, tot acelaşi câmp de luptă răscolit de un vrăjmaş cu o tehnică militară bine pusă la punct mi se înfăţişează în toată splendoarea lui. Pur şi simplu îmi pare că visez: nu-mi aduc aminte să fi băut şi să fi mâncat aseară acasă. Mai ales asemenea cantităţi care depăşesc cu mult capacitatea mea de îngurgitare şi par mai potrivite pentru a potoli foamea unei garnizoane scăpate de sub un asediu îndelungat. Renunţ la bucăţica de zahăr şi mă conving că trebuie să mă duc la baie. Îmi vâr capul sub un jet de apă rece. Fără să mă mai şterg, mă târăsc în dormitor, mă caţăr în pat folosind alpenştocul şi pioletul şi mă aştern pe

un somn de câteva ceasuri, de parcă aş fi luat din greşeală un pumn de somnifere în loc de unul cu alune.

Se face seară când mă trezesc şi mă dau jos din pat fără să mai am nevoie de o scară. Dispoziţia nenorocită de dinainte mi-a mai trecut. Însă acum mi s-a făcut o frică îngrozitoare. Poate totuşi am avut halucinaţii, îmi spun cu glas tare ca să mă încurajez, şi merg în bibliotecă să mă dumiresc dacă trupul respectiv nu şi-a strâns catrafusele şi a şters-o. Da' unde aţi vrea să fie, cetăţeni şi cetăţene? Rotaţia pământului nu l-a clintit nici măcar cu un centimetru. Acum însă am luciditatea necesară ca să inspectez mai atent locul. În primul rând mă enervez fiindcă o sumedenie de cărţi sunt împrăştiate pe jos. Un fotoliu e răsturnat, iar câteva fotografii ale unor scriitori clasici au fost risipite din mapa unde le ţin de obicei. Cine le-o fi răvăşit astfel o fi crezut că sunt poze de familie. Pe jos zace şi manuscrisul cărţii la care lucrez având doar aşa, de chichi machi, titlul provizoriu *Argoul ca jargon*. Dacă l-ar vedea, lingviştii ar sări în sus de indignare. Da' dacă l-ar vedea un procuror pe nea Valentin, tocmai bun de pus în pardesiu de scânduri, cum ar reacţiona? Nu-ţi trebuie cine ştie ce pregătire criminalistică pentru a pricepe că aici s-a bătut cineva cu destulă competenţă. Oricine ar trage concluzia că eu şi omul acela care a încremenit pe covor ne-am străduit să realizăm o scenă capabilă să stoarcă lacrimi şi unui călău în pragul pensionării. E adevărat, a fost nevoie de ceva trudă, dar rezultatul are toate şansele să fie catalogat drept mulţumitor.

Descopăr şi cu ce-a fost omorât Valentin: cu una dintre halterele cu ajutorul căreia dimineaţa ar trebui să-mi dezmorţesc muşchii. Le ţin doar ca decor, să fac impresie bună vizitatoarelor. Bravo ţie, Andrei Mladin, ziarist român în viaţă! Mai bine zis, încă în viaţă! Pentru că

nu văd ce scăpare mai ai după chestia asta! Te-apuci şi bei cu oamenii – pe care nici nu-i ştii prea bine – îi ademeneşti ca un sadic în bârlogul tău, te iei la harţă cu ei şi le faci de petrecanie! Ce ţi-a făcut bătrânelul? Ăsta e respectul pe care-l acorzi tu celor mai în vârstă ca tine? În loc să le oferi locul în tramvai – faptul că mergi cu maşina nu e o scuză –, să-i ajuţi să traverseze strada sau să le tai lemnele, tu le dai cu haltera-n cap? Dacă-ai fi pe-un alt meridian n-ai scăpa de scaunul electric pe care ai fi prăjit ca un pui la rotisor, oricât ai susţine la proces în faţa juraţilor că medicul nu ţi-a recomandat niciodată şocuri electrice, sau că nu ai avea carnea prea fragedă. Parcă frăgezimea mai contează!

Buuun. Totuşi, daţi-mi voie, fraţi căuzaşi, să nu înţeleg cu nici un chip ce s-a-ntâmplat. În primul rând, nu-mi aduc aminte să fi venit vreodată cu Valentin la mine, chiar dacă l-am simpatizat din prima clipă când l-am cunoscut. Sincer să fiu, nu ţin minte nici să fi băut aseară atât de mult încât să nu mai ştiu ce întreprind şi în numele căror idealuri. Iar memoria mea exersată cu ajutorul reţinerii a zeci de numere de telefon ale unor persoane cât se poate de drăgălaşe nu catadicseşte de astă dată să mă lămurească deloc cum m-am întors acasă. Când o să am timp, o să-mi cumpăr o memorie de calculator, şi să nu mai fiu eu odrasla doamnei Mladin dacă o să mai permit scurgerile de informaţii. Sau, şi mai bine, o să-ncep să iau Glutacid.

Aşa... Să fac mai bine ordine în jur şi abia pe urmă să încerc să limpezesc situaţia. De altfel şi bunicul spunea: „O casă curată ca un pahar stimulează gândirea”. Am încheiat citatul. În primul rând trebuie să mă descotorosesc de cadavru. La miliţie nu pot da în nici un caz telefon. Ce explicaţii să le-ndrug când am o asemenea pauză în amintiri? Nu mai ies din încurcătură niciodată sau, dacă reuşesc să scap, se va face atâta vâlvă în jurul numelui

meu încât pot să pun liniştit condeiul în cui şi să m-apuc să combat gândacul de Colorado pe ogoarele patriei. Eu am nevoie de-o anchetă discretă, făcută de un om care să nu bată toba, fiindcă şi aşa am câţiva amici care-aşteaptă cu un entuziasm nereţinut clipa în care o să-mi frâng gâtul. Ei bine, sper că n-am s-o fac. Anunţ pe-această cale că partida nu s-a sfârşit. Celui care m-a provocat n-o să-i fie moale, mă îmbărbătez eu, şi-apoi mă cuprinde din nou disperarea. Ce-ar fi făcut bunicul într-o astfel de împrejurare? I-ar fi spus cu siguranţă bunicii: „Femeie, vezi că nişte golani ne vor răul. Mi-e prea silă să mă ocup de ei. Prinde-i tu şi dă-i pe mâna miliţiei”. Am încheiat citatul. Iar el ar fi rămas la fel de senin şi ferm convins că treaba va fi dusă la bun sfârşit de consoartă.

Câteva clipe mă gândesc şi ajung la concluzia că o persoană mai discretă şi totodată plină de solicitudine faţă de mine nu pot fi decât eu însumi. Indiferent de protestele de la galerie, eu voi conduce ancheta. Arunc o privire recunoscătoare către raftul cu cărţi poliţiste şi m-apuc de treabă.

Prima problemă de rezolvat: cum să scap de cadavru măcar câteva zile? Cu elanul spre curăţenie al celor din bloc, dacă îl pun în spălătorie e găsit imediat. Să-l las în lift şi să mă prefac a nu şti nimic ar fi o eroare la fel de mare, chiar dacă, uneori, noaptea, câte-un beţiv îşi găseşte acolo culcuşul. Cel mai bun lucru e să-l duc la subsol; acolo e şi răcoare. Ideea e bună, da’ cum să-l car? N-am încotro, trebuie să risc. Aştept să se facă miezul nopţii, îl iau pe Valentin de-un braţ şi îl târăsc după mine ca şi cum ar fi afumat în urma consumării porţiilor de ţuică ale unui întreg batalion. Intrarea mea în rol se face perfect, încât chiar ajung să-l mustru cu blândeţe fiindcă la anii lui îi mai trage cu spirtoasele. Probabil că se ruşinează de vreme ce nu-mi răspunde. E mai greu decât arată înfăţişarea lui fragilă.

Iertaţi-mă că fraza de mai sus e un loc comun; da’ cine cară un cadavru nu se poate abţine să n-o rostească. Prin vizorul uşii nu se vede nici ţipenie. Îl las pe Valentin în hol şi ies pe palier. De-acolo chem ascensorul. Îl iau din nou pe Valentin la braţ şi când liftul ajunge la etajul nostru dau să intru în el. O mişcare stângace ne este fatală şi ne prăbuşim amândoi cu papainoagele-n sus, stârnind un vacarm care contrazice categoric instrucţiunile afişate la avizierul blocului. Cu eforturi supraomeneşti pătrundem totuşi în lift şi răsuflu uşurat abia când apăs pe butonul de parter. Ajunşi jos, deschid cu precauţie uşa şi o închid repede la loc. Vecina mea de palier, gata să preschimbe prefixul vârstei din 5 în 6, solitara duduie Margareta, reîntoarsă de cine ştie unde tocmai la ora asta, aşteaptă plină de încredere în faţa liftului. Propulsez imediat ascensorul din nou spre etajul şapte unde locuiesc. Aici m-aşteaptă o surpriză la fel de agreabilă. Un mustăcios, musafir al familiei Nedelcu, vecină de palier cu mine, râvneşte să pătrundă şi el în ascensor. Vehemenţa cu care mă opun stârneşte stupoarea celor care-şi însoţesc oaspetele. Cu uşile închise la loc apăs pe butonul de etajul trei. La acest nivel e linişte. Cobor pe scări trambalându-l cum pot pe Valentin. Între timp răsună huruitul ascensorului care a coborât chemat de duduia Margareta, a urcat cu ea şi apoi a făcut cale întoarsă cu mustăciosul. Când aud uşa blocului închizându-se după el, cobor până la parter. Nimeni. Un bec chior luminează cutiile poştale şi un afiş prin care locatarii sunt îndemnaţi să nu rămână în urmă cu plata întreţinerii. Mă angajez solemn să ţin seama de-această invitaţie. Până la uşa de la subsol mai cobor câteva trepte într-o accentuată stare de epuizare psihică şi fizică. Iertaţi-mă, fraţilor, dar când ai cunoştinţe medicale oricât de rudimentare nu te poţi abţine să nu încerci, chiar şi cu timiditate, să-ţi analizezi starea sănătăţii şi eventual

să-ţi prescrii şi un tratament. De mare folos mi-ar fi să mă aflu pe plaja pe care o zăresc în grabă într-o fotografie color ţintuită în perete pentru a spori frumuseţea ambianţei. Poza e cam pătată de muşte, însă tot înţeleg că vreo câteva persoane de sex feminin care stau tolănite la soare n-au cheltuit prea mulţi bani pentru a-şi acoperi formele de relief.

Uşa e-ncuiată, însă am avut prevederea să iau cheia de la lacăt. Deschid fără prea mare zgomot, pătrund în hruba aceea inospitalieră şi depun cadavrul într-un ungher. Defunctul mi-a fost drag, da' las lacrimile pentru mai târziu. Cum aş putea să-l răzbun şi să-mi apăr şi pielea dacă aş scânci ca o domnişoară de pension care a auzit pentru prima oară un ofiţer de husari înjurând de mamă? Ies, încui cu un lacăt pe care l-am adus special, ca să nu mai intre orice nepoftit. Pe drumul de întoarcere mai arunc o ocheadă la trupurile acelea bronzate şi îmi dau seama cu plăcere că lângă ele, pe plajă, este loc destul şi pentru mine.

Iată-mă din nou în apartament. N-au trecut mai mult de cincisprezece minute de când am plecat de-aici, da' parcă s-au scurs veacuri. Inima nu-mi mai bate atât de nebuneşte, altfel ar trebui să-şi caute un piept mai încăpător. Dar când să spun că totul e-n ordine, ţârâitul soneriei îmi răscoleşte întreaga fiinţă. Primul gând e ăsta: gata, au şi aflat, poate că aşa e mai bine, se termină cu tot calvarul, şi mă reped să descui. Dau uşa larg de perete şi, cu ochii închişi – cine-ar putea să fie în faţa mea decât doi miliţieni siguri pe ei? – exclam întinzând mâinile spre a-mi fi împodobite cu brăţări de oţel:

— Luaţi-mă!

— O, dragule, ce-i cu tine? Eşti îngrozitor de palid!

Na, belea! Să avem iertare! Acesta este un glas de civilă. Casc ochii cât nişte farfurii de supă şi o descopăr pe

duduia Margareta. E îmbrăcată aşa cum o văzusem venind din oraş, cu un taior şi cu o fustă de culoare închisă şi de o croială severă, precum îi stă bine unei femei serioase, care îşi petrece cu chibzuinţă ultimii ani de viaţă, mândră de reputaţia sa de om de o cinste şi o corectitudine exemplare. Doar părul strâns într-un coc bogat lasă să-i scape pe frunte câţiva zulufi rebeli şi şmechereşti care, împreună cu veşnicul zâmbet din colţul gurii, o fac nespus de simpatică pentru cei mai mulţi şi îi îndeamnă să se întrebe cum o fi arătat în tinereţe această făptură.

Nu-mi retrag mâinile cu destulă repeziciune ca duduia să nu remarce:

— Să-ţi mai tai unghiile, Mladin dragă. Ştiu o manichiuristă grozavă. Îţi taie pieliţele aşa de uşor încât tu o-ntrebi dacă nu se apucă de lucru, iar femeia îţi spune că a şi terminat. În acelaşi timp îţi comentează şi ultimul spectacol de la circ. E expertă în materie: se dă în vânt în special după dresurile cu elefanţi şi şoareci.

— Mulţumesc de grijă. O să vă cer mâine adresa acestei persoane. Şi când o să mă duc la ea o să fiu atent să-i dăruiesc ceva pe măsura interesului său pentru artă. Chiar un elefant nu promit, da’ de un şoarece tot se mai poate face rost în ziua de azi. Deocamdată, însă, aş prefera să dorm. Mi-e perfect egal cât de mari îmi sunt unghiile. Nu obişnuiesc să sfâşii aşternuturile, mai ales pe ale mele.

Duduia însă nu se dă bătută.

— Nu prea mi-e somn. N-ai vrea să bem ceva? Am adus un coniecel, se alintă ea. Unul grozav: SKEN-DER-BEU, silabiseşte cu greutate distinsa cincagenară fluturându-mi o sticlă pe la nas.

Mă uit atent la femeie. Ce-a apucat-o? Nu mi-a mai făcut niciodată o asemenea propunere. De când a dat-o pe ulei? Ia să fiu mai atent: cât o fi duduia de adorabilă am

auzit că e o băgăreaţă cum nu s-a pomenit. Se zice că, din curiozitate, a numărat odată cu câţi bolovani e pietruită strada noastră.

Gândul c-aş putea să gust vreo licoare face să se-nvârtească rapid decorul din jurul meu. Cât despre perspectiva unei companii cum e cea a Margaretei nu pot spune decât că era mai bine ca la uşă să-mi fi sunat doi reprezentanţi ai legii.

— Nu, mulţumesc, sunt mort de oboseală. Mâine trebuie să mă scol devreme.

— Da, ştiu, voi ziariştii alergaţi mereu, oftează ea cu înţelegere. Şi continuă cu o vioiciune care îi contrazice starea de dinainte:

— De ce mi-ai trântit uşa liftului în nas? Am impresia că nici nu erai singur. Ştrengarule, nu te mai astâmperi!

Duduia Margareta se preface că glumeşte. Ceva din tonul ei mă avertizează că totul e numai trucaj. Să-l fi observat pe Valentin în lift şi să-şi fi dat seama în ce situaţie se afla?

— Ştiţi, improvizez eu rapid, medicul mi-a recomandat să fac cât mai multe plimbări cu ascensorul. Diferenţa de presiune de la etajul şapte la parter asigură organismului un metabolism excelent.

Duduia Margareta se retrage siderată în apartamentul ei. Mai târziu am auzit toată noaptea liftul mergând. Nu mai e nevoie, cred, să spun al cui zâmbet îl căra de la parter la etajul şapte şi înapoi.

Încui din nou uşa şi mă duc să deretic. Cu covorul nu se mai poate face nimic rezonabil, aşa că îl înlocuiesc cu altul vechi. Cu o migală demnă de un bibliotecar care nu s-a mulţumit să înveţe doar clasificarea zecimală îmi aşez în raft cărţile. Câteva discuri sunt sfărâmate aşa că le arunc la coş. Nu-mi pare rău decât de concertul pentru vioară şi orchestră de Mendelssohn-Bartholdy. Asta v-o spun ca să

vă fac impresie bună. Dacă n-ar fi noapte, aş pune în funcţiune şi aspiratorul. Prefer să respect liniştea colocatarilor. Iau o mătură şi curăţ cu migală cotloanele de cel mai neînsemnat fir de praf. Mă descurc mulţumitor pentru că, la 37 de ani, câţi număr, cetăţeni şi cetăţene, sunt singur cuc, aşa că am cunoştinţe variate în domeniul gospodăriei.

Fac lună şi în bucătărie cu un înalt profesionalism, apoi în dormitor şi în baie. Apartamentul străluceşte de curăţenie. Aş putea participa cu succes la concursul „Casa noastră ca o floare”, destinat unor largi mase de locatari de pretutindeni. E ora patru dimineaţa, meteorologii anunţă o frumoasă zi de iunie, soarele va răsări la ora 5,31 şi va apune la ora 21, după cum scrie pe calendarul meu de birou, însă pentru mine ceea ce va urma nu va fi decât un coşmar din care poate că mă voi trezi senin dar, la fel de bine, s-ar putea să nu mă mai trezesc niciodată. Fac un duş zdravăn, mă rad sever, îmbrac o cămaşă pe care azi o pun pentru întâia oară şi trag pe mine nişte pantaloni negri proaspăt călcaţi. În picioare iau o pereche de pantofi cu talpă moale şi odihnitoare. Dacă nu s-ar toci, ţi-ar fi drag să faci înconjurul lumii pe jos. Cine m-ar psihanaliza ar zice, fără-ndoială, că vreau s-alung spectrul grijilor şi să mă cred descins într-un univers confortabil şi prietenos. Ei bine, aşa este. Aşezat într-un fotoliu, pun un disc de Vivaldi, dau drumul la pick-up şi încerc să-mi adun gândurile. Sincer să fiu, e destul de greu. Da’ e-n joc viaţa mea, aşa că merită efortul.

2.

Casa era ca o cetate. Am descoperit cu greu soneria ascunsă de zorelele crescute pe gardul de piatră. O voce din zid mă întrebă cine sunt. Nu-mi place să discut cu gardurile, da' de data asta m-am grăbit să mă recomand. Se auzi un clinchet şi poarta se deblocă. Am pătruns într-o curte încărcată de verdeaţă şi străbătută de o mulţime de alei pe care un tanc de mărime mijlocie putea circula liniştit. Un havuz prea bogat ornamentat după gustul meu împrăştia spre cer o jerbă de apă multicoloră în bătaia soarelui şi răcorea aerul din acest perimetru răpit parcă din paradis cu aprobare specială. Într-un ungher al curţii, atât de îndepărtat încât l-aş fi putut studia mai bine cu o lunetă decât cu ochiul liber, se înălţa un garaj impunător. Uşile erau deschise; din el ieşi pentru o clipă un om în salopetă şi purtând în mână o cheie, desigur, franceză. Se uită la mine o clipă neînţelegând de unde am apărut şi pe cine caut, da' îmi răspunse binevoitor la salut şi pe urmă dispăru din nou în garaj. Aveam să aflu mai târziu că se numea Ionuţ Axinte şi era şoferul vestitului doctor Paul Comnoiu. O căutam pentru un interviu pe fiica acestuia, Mihaela Comnoiu, o violonistă ajunsă celebră în toată lumea la 30 de ani. Pe treptele de marmură ale casei mă aştepta un bătrânel, Valentin, care, împreună cu soţia sa, Maria, aveau în grijă gospodăria pretenţioasă a doctorului. Dacă l-ai fi pus pe moşneag lângă o trestie n-ai fi ştiut care e mai firav. În orice caz, pe el l-ai fi depistat după statura mică. Omuleţul îmi strânse mâna ceremonios şi mă introduse într-un hol în care-ar fi putut uşor să intre apartamentul meu de două camere şi dependinţele respective. Rămânea loc şi de garaj. După aceea am intrat într-un salon atât de impozant încât, cufundat într-un

fotoliu, păream pur şi simplu un ţânţar anofel în vizită la un dinozaur. Scenografia dovedea nu numai cheltuirea unei grămezi de bănet, da' şi bun gust. Bineînţeles, tablouri, bineînţeles vase scumpe, bineînţeles covoare care făceau de neauzit chiar şi o locomotivă care ar fi trecut peste ele. Am obosit de-atâtea descrieri aşa c-o las baltă. Mai închipuiţi-vă şi singuri. Amintiţi-vă cam cum arată cea mai grozavă casă pe care aţi văzut-o şi apoi uitaţi-o rapid; locuinţa doctorului e şi mai şi.

Vreo zece minute am fost lăsat să mă desfăt estetic cu o privelişte pe cinste. Probabil că asta face parte din protocol, mi-am zis. Aşa simte omul mai bine unde-a intrat şi cu cine are de-a face. Dacă dai buzna ca nesimţitul şi stai imediat de vorbă cu proprietarii rişti să crezi mai târziu că te-ai întâlnit cu ei la un club sindical.

Când a apărut şi gazda mi-am dat seama că m-am pripit spunând c-am obosit de atâtea descrieri.

Jur pe sănătatea doamnei Mladin c-aşa ceva n-am văzut în viaţa mea şi vă rog respectuos să credeţi că nu vorbesc în necunoştinţă de cauză. Era înaltă de aproape un metru şaptezeci, îşi unduia talia strâmtă ca de viespe supusă unui sever regim alimentar, având totuşi mai jos nişte rotunjimi capabile să facă să renunţe la soldă un regiment de cavalerie numai pentru a le contempla. Pantalonii blue-jeans puneau şi mai mult în evidenţă lungimea unor picioare capabile să parcurgă distanţa Bucureşti – Ploieşti în mai puţin de o oră. Bluza, fără croială complicată şi de culoare albă, era într-o anumită porţiune a ei tot atât de bombată ca pânzele unei fregate care a prins un alizeu din pupa. Dumnezeule, mai era şi blondă, şi voi ştiţi cum sunt eu, fraţilor: când văd o blondă parcă văd o brunetă. Totuşi, fără glumă: mă-nnebunesc blondele şi mai ales cele autentice! Numai ochii ei aruncau o privire care nu corespundea idealului meu feminin. Parcă

avea ochii unei girafe care se uită de sus în iarbă să vadă ce muscă a strivit.

— Să-mi spui şi mie când termini cu vizionarea, mi se adresă ea de la-nceput familiar. Nu de alta, da' am impresia că de când am intrat nu ţi-am auzit răsuflarea şi nu m-aş pricepe să-ţi fac respiraţie gură la gură, mai ales că n-aş simţi nici o plăcere.

Redevin subito nepotul bunicului meu, cel care zicea: „O zi fără o femeie e o zi pierdută". Am încheiat citatul.

— Ascultă, duceso, îi spun, ar fi bine ca atunci când apari undeva mai întâi să anunţi. Nu de alta, da' nu toţi au inima la fel de zdravănă ca a mea.

Chicoteşte uşor amuzată, semn că apreciază bancurile în limita fondului principal de cuvinte.

— Bei ceva?

— Nu; am venit cu maşina şi şoferul meu personal e în concediu, aşa că trebuie să conduc eu, îi răspund ruşinat ca o fecioară care trebuie să renunţe pentru prima oară la veşminte în faţa unui bărbat şi tocmai atunci se nimereşte să aibă furoul puţin rupt.

— O cafea?

— Nu, mulţumesc, nu beau nici cafea şi nici nu fumez. Viciile mele sunt de altă natură.

Am stat trei ore la ea. Mi-a răspuns la început cât se poate de banal, de parcă ar fi vorbit despre cineva fără nici o legătură cu viaţa sa. Treptat, însă, am reuşit, cu întrebările mele, să-i îndepărtez crusta de indiferenţă şi orgoliu care o făcea să se creadă mai presus de ceilalţi semeni. La sfârşit nu m-ar fi mirat dacă ar fi îngenuncheat pe covor şi m-ar fi cerut de bărbat. Iar eu, uitându-mă la ceas, i-aş fi răspuns: „Cât e ora? A, regret, a trecut de 12... După ora asta nu mai primesc cereri în căsătorie."

Şeful meu de secţie şi-a manifestat mulţumirea pentru interviu în felul său caracteristic:

— Mda... Nu e rău...

Cred însă că după ce-am ieşit din birou îşi freca mâinile de bucurie pentru că revista noastră publică primul interviu mai amplu cu Mihaela Comnoiu. L-am iertat fiindcă mi-am dat seama că ştiinţa conducerii îi interzice să-şi manifeste o stare de extaz în faţa subalternilor.

Interviul a apărut cu o fotografie şi cu câteva date biografice ale violonistei. Am primit multe telefoane de felicitare, semn că Galaxia Gutenberg nu e deloc în decădere, cum socotesc unii. Da' de câte ori suna telefonul, mă grăbeam să ridic receptorul sperând că e Mihaela. După cum bine bănuiţi, nici vorbă să fie persoana în cauză. Aşa cum spunea deseori bunicul în clipele sale de voioşie – destul de dese şi lesne de provocat cu o cantitate neglijabilă de ţuică – „femeile aparţin învingătorilor". Am încheiat citatul. Avea dreptate bătrânul. Oricât mi-aş fi analizat situaţia, numai în postura unui tip căruia îi intră careu după careu la o foiţă nu mă vedeam. Nici bunicul nu fusese un învingător, dacă filozofa în acest mod. Ce-aş fi putut să fac decât să mă resemnez cu galoanele de învins pe considerentul că e-o chestiune ancestrală? În curând aveam să citesc într-un colţ de ziar că Mihaela Comnoiu concertează pe undeva, prin Europa, în locuri unde soarele răsare mai târziu decât la noi.

De-aceea surpriza fu cu atât mai mare când, într-o seară, în receptorul pe care îl ridicasem cu un gest plictisit, i-am auzit glasul:

— Andrei Mladin?

— Da.

— Aici Mihaela Comnoiu.

Brusc am simţit nevoie de asistenţa unui logoped cu experienţă. Am reuşit totuşi să îngaim:

— Sărut mâinile.

— Ştiu că am fost nepoliticoasă pentru că nu ţi-am dat un telefon de mulţumire pentru interviu.

Hait! Ducesa fraterniza brusc cu plebea.

— Vai, nu era nevoie!

Perfid mai sunt câteodată!

— Aş vrea să par mai puţin odioasă şi te-aş invita să vii mâine seară la concertul meu de la Ateneu. Desigur, numai în cazul în care ştii unde e Ateneul şi cam ce se petrece acolo.

Îmi venea să strig: Mai încape vorbă!, dar am fost cât se poate de reţinut. Mi-am îngăduit răgazul să-l scarpin după urechi pe motanul meu de cinci kile, Mecena, apoi am răspuns vag visător:

— Mâine seară? Ce e mâine seară? A, da... cu plăcere.

— Te-aş mai ruga ceva: să vii să mă iei cu maşina. A mea e în reparaţie.

Sper că-mi ghiciţi răspunsul.

A fost afirmativ, fraţilor!

Mă aştepta în stradă, cu vioara într-o mână şi cu poşeta în cealaltă. Am coborât, i-am deschis portiera din dreapta, am închis-o după ce s-a urcat şi m-am suit şi eu la volan. Executând tot ritualul ăsta priveam în jur. Norocul meu că, într-un cartier cum e acela în care stă, prietenii mei nu prea se hazardează, altfel aveau de ce râde privindu-mă cum mă fandoseam ca un bătrân ienicer căruia i s-a repartizat pentru prima oară un cort de o singură persoană.

Am discutat puţine lucruri până la Ateneu. Acolo m-a părăsit după ce m-a încredinţat unui plasator care m-a condus în sală. Despre concert n-aş putea spune multe lucruri. Se cânta Ceaikovski. Nu sunt critic muzical, da’ măcar atâta pricep şi eu să fac diferenţa între o vioară care e în mâna unui maestru şi cea la care cântă un cârpaci, fie el şi impecabil îmbrăcat. Iar ce auzeam era

divin. N-o vedeam decât pe ea. Blondă, îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă până la pământ, cu braţele goale care parcă oficiau un mister păgân cu vioara şi arcuşul. Sper că vă place cum mă exprim. Mi-am dat brusc seama c-am căzut în cap după ea şi că de acum viaţa mi s-a complicat într-un chip neaşteptat şi nedorit. Iată-mă şi sentimental. Ce era să fac? Trebuia să n-o mai văd. Lucrul era lesne de realizat. Aş fi năzuit la ceva mai presus de ceea ce mi se destinase aşa că n-avea nici un rost să mă zbucium de pomană. Bunicul spunea în astfel de ocazii sorbindu-şi alene licoarea preferată şi urmărind visător fumul ţigării pe care o pufăia fără prea multă convingere: „Cel mai deştept lucru pe care poţi să-l faci când îţi place o femeie e să fugi de ea”. Am încheiat citatul. Eu am un binecunoscut cult al strămoşilor aşa că n-aş fi putut trece peste o astfel de povaţă plină de bun-simţ. M-am ridicat de pe scaun. Privirile consternate ale melomanilor n-au reuşit să mă oprească. După ce-am intrat în maşină, am pornit în trombă şi am gonit în neştire pe străzi. Respectând, evident, viteza legală, oprind la stopuri şi având în vedere toate celelalte marafeturi din legea circulaţiei. Când am ajuns acasă mi s-a părut că sunt mai liniştit. Încă înainte de a deschide uşa de la intrarea în apartament am auzit telefonul sunând. Am ridicat agale receptorul şi am rămas fără text. Parcă ar fi explodat lângă mine o bombă cu napalm.

— Bună seara.

Era ea.

— Chiar aşa de tare ţi-am maltratat urechile încât ai plecat în timpul concertului?

— Vai, cum poţi crede aşa ceva! Pur şi simplu mi s-a făcut rău, îngaim eu rostogolindu-mi cuvintele ca pe nişte bile propulsate să dărâme o grămadă de popice.

— Nu e nevoie să minţi. Şi chiar dacă nu-ţi place cum cânt, politicos era să nu laşi o femeie să se-napoieze cu taxiul, din moment ce a apelat la protecţia ta...

— Iartă-mă, dar...

— Nici un dar. Dacă vrei să te iert, te rog ca mâine să treci pe la mine. Şi acum, noapte bună. Sper să nu mă visezi în bikini.

Aşa au pornit toate necazurile.

3.

Cetăţeni şi cetăţene, când aud poveştile de amor ale altora, rareori mă pot stăpâni să nu râd în hohote. Bănuiesc că şi dumneavoastră, atunci când citiţi despre îndrăgostiţi care se plimbă prin parcuri ţinându-se nostalgic de mână şi neîndrăznind să se sărute, căscaţi fără nici o reţinere. De aceea trec peste amănuntele lacrimogene ale idilei mele cu Mihaela. E drept, noi nu ne-am brodit firi prea sfioase. În wigwamul meu şi-au făcut curând apariţia mai multe obiecte ce-i aparţineau. Vă dau cuvântul că e o fată straşnică. Frumoasă foc şi atât de destupată la minte încât statutul meu de celibatar e serios ameninţat pentru prima oară. Iar pentru trufia de care uneori dă dovadă o să-i găsesc eu un leac.

Da’ se pare că nu întrunesc sufragiile familionului ei. Sincer să fiu, doctorul Paul Comnoiu mi-a fost antipatic din prima clipă. Nu ştiu ce mari descoperiri a făcut, da’ ca om se poartă de obicei execrabil. E mic de statură, gras, poartă ochelari cu o ramă de aur şi are un surâs batjocoritor pe buze. Deşi se apropie de 60 de ani, e de o agilitate surprinzătoare.

La rândul meu, nu m-am lăsat mai prejos şi i-am produs o impresie dezastruoasă.

— A, dumneata i-ai luat interviul acela Mihaelei! A ieşit excepţional. Cel mai mult mi-au plăcut întrebările.

După care s-a aplecat confidenţial la urechea mea:

— Fiicei mele i-am spus invers.

A izbucnit în râs şi s-a amestecat printre ceilalţi invitaţi.

Ne aflam la familia Comnoiu după un nou triumf muzical al Mihaelei. N-aş fi dat prea multă importanţă unei primiri atât de cordiale dacă n-aş fi zărit în ochii doctorului,

pentru o clipă, o sclipire duşmănoasă. Sau poate doar mi s-a părut? Ce să fac dacă n-am farmec personal? M-am consolat rapid cu gândul că măcar o parte a familiei Comnoiu mă are la inimă.

O smulg pe Mihaela dintr-un grup.

— Care e mama ta? Nu mă prezinţi? Nu de alta, da' să nu fac o gafă pălăvrăgind în stilul meu caracteristic tocmai în prezenţa ei.

Chipul Mihaelei se întunecă într-o clipă.

— Nu ţi-am spus? Mama e cam bolnavă. Stă mai mult la vila noastră de la munte.

— A, îmi pare rău, zic eu, da' pe Mihaela deja au răpit-o îndatoririle de gazdă.

Îl văd pe doctor cum dispare într-o altă încăpere împreună cu câţiva amici. Ştiam că se duc să facă o foiţă. Nu eram tentat să-i urmez. În afară de şeptic – la care, cu toată smerenia, recunosc că sunt imbatabil – alt joc de cărţi nu cunosc. Mă reped totuşi după ei şi fac o chestie care îi determină să-şi strice frezele de mirare. În camera uriaşă în care intru zăresc pe o masă cu postav verde o bibliotecă pregătită pentru o partidă îndelungată şi spornică. Mă apropii de ea fără să cer permisiunea şi glăsuiesc cu vocea mea care a tulburat numeroase june: Dacă în acest teanc se află un şeptar, ei bine, o să-l tai. Zis şi făcut. De la prima tăietură scot şeptarul şi-i las pe toţi mască. Mă retrag din încăpere cu expresia unui cal care, după ce şi-a aruncat jocheul, a sărit impecabil toate obstacolele şi acum pretinde să fie premiat. Nu dau nimănui nici o explicaţie. Da' nici nu mă premiază nimeni.

Dincolo răsuna o ispititoare muzică de dans. De ce s-or fi căznind două platinate să-mi arunce ocheade într-un mod provocator? Chiar dacă au nişte balcoane formidabile şi nu foarte închise, totul e zadarnic. Privirea mea aleargă după Mihaela. Da' ea nu-mi acordă mai multă atenţie

decât covorului pe care calcă. Un covor, de altfel, minunat, aşa că nu înţeleg de ce mă leg de el. Scuză-mă, iubite persan. Am să-ţi trimit o scrisoare persană.

La un moment dat îmi dau seama că nu e în regulă ceva. (Remarcaţi, vă rog, felul iscusit în care am evitat cacofonia.) Un simţ special cu care natura m-a înzestrat şi de care sunt foarte mândru mă avertizează că în aer e ceva suspect. Stau cu un pahar de whisky în mână şi în aparenţă calculez viteza de topire a gheţii. De fapt, neuronii mei sunt în alertă şi caută să depisteze pericolul. Nu-mi trebuie mai mult de 125 de secunde ca să-nţeleg de ce-am devenit brusc neliniştit: din pricina privirilor tot mai insistente aruncate Mihaelei de către Marian Sulcer. Unii poate ştiţi cine e Marian Sulcer: un actoraş insipid, care are însă un succes mortal la femei, fiind frumos ca o cadră. Înalt şi blond, ar avea toate şansele să fie primit într-un regiment de gardă, dacă nu i-ar fi mai mult ca sigur frică să ţină un puşcoci în mâini.

Mie rareori îmi vin gânduri negre, da’ când îmi vin reuşesc s-o facă în aşa fel încât să se şi cunoască. Încep să mă-ntreb ce legătură e între Mihaela şi Marian Sulcer. E o poveste mai veche? Sau e doar o tentativă de-a o cuceri? Când văd că o invită la dans încep să mă foiesc de colo colo ca şi cum aş avea în pantofi pioneze fabricate la „Flamura roşie”.

— Ai o mutră pleoştită de parcă ţi-ai fi citit un articol de-al tău, mă tachinează un coleg de breaslă, cu o faţă care pare tapetată cu iaurt.

Ce şcoală are! Da’ nici eu n-am mers numai la grădiniţă.

— Alo, biju, hai, uşcheală de-aici. N-avem nevoie de ciorditori. Tot ce-a fost de manglit s-a manglit.

Colegul meu se burzuluieşte şi glasul lui devine plângăreţ:

— Vorbeşte, dom’le, frumos, că eşti în societate de oameni subţiri şi nu printre huligani. Dacă ai chef de conversaţie suburbană îţi dau adresa unui maidan unde să trăncăneşti cât vrei.

Mă proţăpesc în faţa lui cu mâinile în buzunare. Încerc să-mi aduc aminte câteva expresii din viitoarea mea carte. Nu-i strică flăcăului ăsta care şi în scris e ca o fată mare să fie o ţâră zgâlţâit lingvistic.

— Bă, fleandură, cască pavilioanele tale de godzilă şi bagă la bostan ce-ţi gavaresc. Încearcă să te evapori mai înainte să te iau la mardeală. Dacă-ţi pavoazez muianul cu două carabe o să zici că n-ai baftă. Nu-ţi mai da atâtea talente fiindcă iese cu şucăr. Mucles! Şi fii atent să nu-ţi aplic o ştampilă la cercevele cu barosul ca să-ţi absoarbă vidul din ghiozdan. Mi-e perfect perpendicular că te dai o mare legumă când nu eşti decât o gioarsă. Scarfas, vezi ca altă dată să nu te mai prind în flagrant cu delictul în mână fiindcă o-mbulinezi şi te fac arşice. Hai, spală putina! Azi nu dau de pomană. Şi n-o mai fă pe dilimache cu mine fiindcă nu se prinde. Am mai văzut eu de-ăştia care se dădeau la-nceput barosani, iar la urmă nu ştiau cum să-mi pupe mâna şi să-mi zică: să trăiţi, coane, mai poftiţi şi altă dată pe la noi, da’ să ne anunţaţi din vreme ca să facem chermeză mare.

Ciolovecul meu rămâne ţuţ şi se cărăbăneşte ca şi cum ar fi vorbit c-un zgubilitic.

— Pfui!, fac eu cu scârbă. Acum e ochei? Te-ai săturat de spirite de glumă?

Apoi, către ceilalţi:

— Şase! Trece Pamfil. Atenţie la buzunare!

În jur însă e atâta scandal încât nimeni n-a băgat de seamă schimbul nostru de replici.

Mă furişez spre ieşire printre perechile de dansatori. Reprezentaţia în sine e minunată. Mihaela Comnoiu şi

invitaţii săi. Băuturi fine, gustări alese şi din abundenţă, oameni frumoşi mişcându-se în ritm de dans. Mai am câţiva metri până la uşa unde nea Valentin, în haine de mare ţinută, stă solemn şi priveşte imperturbabil forfota din jur. Alături de el, într-un fotoliu, dormitează Ionuţ Axinte, de data asta în costum şi cravată. Are cam 50 de ani şi ceea ce frapează e părul lui des şi puternic grizonat.

Când să ies mă trage cineva de mânecă. E ea.

— Unde te duci?

— Mă duc să-mi refac viaţa. Dacă nu are nimeni nevoie de mine aici...

— Nu te mai alinta. Vezi doar c-am atâţia musafiri. M-am ocupat de ei mai întâi, ca pe urmă să fiu numai cu tine. Decât să ai figura asta de inter rătăcitor, – eh, azi nu mai sunt cavaleri rătăcitori! – mai bine m-ai strânge în braţe şi mi-ai dovedi că poţi să faci măcar trei paşi de dans fără să te prăbuşeşti cât eşti de lung pe parchet. Succes, da' nu cred.

N-o fi crezând ea, da-mi mişc destul de bine membrele inferioare în ritmul muzicii. Surpriza o bucură şi se anină de gâtul meu atât de strâns încât nici un Sulcer din lume n-ar mai putea-o desprinde. De altfel, fiul lui chiflă s-a topit în camera unde se-nvârt cărţile. Nu-i simt câtuşi de puţin lipsa.

— Mă iubeşti?, susură liana care mi s-a încolăcit de trup.

— Mai încape vorbă, şoptesc eu pierdut – şi total neinspirat – pentru că mi se smulge din braţe. Punându-şi mâinile în şold, ţipă cât o ţine gura:

— Belfere, n-ai pic de imaginaţie. Degeaba ai citit atâta amar de cărţi şi ai scrijelit atâta hârtie. Ai prilejul să faci o declaraţie de dragoste unei persoane atât de drăgălaşe şi nu ştii să spui decât „Mai încape vorbă”!

Mă abţin să nu râd; mă uit şi la ceilalţi să văd cum reacţionează potrivit legii a treia a lui Newton. Nimeni nu se sinchiseşte de noi. Toată lumea ţopăie în draci.

— Hai să mai încercăm o dată.

Din nou dansăm. Cuvintele pe care i le şoptesc la ureche îi domolesc furia şi braţele îi atârnă de gâtul meu într-un abandon total.

Marian Sulcer apare roşu şi transpirat printre noi.

— Ce faceţi? Vă distraţi? Foarte bine!

Şi reintră în camera unde se pare că fulurile îi vin unul după altul. Sper să nu fie neliniştit că are atâta noroc la cărţi.

Dar fericirea mea a fost de scurtă durată.

4.

Aproape că uitasem de Marian Sulcer. Într-o discuţie pe care o avusesem cu Mihaela m-am convins că între ei nu fusese niciodată nimic şi nici nu erau şanse să fie vreodată. Da’ parcă poţi conta pe femei? La un moment dat însă am început să primesc scrisori anonime. Textul lor nu era deloc vesel. De cele mai multe ori mi se prevestea un sfârşit apropiat şi deloc fericit. Iată între ce puteam să aleg: să fiu lovit în occipital de un ghiveci cu flori căzut de la o fereastră sau să mă prăbuşesc cu liftul de la etajul şapte. Alteori eram întrebat dacă prefer să fiu pescuit într-o dimineaţă din lacul Herăstrău. O fantezie care dovedea gusturi cam ciudate, nu-i aşa? Dacă însă renunţam la Mihaela mi se promitea un viitor lipsit de griji.

O clipă m-am gândit că poate chiar ducesa îmi trimite anonimele pentru ca să vadă cât de puternice îmi sunt sentimentele faţă de ea. M-am ruşinat imediat de o asemenea bănuială. Însă tot mai insistent a început să îmi apară în memorie figura actoraşului blond. Cam des în drumurile mele mă întâlneam cu Adonis. Mă privea sfidător ori de câte ori ne găseam faţă-n faţă. Îi răspundeam cu aceeaşi expresie cordială încât oricine ne vedea îşi propunea să elibereze ringul ca să facă loc unei încăierări între adversari redutabili. Chiar până acolo nu ajungeam totuşi. Aveam şi noi o brumă de decenţă.

Într-o dimineaţă mi-am găsit parbrizul maşinii spart. Pe locul şoferului odihnea un avertisment lipsit de orice echivoc: „Dacă n-o laşi în pace pe Mihaela, la fel o să arate şi capul tău”. Ameninţarea m-a şocat prin lipsa de eleganţă a exprimării. În două săptămâni am schimbat patru parbrize. Norocul meu că afară era cald, încât atunci când circulam primeam cu toată recunoştinţa briza prin

crăpăturile parbrizului. Ce să fac? M-am aşezat la pândă. Ca un făcut, în nopţile în care vegheam de sus, de la fereastră, ca un huhurez languros, nici ţipenie nu se zărea pe stradă. Dimineaţa, degetele mi se-ncurcau în clapele maşinii de scris. Colegii pufneau în râs şi mă întrebau cu falsă compătimire dacă fusesem noaptea pe acoperişuri şi dacă nu frige prea rău tabla la un sfârşit de primăvară atât de fierbinte. La seria de buclucuri care se ţineau scai de capul meu s-a mai adăugat unul: mereu aveam senzaţia că sunt urmărit; că ochi necunoscuţi îmi supraveghează fiecare mişcare. Şi nu numai atunci când mă aflam cu Mihaela în cine ştie ce hotel sau la mine, într-o grădină de vară sau când ieşeam din oraş. Oriunde mă duceam, cu maşina sau pe jos, cu metroul sau cu vreun alt mijloc de transport în comun, mă simţeam iscodit de parcă cineva ar fi întocmit zilnic un raport asupra traseului meu, al întâlnirilor pe care le aveam. Mi-am zis o vreme că m-am surmenat şi că am început să am halucinaţii.

Ce am păţit într-o zi mi-a confirmat că, de la o vreme, în jurul meu nu se petreceau lucruri curate. Mă-ntorceam de la premiera unui spectacol. La reprezentaţie fusesem fără maşină, fiindcă ştiam că după aceea voi merge cu câţiva actori să sărbătorim evenimentul. Acasă m-am întors cu un taxi pe care l-am oprit la câteva sute de metri de locuinţa mea. Tocmai citisem un articol despre sedentarism şi mă cuceriseră ideile în legătură cu avantajele mersului pe jos. Aşa cum era şi normal pentru ora aceea înaintată, pe străzi nu se afla nimeni. Deodată, o maşină cu faza mare aprinsă şi cu o viteză cu mult peste cea legală s-a năpustit asupra mea. Ilegalitatea mi-a displăcut întotdeauna; m-am lipit instinctiv de un gard. Maşina a zburat la câţiva centimetri de bombeurile mele. Era un Ford Capri roşu, ca al lui Sulcer. N-am reuşit să-i zăresc numărul. De altfel, prins de valul evenimentelor,

nici nu m-am străduit. Lac de transpiraţie, m-am îndreptat spre casă tremurând din toate încheieturile. Eram atât de înspăimântat de ceea ce mi se întâmplase încât n-am auzit cum maşina venise din nou în spatele meu. De data asta cu farurile stinse şi cu motorul abia auzindu-se. Frână brusc lângă mine încât inima mi se frânse în părţile componente: auriculele de-o parte şi ventriculele în alta. Le-am relipit cu greu. Din maşină ţâşniră trei găligani care se repeziră fără ceremonial la mine. N-am înţeles nici până azi de ce era nevoie de-o asemenea desfăşurare de forţe. Unul singur mi-ar fi venit de hac la fel de uşor. Primul pumn l-am primit, aşa cum de altfel mă aşteptam, în burtă. Măcar elementul surpriză a lipsit. Lovitura mă încovoie. Nu mai simţisem o asemenea greaţă de pe vremea când trebuia să extrag rădăcina pătrată a diverse numere. Un alt pumn mă destinse ca pe-un arc şi mă proiectă pe caldarâm. Admirabil lucrat. Dacă n-aş fi fost implicat în succesiunea evenimentelor i-aş fi felicitat pe cei trei cavaleri. Am preferat să scot un geamăt de durere. M-am potolit repede deoarece mi-am dat seama că nu înduioşez pe nimeni. Urmară mai multe lovituri cu destinaţii bine precizate. Totul dură doar câteva clipe. Mie, însă, subiectiv cum sunt, mi se păru că bătaia a ţinut o veşnicie. Era prima chelfăneală pe care o încasam de când zărisem lumina zilei. Trebuie să fiu sincer şi să recunosc că mi se acordase şansa să aflu ceva memorabil în domeniul respectiv. Tipii n-aşteptară să le mulţumesc şi-şi luară tălpăşiţa fără să-mi comunice când ne mai vedem. Presupun că mai aveau pe cineva de caftit din moment ce-au luat-o atât de rapid la sănătoasa, „într-o direcţie ulterioară”, cum ar fi spus bunicul. Am încheiat citatul. Eu fiind un ins mai puţin grăbit am mai rămas pe jos ca să-mi întremez oasele cotonogite. Cred c-am tras şi-un pui de somn. M-am ridicat cu infinită precauţie, ca să nu mi se

fărâme şi ce mai rămăsese întreg din trup; şontâc-şontâc, am ajuns acasă. Bine că nu m-a văzut nici un vecin, altfel avea ce să discute la prima şedinţă de bloc. Când am intrat în baie şi m-am uitat în oglindă îmi venea să-mi vorbesc cu dumneavoastră. A trebuit să-nchid urgent pentru renovare. Fostele mele iubite n-ar mai fi dat pe mine nici o ceapă degerată. Mi-au trebuit vreo câteva zile ca să mă refac. A fost un răgaz suficient ca să reflectez la rezistenţa eroilor din filmele poliţiste care încasează bătăi fără să crâcnească şi nu sunt vătămaţi nici dacă le rupi un scaun în cap. În situaţia în care mă aflam după runda pugilistică, pe mine m-ar fi doborât şi-un fulg. Noroc că nu ningea. Şi doar bunicul mă avertizase în atâtea rânduri: „Băiete, nu-ţi mai strica ochii de pomană cu cărţile. Doi pumni zdraveni îţi ajută să răzbeşti mult mai uşor în viaţă”. Am încheiat citatul. Ca să-şi argumenteze vorbele, bătrânul îşi umfla pieptul şi lovea cu toată puterea în masă. Îşi închipuia că masa se va face fărâme. Cei de faţă nu înregistrau ca rezultat decât urletul lui înspăimântător; consătenii de pe dealurile care înconjurau localitatea rurală îşi încetau o clipă lucrul şi clătinau compătimitor din cap zicând: „Iar arată moş Petrache cât îi di tare!”

Integritatea mea corporală s-a restabilit totuşi până la urmă. În afara unor semne care mă făceau mai interesant şi acordau chipului meu de copil blajin un plus de virilitate nu m-am ales cu nimic supărător. M-am şi întrebat dacă nu cumva indivizii fuseseră trimişi de un institut de înfrumuseţare. O consecinţă a încăierării din noaptea aceea a fost reluarea cu asiduitate a exerciţiilor cu halterele. Reconstituiam de nenumărate ori scena încăierării cu cei trei şi nu ştiu cum se face că, de fiecare dată, îi băteam măr, îi aşezam în maşină şi-i duceam plocon lui Marian Sulcer. Pentru că mi se părea în afara oricărui dubiu: numai zuliarul acela, incapabil să-şi atingă

scopul, îi pusese pe urmele mele. Da’ cum să dovedesc asta?

5.

Relaţiile mele cu Paul Comnoiu n-au devenit deloc, cu timpul, mai cordiale. Treceam într-o zi pe-o stradă din centru cu cine ştie ce treburi. Tocmai se sfârşise o ploaie scurtă şi caldă. Oamenii păşeau cu grijă, ocolind bălţile. Mergeam chiar pe marginea trotuarului când, din spate, am auzit cum vine în viteză o maşină. M-am tras cât am putut de repede lângă un zid de casă. Prea târziu: un Mercedes alb mă stropi din cap până în picioare. Nu ştiu de ce, da' mi s-ar fi părut că şoferul o făcuse dinadins, dacă la volan nu l-aş fi zărit pe Paul Comnoiu. Acesta opri maşina şi se repezi spre mine cerându-şi mii de scuze. Arătam probabil destul de caraghios în singurul meu costum de vară, murat ca un cotoi căzut în apă. Impresia mi-o confirmă Mihaela care se dădu şi ea jos din fastuosul vehicul cu un chip pe care se citea o voioşie de care eram incapabil să mă molipsesc. În jurul meu s-au strâns imediat vreo zece inşi care-au şi-nceput să-mi dea sfaturi. Dacă le-aş fi ascultat m-aş fi-ntors acasă în slip. Mă simţeam îngrozitor. Să nu fi văzut figura nenorocită a lui Paul Comnoiu aş fi crezut că acesta m-a stropit numai ca să mă umilească în ochii fiicei sale, să-i arate în modul cel mai clar deosebirile existente între noi. Amândoi mă invitară cât se poate de amabil să iau loc în maşină. Se duceau să facă o partidă de tenis, undeva, la câţiva kilometri de Bucureşti. Pe drum am încercat să observ cam ce se află în interiorul unui Mercedes. În afară de un agregat de alezat şi frezat pistoane se aflau de toate la bord. Am poposit la o bază sportivă despre existenţa căreia pur şi simplu habar n-aveam, atât de bine ascunsă era de o perdea deasă de copaci. Un entomolog ar fi rămas în extaz ceasuri întregi privind forfota insectelor de

prin ierburi. Eu însă am îmbrăcat un costum de sport găsit la magazia de echipament şi am încercat să joc cu doctorul. Ducesa asista aşezată într-un balansoar. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi ca s-o apere de vipiile verii. Ceea ce a urmat nu are de ce să fie consemnat în analele tenisului de câmp. Agilitatea şi tinereţea pe care le posed nu au contat nici cât negru sub unghie în confruntarea cu puternicele mingi expediate fulgerător de Comnoiu. Să zicem că mingea atingea zgura în partea de fund a jumătăţii mele de teren. Bineînţeles că eu mă aflam atunci chiar lângă plasă şi nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să studiez, cu vădit interes, din ce e confecţionată şi dacă e suficient de bine întinsă. Dacă mingea venea de astă dată lângă fileu, eu mă găseam cu siguranţă în fundul terenului şi nu-mi rămânea de făcut decât să analizez cât de temeinic fusese trasată cu var tuşa. Se întâmpla uneori ca mingea să poposească şi prin preajma mea. În astfel de cazuri reuşeam performanţa de-a lovi cu toată puterea racheta de pământ, stârnind un nor înecăcios de praf, sau pur şi simplu s-o scap spre slava cerului, înspăimântând păsările din zonă şi determinându-le să se întrebe dacă nu e cazul ca anul acesta să migreze mai devreme.

— Bine că totuşi nu te enervezi, îmi susţinea moralul Mihaela. Ştii să te stăpâneşti formidabil.

La care doctorul adăuga cu un glas batjocoritor:

— Când o să înveţi să joci tenis, să vezi ce mult o să-ţi placă!

Clar! Cineva era luat la mişto şi nu era greu de aflat cine anume.

După trei seturi pierdute la modul cel mai ruşinos am abandonat lupta. S-au servit băuturi în timp ce se trasa terenul pentru o altă partidă. Eram lac de transpiraţie nu atât din pricina efortului cât mai ales din cauza ruşinii pe care o simţeam fiindcă fusesem înfrânt atât de categoric în

prezenţa Mihaelei. Da’ aceasta părea să bage prea puţin în seamă faptul că primisem o usturătoare lecţie de tenis. Mă privea surâzătoare, ca şi cum eu aş fi fost gloriosul. Bunicul meu ar fi zis: „Să nu te miri niciodată pe cine iubeşte o femeie”. Am încheiat citatul.

A urmat apoi o frumoasă demonstraţie de ceea ce înseamnă de fapt tenisul de câmp. Într-adevăr, nu e pentru oricine, ci doar pentru cei dintr-o stirpe mai aleasă, care au măcar un strop de sânge nobiliar. Un intelectual de tip nou care în copilărie a bătut mingea de cârpă pe maidane nu are cum să aspire să-nveţe la bătrâneţe acest sport.

După ce s-au săturat de făcut mişcare ne-am dus la duşuri şi ne-am spălat. Mi-am îmbrăcat din nou costumul care se uscase între timp, da’ care arăta în continuare ca şi cum trecuse peste el un buldozer şi ne-am îndreptat spre ieşire. Trecând pe lângă un teren de baschet mi-am permis să mă abat de la traseu. Am luat o minge pe care o zărisem sub unul dintre coşuri. Am cumpănit-o în joacă în mâna dreaptă şi apoi, cu o mişcare elegantă, am trimis-o spre coşul din celălalt capăt al terenului. Coş valabil! Nu ştiu dacă v-am spus: familia Comnoiu a urmărit întreaga scenă. Vă scutesc de descrierea feţelor pe care le aveau cei doi după ce-am revenit lângă ei.

Când să plecăm, am început să mă caut prin buzunare cu o figură nedumerită.

— Ce e?, m-a-ntrebat doctorul afişând din nou zâmbetul lui nesuferit şi instalându-se la volan.

— Cheia. Nu-mi găsesc cheia de la casă.

— Poate n-ai avut-o. Sau poate ai pierdut-o în vestiar.

M-am întors în fugă în camera unde mă îmbrăcasem. N-a trebuit să caut mult: am zărit cheia sub una dintre banchetele pe care îmi pusesem hainele. Răsuflând uşurat am înşfăcat-o şi am tulit-o spre Mercedesul în care

Comnoiu claxona sârguincios. Făceam mult mai bine dacă dădeam importanţă unei bobiţe de ceară pe care am înlăturat-o distrat de pe cheie.

6.

Într-o seară citeam o carte când sună telefonul.

— Andrei Mladin?

— Da.

Era vocea unui bărbat pe care nu o recunoşteam. Cred că-şi prefăcea glasul. Sau, mai curând, vorbea prin batistă, altfel nu-mi explic de ce suna atât de înăbuşit.

— Nu ştiţi cine sunt şi nici nu veţi şti vreodată. Sunt însă autorizat să vă propun o afacere.

— O afacere? În sfârşit! De când aştept o astfel de ocazie.

— Lăsaţi gluma. E vorba de ceva extrem de serios.

— N-aş fi zis că sunt nepotul anecdotei. Şi, în definitiv, cine sunteţi dumneavoastră?

— N-are importanţă. Esenţialul e că puteţi câştiga foarte lesne 100.000 de lei.

— 100.000? E o sumă frumoasă... Mai ales pe praful ăsta...

Devenisem brusc melancolic.

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Care „noi”?

— Nu vă priveşte, din moment ce puteţi încasa această sumă chiar şi mâine dacă vă conformaţi întocmai instrucţiunilor noastre. Suntem la curent că nu prea vă dau banii afară din casă.

— Vă mulţumesc că vă interesaţi de situaţia mea financiară. Da’ ce-ar trebui să fac?

— Nimic deosebit. Doar să-ncetaţi s-o mai vedeţi pe Mihaela Comnoiu. Noi suntem mai mulţi iubitori ai artei. Ne interesează îndeosebi, în ultima vreme, cazul acestei excepţionale violoniste. În ceea ce ne priveşte, înclinăm să credem că dragostea pe care o nutriţi unul pentru altul

este o piedică în cariera sa artistică. Ar fi un act anticultural să lăsăm să se irosească un asemenea talent.

Ce mai era şi bazaconia asta? Nu cumva era o farsă a cuiva care se amuza pe seama mea? Marian Sulcer se amesteca din nou în afacerile mele interne?

Vocea care tăcuse pentru o clipă răsună iarăşi.

— Ce ziceţi? 100.000 de lei. Plătibili imediat ce acceptaţi oferta. Ca să vedeţi că intenţiile noastre sunt serioase, căutaţi în vasta dumneavoastră bibliotecă – în treacăt fie zis, ar trebui să mai ştergeţi praful de pe cărţi – şi veţi găsi un aconto de 5.000 de lei în *Istoria literaturii române de la origini până în prezent* de G. Călinescu. Dacă nu mă-nşel, la capitolul *Dadaişti, suprarealişti, hermetici.* Un simplu da şi vor sosi şi ceilalţi 95.000 lei.

Am început să-mi pierd răbdarea.

— Te crezi şmecher?

— Poftim?!

— Te-ntreb încă o dată: te crezi şmecher? Sau te-ai ţicnit de-a binelea? Nu-ţi închipui că-mi pot pune telefonul sub urmărire? Dacă te aflu îţi despic limba cu şişul şi ţi-o scot pe nas unde îţi mai pun şi-un belciug ca să te vadă lumea cât eşti de frumos! Mai încearcă o singură dată să mă suni şi-ai să te trezeşti în Dâmboviţa făcând pluta la o jumătate de metru sub apă!

După ce-am trântit receptorul în furcă am rămas în mijlocul camerei tremurând în continuare de mânie. Apoi am izbucnit în râs. Mai mult într-o doară m-am dus la rafturile bibliotecii. Nu, era imposibil să fie adevărat. Am scos totuşi dintre celelalte cărţi impunătorul tom şi l-am răsfoit neîncrezător. Exact la capitolul indicat se aflau 50 de bancnote de câte o sută. Am simţit că mă cuprinde panica.

Tocmai atunci telefonul a sunat din nou.

— Mladin! Ai găsit banii?

Nu s-a mai auzit decât un pocnet ca atunci când trânteşti receptorul în furcă.

7.

Înainte de a mă pomeni cu nea Valentin prăbuşit fără suflare peste cărţile mele, fusesem din nou invitat la familia Comnoiu. Eram într-o formă excelentă, de câteva zile nu mai primisem niciun telefon de ameninţare şi nu mi se mai propusese nici o afacere suspectă. Vreo treizeci de musafiri năpădiseră transatlanticul doctorului şi se distrau de minune. Mihaela se afla mai tot timpul în preajma mea. Însuşi Paul Comnoiu se purtă de data asta admirabil cu mine.

— Ştii, aş vrea să discutăm într-una din zile ceva..., îmi zise el cu glas nesigur.

— Oricând doriţi. Chiar şi-acum.

— Acum? Nu vezi ce-i în jur?

Într-adevăr, era o vânzoleală care nu te îndemna la o conversaţie serioasă cum mi se părea că dorea să poarte cu mine doctorul.

Acesta mă luă de braţ şi mă conduse prin vasta sa locuinţă, arătându-mi cu o bucurie aproape copilărească mobilele şi povestindu-mi în ce împrejurări le-a achiziţionat sau ce valoare au tablourile de pe pereţi. S-a oprit lângă Valentin care purta ceremonios o tavă de argint frumos încrustată. Pe ea se aflau mai multe pahare cu whisky. Mi-a oferit unul. A sorbit şi el dintr-un păhărel, după ce-am închinat unul pentru altul. Apoi s-a scuzat şi a şters-o în camera unde se încinsese o foaie. Muzica era dată la maximum şi, ca să mă-nţeleg cu Mihaela, trebuia să-mi solicit serios coardele vocale. Deodată, mi s-a făcut rău. Camera a-nceput să se rotească vertiginos cu mine. Parcă mă aflam într-o maşină centrifugă. M-am târât cu ultimele puteri până la un fotoliu. În jurul meu s-au îngrămădit

imediat mai mulţi oaspeţi care se precipitau să-mi fie de folos cu ceva.

— Aer... Daţi-vă la o parte, îi trebuie aer... Nu vedeţi că-l înăbuşiţi?, am auzit o voce.

Pe urmă n-am mai priceput nimic din tot ce ziceau inşii aceia. Se strâmbau la mine sau erau chiar feţele lor? Ultima imagine pe care o păstrez în cutia neagră e aceea a Mihaelei aplecată asupra mea şi încercând să mă determine să înghit nişte pilule. Nu mai ştiu dacă le-am îngurgitat sau nu; filmul mi s-a rupt.

8.

Telefonul sună chiar lângă mine. Îmi trosnesc oasele înţepenite şi mă uit la ceasul-cronometru pe care-l port la mână: e ora opt. Pe fereastră se zăreşte cerul unei zile minunate de vară.

Ridic receptorul. E Mihaela.

— Andrei! Cum te simţi?

— Admirabil! E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, răspund eu cu un ton fals jovial.

— Dacă ai şti ce îngrijorată am fost... Ieri am sunat toată ziua la tine şi n-ai răspuns. Pe unde-ai umblat?

— Am avut ceva de cărat, mă ia pe mine gura pe dinainte.

— Ce-ai avut de cărat?, răsună vocea nedumerită a Mihaelei.

— Nimic, glumeam. Ieri a fost doar duminică. M-am plimbat şi eu prin parc. E normal, nu?

Fătuca devine ţâfnoasă.

— Nu te speria, nu-ţi cer socoteală pe unde umbli şi cu cine. Dar eram atât de neliniştită încât am vrut să vin să te văd.

Asta mai lipsea! Mă găsea în exerciţiul funcţiunii, umblând prin subsoluri cu poveri al căror nume nici nu-l mai rostesc.

— Nu m-a lăsat tata. Mi-a zis că nu se aştepta să bei atât de mult încât să-ţi pierzi minţile. De altfel, să ştii că e foarte pornit împotriva ta.

— Sunt convins, mormăi eu.

— Poftim?

— Nimic, vroiam să-ţi cer doar iertare pentru neplăcerile pe care vi le-am pricinuit.

Glasul ducesei se mai îmblânzeşte.

— Ei, nu fi copil. Se mai întâmplă. Spune-mi mai bine dacă nu ştii unde-ar putea fi Valentin.

Mă trec toate răcorile.

— Valentin? De unde să ştiu unde e?

— Doar el te-a adus acasă cu taxiul. Erai într-un hal, ce să mai vorbim... De fapt, se oferise Sulcer să te ducă singur, însă n-am vrut să te las doar cu el. Mai ştii ce se putea întâmpla...

Mulţumesc! Parcă aşa nu se întâmplase!

— Nu, mint eu senin, când m-am trezit nu mai era aici. S-o fi dus la vreun prieten. Nici Sulcer nu-i aici.

— Ce-mi pasă mie de Sulcer? Mie să-mi spui unde e Valentin. Dacă nu-i la tine nu are unde să fie în altă parte.

— Aşa, deci, Valentin a dispărut fără urmă. Creşte numărul bărbaţilor care îşi iau lumea în cap din pricina nevestelor.

— Nu glumi, Andrei. Maria e distrusă. Stă în camera ei şi boceşte întruna.

Nu iau în seamă amănuntele sentimentaloide ale poveştii şi întreb fără nici o sfială, ca un veritabil anchetator, ingenios şi dur:

— Sulcer m-a adus acasă împreună cu Valentin?

— Te-au dus împreună, cu taxiul. Da’ ce-i cu tonul ăsta? Dacă vrei cumva să mă intimidezi, să ştii că mai mare succes ai avea dacă te-ai duce în anchetă la o mânăstire de maici. În definitiv, ce-mi tot dai cu Sulcer ăsta? Iar ai început să fii gelos?

— Uşurel, uşurel, zic eu. Poate că vreau să scriu viaţa romanţată a lui Frumosu.

Ducesa îşi mai potoleşte enervarea. O aud chiar râzând. Parcă ar zgrepţăna o mâţă la uşă. Înţeleg însă c-am zbârcit-o cu maniera mea de a lua interogatorii cu ajutorul invenţiei lui Graham Bell.

— De altfel, după ce ai plecat s-au împrăştiat cu toţii. Am rămas acasă numai eu cu Maria. I-am dat o mână de ajutor să limiteze proporţiile dezastrului provocat de năvălirile barbarilor.

— Cum? Şi doctorul a plecat?

— Da. A zis că se duce să ia puţin aer. A luat totuşi cam mult; nu s-a întors decât după două ore.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură. Tocmai mă vâram în pat când l-am auzit revenind. Dar ce-ai căpătat ticurile astea de poliţist? Îmi dai de gândit.

N-ar fi rău, zic eu în sinea mea, dar cu voce tare rostesc desigur altceva:

— Fată dragă, mă grăbesc să ajung la slujbă. Vorbim mai târziu. Bye-bye!

Închid, mă reped la cartea de telefon şi caut numărul lui Sulcer. După ce îl descopăr, îi dau un telefon. Da' la capătul celălalt al firului nu răspunde nimeni.

Peste câteva minute sunt în drum spre redacţie.

9.

— **C**hiar nu înţelegeţi?

Colegul meu Haralamb Necşulescu – Hara pentru iniţiaţi – un vlăjgan pântecos şi cu o şuviţă de păr ce-i cade mereu pe frunte, ascunzându-i ochiul drept, ca unui bătrân pirat, priveşte o clipă pe fereastra dincolo de care se zăreşte cum iarba înaltă şi încă nearsă de soare se leagănă uşor sub adierea vântului, îşi roade cu nervozitate capătul pixului – în jurul gurii e plin de pete de pastă roşie – oftează, se afundă mai bine în scaun şi se uită apoi la cetăţeanul din faţa lui care stă aşezat confortabil într-un fotoliu, şi răspunde cu o vagă părere de rău:

— Nu.

În biroul nostru de la revista *Flacăra* patru redactori stăpânesc peste patru mese şi patru scaune ale căror numere de inventar sclipesc obraznic în bătaia luminii; suntem numai eu şi Hara, ceilalţi au plecat pe teren.

Cetăţeanul cu care discută Hara îşi şterge transpiraţia de pe fruntea bombată şi pleşuvă. Sare în mijlocul camerei ca împins de-un resort. Începe să se-agite aidoma unui spiriduş în jurul colegului meu; acesta îl urmăreşte cu placiditate. Nu cred c-am văzut un om mai mic de statură până acum. De fapt, nici nu mă mai uit la el când pot să contemplu un lucru mult mai de preţ: cererea mea de concediu de şapte zile. E aprobată, fraţilor, şi-am alt tonus cu ea în braţe.

— Dar e simplu! Vreţi să vă demonstrez?

— De-abia aştept, răspunde Hara indiferent.

Prichindelul cotrobăie îndelung prin buzunare şi scoate în cele din urmă, cu un aer victorios, un titirez. Hara se apleacă înainte, îşi ridică şuviţa de pe ochi şi mai

suge puţină pastă din pix. Devin şi eu curios şi încetez să mai formez numărul lui Sulcer la telefon.

Individul ne observă reacţia; adoptă brusc poza unui personaj important. Gesturile lui capătă precizie şi o oarecare eleganţă. Mângâie drăgăstos titirezul strălucitor şi de dimensiuni impresionante, îl aşază pe cristalul care acoperă biroul lui Hara – sub cristal se află o hartă a lumii – şi îl învârteşte. Titirezul începe să ţopăie pe sticlă cu un zgomot ce te-ndeamnă la somn. Eu şi Hara ne ţinem răsuflarea. Se-aude cum o albină care a luat greşit azimutul pătrunde în cameră, apoi, contrariată de eroare, vrea să se reîntoarcă la mama natură, dar se izbeşte de câteva ori de fereastră înainte de-a ajunge din nou în imperiul ei de flori şi verdeaţă, unde un vrednic apicultor îi aşteaptă probabil cu impacienţă mierea.

În cele din urmă, titirezul eşuează undeva prin dreptul unei insuliţe din Pacific.

— Ei?, face cetăţeanul.

— Ei?, face Haralamb.

— Ei?, sunt gata să zic şi eu, dar îmi dau o palmă peste gură şi mă reped din nou la telefon. Simt că mi s-a tocit prima falangă de la arătătorul mâinii drepte formând numărul lui Sulcer.

Glasul piticului sună tot mai triumfal.

— Ce împiedică titirezul să se-nvârtească la infinit? Frecarea de aer. Frecarea de cristal. Dacă ele se elimină, se obţine o mişcare eternă. Aşa-i?

— Aşa-i, acceptă în silă colegul meu care s-a lămurit pe deplin cu cine are de-a face şi priveşte iar distrat spre oaza de verdeaţă de dincolo de geam unde câţiva fluturi contribuie eficient la polenizarea naturală.

— Ei bine, eu am reuşit să obţin această mişcare eternă.

— Nici nu mă-ndoiesc, îl aprobă Hara.

Insul s-a cocoţat pe fotoliu şi ridică iluminat spre tavan o mapă burduşită cu foi.

— Fiţi atent să nu cădeţi; fotoliul are un picior cam şubred, îl informează flegmatic Necşulescu.

— Nimic nu se poate împotrivi progresului ştiinţei, îl asigură cetăţeanul care se dă jos de pe fotoliu, îi trânteşte colegului meu mapa pe birou şi dispare rapid din încăpere strigând:

— Nici o grijă; am să revin!

Eu şi Hara ne privim stupefiaţi şi izbucnim în râs.

— Ei, isteţule! Ăsta zic şi eu bărbat! Da' te văd cam boţit. Ai fost iar pe acoperişuri? Sau juna cu contrabasul ţi-a dat papucii?

— Dă-mi pace, omule!

— Cum vrei, da' să ştii că, vorba bunicului tău, „un suflet mărturisit e un suflet uşurat". Am încheiat citatul.

Nu-i răspund şi formez cu încăpăţânare numărul lui Sulcer. Sunt milioane de telefoane pe lumea asta, la care dacă aş suna mi-ar răspunde cineva. Numai la Frumosu nu ridică nimeni receptorul!

Hara o dă pe glumă:

— O suni pe ducesă ca să verifici dacă şi-a făcut gamele pe ziua de azi? Ei?, cum e în particular? Nostimă şi cu picăţele?

Văzând că tac, suspină şi zice:

— Azi mi-au venit pe cap doi cu perpetuum mobile. Mi se pare excesiv. Dacă se mai iveşte vreunul, pur şi simplu îl azvârl pe fereastră. O deschid de pe-acum cât mai larg.

— Oare cât se mai dă azi pentru crimă?

— Pardon?

Parcă l-aş fi rugat să transforme nişte barili în tone. Stă în mijlocul camerei şi clipeşte nedumerit din ochii lui spălăciţi.

— Domnul a comis o crimă şi vrea să ştie ce-l aşteaptă?

— Întrebam doar din curiozitate.

Urmează un moment de tăcere. Hara se uită curios la mine. Îl smulg din gândurile lui cu o întrebare de baraj:

— Hara, să zicem că te pomeneşti cu un cadavru în casă. Ce faci?

— Dacă-i al meu, problema aparţine altcuiva, îmi răspunde el prompt. Însă dacă mă trezesc cu un mort străin... ce altceva pot să fac decât să dau telefon la miliţie?

— Ce uşor îţi vine să vorbeşti, oftez eu.

— Moşule, începe el să peroreze grav, dar îi fac cu mâna semn să înceteze pentru că, minune, la capătul celălalt al firului se aude în sfârşit un glas de femeie.

— Alo?

— Casa Marian Sulcer?

— Exact.

— Cu domnul Sulcer, vă rog.

— Lipseşte momental. Cine-l caută, vă rog?

— Un bun prieten din copilărie. Aş vrea să-i fac o vizită. Nu l-am mai văzut de mult.

— Poftiţi, trebuie să pice momental.

— Dar nu-i ştiu adresa.

— V-o dau eu. Ştiţi, sunt administratoarea blocului. Da’ tot eu îi fac curăţenie prin casă.

O întrerup şi îi cer din nou adresa. O mâzgălesc pe o bucată de hârtie, îl salut din mers pe Hara care se uită aiurit la mine cum mă năpustesc pe coridor. Chiar în dreptul uşii mă izbesc de un cetăţean sfrijit şi cu ochelari. Mă înşfacă politicos de gulerul cămăşii încât trebuie să pun o frână ca în desenele animate şi mă întreabă cu glas stins:

— Unde l-aş putea găsi pe Haralamb Necşulescu?

— În ce problemă?, mă interesez eu mefistofelic.

— Am o descoperire colosală. Va fi o adevărată bombă în lumea ştiinţifică. În sfârşit, am rezolvat problema mişcării eterne.

— A, bănuiam că despre asta e vorba. Pe Necşulescu îl găsiţi acolo.

Îi arăt cu mâna camera şi continui goana pe coridor, dar nu reuşesc să ies destul de rapid din redacţie ca să nu aud un urlet care mă-nfioară. Nu-mi domolesc fuga deoarece ştiu al cui e glasul.

10.

Cunoaşteţi toţi cum se ajunge de la Casa Scânteii la Arcul de Triumf când eşti motorizat; îţi iei linia de ochire şi ai grijă să ţii volanul drept. Asta dacă vrei să te mai uiţi în stânga şi-n dreapta după vreo pipiţă dornică să facă autostopul pentru o staţie, ca pe urmă, după ce se urcă lângă tine, să te trezeşti că nu mai scapi trei zile, până când nu-i faci turul complet al oraşului cu puncte de oprire numai prin hoteluri de mâna' ntâi. N-am timp acum de dame, aşa că nu cuplez pilotul automat.

La monumentul căruia golanii îi spun „Piatra crăcănată" fac la stânga, dau elegant prioritate unui troleibuz burduşit de pasageri care blestemă, cred, clipa în care s-au hotărât să iasă din ţarcul lor domestic. Mai străbat vreo sută de metri şi apoi o iau la dreapta pe lângă restaurantul *Bolta rece.* Aş trage şi eu o bere pe zăduful ăsta, da' tare mi-e teamă că vreo trei miliţieni, ascunşi prin boschete, abia aşteaptă să-l înhaţe pe cel care se urcă pilit la volan şi să-i bage în gură băşica numai aşa, de chestie, să vadă ce forţă are în plămâni.

Opresc în dreptul unui bloc cu patru etaje ale cărui ferestre abia se zăresc de sub iedera ce le-nfăşoară cu mii de braţe. (Cred că m-a lovit filoxera de-atâta căldură; când scriu vreun articol nu-mi vin aşa figuri de stil sub condei.) Bineînţeles că Irezistibilul nu poate să stea decât la ultimul etaj, ca să-mi încarc încă o dată de transpiraţie cămaşa, gâfâind ca un bătrân alpinist pe treptele de ţiment.

La etajul doi întâlnesc un individ cocoşat de o taşcă plină cu scrisori.

— Nu cumva mergeţi la domnul Sulcer?

— Ba da.

— Sunteţi atât de bun să-i duceţi dumneavoastră avizul telefonic? Mi se face rău pe căldura asta dacă mai urc două etaje.

— Cu plăcere.

Înşfac avizul şi-i arunc în treacăt o privire. Cam multe adiţionale face Adonis, fraţilor!

Tot cu gândul în altă parte era s-ajung pe acoperiş. În cele din urmă revin în dreptul apartamentului pe care stă scris cu litere metalice:

MARIAN SULCER
Actor

Îmi deschide surâzând chiar bestia blondă. E îmbrăcat ca întotdeauna trăsnitor, ca şi cum ar pleca la o paradă a modei; pantaloni albi, bine mulaţi pe corp, o cămaşă ca spuma, din pânză topită, iar în picioare poartă o pereche de pantofi care cred că numai cu multă bunăvoinţă cântăresc cât unghia de la degetul meu mare. La gât îi atârnă un medalion de aur şi nu-mi trebuie cine ştie ce perspicacitate ca să ghicesc că vreo cuconiţă nostimă şi-a dovedit iubirea făcându-i-l cadou. Este exact genul de bărbat care, atunci când rămâne între patru ochi cu o femeie, nu ezită nici o secundă să-i spună cu francheţe: jos textila!

— A, tu erai prietenul meu din copilărie! Nu ştiam de ce am avut coşmaruri de la o vârstă atât de fragedă.

Bifez iute încă un atac la adresa mea rămas nepedepsit. Pătrund într-un apartament în care totul pare destinat voluptăţii. Holul e pardosit cu gresie, iar pe pereţi atârnă câteva picturi moderne de o calitate care nu mi se pare îndoielnică la o primă ochire. Intrăm într-o cameră spaţioasă, cu o mochetă atât de groasă încât e sigur că dacă scapi o monedă nu mai ai nici o şansă s-o găseşti. Nu fac încercarea pentru că ochiul dracului e cam miop de la

o vreme în ce mă priveşte aşa că nu-mi pot permite să pierd nici un firfiric. Din cealaltă încăpere, de unde se aude bâzâitul unui aspirator de praf, se zăreşte un pat uriaş, acoperit cu o cuvertură verde. Un dulap pe ale cărui patru uşi sunt fixate nişte oglinzi mari reflectă o bătrânică mânuind cu aplomb aspiratorul. La capătul patului, pe două noptiere sunt două lămpi cu abajur.

Mă aşez într-un fotoliu încercând să nu mă gândesc ce scene or fi surprins oglinzile de-a lungul vremii.

— Bei o cafea?, mă întreabă mieros Belatrul.

— Nu. Apă. Şi cât mai rece. E-un zăduf...

— Te-ai afiliat deci la liga antialcoolică după seara de sâmbătă, mă tachinează el aducându-mi o sticlă de apă minerală de la frigider şi turnându-mi într-un pahar care se abureşte numaidecât.

Gâlgâi pe nerăsuflate un pahar şi tac mâlc. Îmi dau seama cu spaimă că de fapt nu ştiu de ce am venit. Ce să-l întreb pe amicu' care mă fixează cu ochii lui de fecioară perversă şi cu un surâs batjocoritor în colţul gurii? Se uită la mine stând pe un scaun, în spatele unui birou, pe care nu se află nici măcar un creion, şi-aşteaptă să încep discuţia. Da' ce să-i spun? Să-l întreb brutal: tu l-ai omorât pe Valentin? Sau să-l iau cu binişorul: nu ştii cine l-a pocnit pe Valentin cu o halteră în cap? Dacă tu l-ai atins, să ştii că e un gest urât... Altă dată să nu mai faci. Sau, mai bine, s-o iau pe ocolite: sunt nişte călduri în vara asta... Recolta de porumb e compromisă dacă nu dă o ploaie... Apropo, n-a fost frumos că după ce l-ai omorât pe Valentin mi l-ai lăsat plocon pe cap.

Plictisit să mai privească în ce fel mi se oglindesc gândurile pe chip, blondul deschide vorba. Îşi rosteşte cuvintele cu atâta înverşunare încât nu m-ar mira să scoată de sub cămaşă o archebuză pe care s-o descarce în pieptul meu.

— Carmolovici, n-am mai urcat la tine sâmbătă seară fiindcă mi-am închipuit că Valentin se poate descurca şi fără ajutorul meu. Mă grăbeam să ajung acasă pentru că aşteptam un telefon.

— Ha!

Parcă mi-a vârât cineva un sloi de gheaţă pe după guler.

— Cum, îngaim eu, n-ai fost la mine? Venisem tocmai ca să-ţi mulţumesc şi să-ţi cer scuze pentru deranj...

— Nu, face el examinându-şi cu atenţie unghiile la care poate doar la microscop ai putea zări vreo neregularitate, m-am grăbit s-ajung acasă. Deşi în aparenţă schilav, Valentin e un tip încă solid ca să te poată căra fără mare greutate. Mai ales că nu făceai urât. Doar când ţi-am căutat cheia în buzunar ai început să râzi şi să spui că nu-i frumos din partea noastră să gâdilăm un preşcolar.

Nu mai înţeleg nimic. Dincolo, zgomotul aspiratorului a încetat. În oglinzile ce par a compune ochiul unei insecte monstruoase o zăresc pe femeie cum şterge cu o cârpă praful de pe-o vitrină plină cu cristaluri.

— Altcineva n-a mai fost cu noi în noaptea de sâmbătă?

— Nu, ce să caute altcineva? Da’ ce s-a întâmplat? Ţi-a dispărut ceva din casă? Ţi-a luat careva vreuna dintre cărţile pe care le-ai scris şi vrei să afli cine-a avut un asemenea curaj ca să-i impui s-o şi citească pe deasupra?

Altădată mi-ar fi sărit imediat muştarul şi l-aş fi întrebat dacă măcar rolurile binevoieşte să şi le citească sau le învaţă după spusele altora. Acum mă mulţumesc să-l privesc cu gura căscată ca pentru o extracţie.

— Deşi tocmai am dat muştele afară, mai bine ţi-ai închide hambarul. Nu mă interesează cât de dibaci ţi-e dentistul.

Înghit în sec. Ce să fac? Eu sunt cel căzut pe bec.

— Chiar n-ai fost la mine?

Acum îşi iese el din fire.

— Înţelege, găgăuţă, că n-am fost. V-am lăsat pe amândoi la intrarea în bloc şi am plecat mai departe cu taxiul. Valentin a zis că vrea să stea cu tine până când te dezmeticeşti. În treacăt fie zis, bei cam mult pentru un intelectual. Sau poate mă-nşel asupra apartenenţei tale sociale?

Îl las din nou să marcheze un punct.

— De altfel, când am ajuns la blocul tău ne-am întâlnit pe stradă cu Larea. Conducea o fetiţă destul de bine făcută. Chiar prea bine făcută pentru el.

Glasul lui Sulcer devine visător. Aprinzându-şi o ţigară, continuă cu tonul de mai înainte:

— El poate să-ţi confirme că am plecat în timp ce Valentin te ducea de braţ ca pe-o rufă. Destul de şifonată.

— Larea?

— Da. Larea. Ai ceva împotrivă?, mârâie el grosolan şi trimite în aer câteva rotocoale de fum din ţigară.

— Şi zici că te-ai întors imediat acasă? N-ai mai fost pe undeva?

— Unde naiba să mă duc la ora aia?

Femeia şi-a terminat lucrul şi după ce şi-a strâns ustensilele a dispărut pe uşa apartamentului. Mi s-a părut mie sau m-a fixat cam lung înainte de a ieşi, ca pe o coleopteră pe care o râvneşti pentru insectar?

— Te cred. Dar unde îţi parchezi maşina?

În clipa aceasta Sulcer îşi iese din minţi. Apare de după birou şi se răţoieşte la mine.

— Nu cumva domnul e de la poliţie şi n-am ştiut până acuma? Ce tot mă descoşi ca un sticlete nenorocit?

Amicul îşi stinge motoarele.

— Bine, e ultima întrebare la care îţi mai răspund: n-am garaj, aşa că o ţin în faţa blocului.

— Nu ţi-a dispărut în nici o noapte?, întreb eu suav, ca o fetişcană care culege ochiul boului şi rochiţa rândunicii pentru ierbarul şcolii.

Frumosului îi ies ochii din orbite, chipul său virează spre roşu, şi, cu un glas demn de unul din marile lui roluri tragice, şuieră:

— Ieşi afară, gabore, până nu îţi mut fălcile între ele. Deşi cred că ţi-aş face un serviciu; ai arăta mai nostim decât acum.

Îmi mai torn un pahar, îl beau tacticos şi mă îndrept spre uşă. Scot din buzunar avizul telefonic şi i-l las pe birou. Din prag mă întorc şi-l întreb cu toată curtoazia de care sunt în stare:

— Nu te supăra, în toată casa n-am văzut nici măcar o carte. Cum de reuşeşti performanţa asta?

N-aştept răspunsul şi mă proiectez de bunăvoie în cădere liberă pe scări. În sinea mea sper ca acceleraţia gravitaţională să fie tot numai de 9,8 m/s2. Sar câte cinci trepte deodată, fără nici o grijă pentru integritatea mea corporală. De sus mă ajung vorbele batjocoritoare ale lui Sulcer care-mi urmăreşte goana:

— Fii atent să nu-ţi spargi preţiosul cap ale cărui gânduri le aşteaptă cititorii cu atâta nesaţ.

Când să ies pe uşa blocului mă aud strigat:

— Hei!

E o interjecţie la care nu rezist, aşa că mă opresc.

Din uşa unei cămăruţe îmi face semn cu degetul femeia pe care-am văzut-o la Sulcer. Nu mai poartă halatul acela ponosit ci o rochie subţire de vară. Acum o zăresc mai bine: are aproape 70 de ani, e uscăţivă şi cu trăsăturile unei zgripţuroaice care a devorat câţiva pitici şi acceptă să-i restituie numai contra cost. În partea stângă a

obrazului are o mică umflătură, de parcă ar mesteca o bomboană mentolată.

— Minte, domnule, minte cu neruşinare!

— Cine?

— Sulcer. Momental, eu sunt administratoarea. Pentru câteva sute de lei însă mă duc din când în când să-i fac curat prin apartament domnului actor. Duduile care vin în fiecare seară la el şi-ar strica mâinile dac-ar face un capăt de treabă.

Devin interesat însă mă prefac a nu fi cine ştie ce.

— Nu-i adevărat că sâmbătă noapte n-ar mai fi plecat de-acasă.

Inima începe să-mi bată mai voiniceşte. Poate că în sfârşit apuc de firul întregii poveşti.

— Da?!, rostesc eu indiferent ca un căpitan căruia i se comunică prin radio că sub vaporul lui se află un submarin inamic.

— Da, confirmă băbuţa. S-a urcat la el, apoi, după un sfert de oră l-am văzut coborând din nou; un taxi îl aştepta în faţa casei. L-am văzut pe fereastră cum a plecat; când a venit n-am mai apucat să-l văd fiindcă am adormit.

Băbuţa roşeşte jenată.

— Înainte vreme puteam să stau de veghe toată noaptea şi nu-mi scăpa nimic din ce se-ntâmplă în jur. Acu', mai ales de când mi-a murit şi moşneagu', nu mai am de ce să stau până-n zori. Da' l-aţi prins cu ceva pe stricatul ăsta?

Dau evaziv din cap.

— Dacă aveţi nevoie, eu oricând v-ajut. Tare nu-mi place să văd depravaţi de ăştia: în fiecare zi e cu alta. Se duce lumea de râpă, zău aşa. Păi asta-i etic ce face el? Mai ales într-o societate nouă?

O las pe apărătoarea moralei să-şi găsească alt auditoriu, mă întreb o clipă dacă să urc din nou la Sulcer şi apoi mă răzgândesc şi ies în stradă.

11.

Acolo clipesc de câteva ori orbit de soarele după-amiezii. Parcă de veacuri n-a mai fost pe lume decât dogoarea care transformă asfaltul într-o plastilină moale şi neagră. Pe tabla maşinii mele poţi prăji liniştit ouă fără ca operaţia să dureze mai mult decât la aragaz. Mă aşez oftând la volanul încins, las geamul din stânga jos, întorc maşina şi o iau spre televiziune. După ce trec de giratoriul de la Piaţa Aviatorilor – în cercul din mijloc sunt ca de obicei oprite câteva maşini şi şoferii lor gesticulează fără mari şanse în faţa a doi miliţieni năduşiţi şi impasibili – opresc la cabinele complexului alimentar. Mă dau jos şi scotocesc temeinic prin buzunare pentru ca să aflu cota mărunţişului. Extrag cu pricepere dintre monezi două fise de un leu şi intru într-una din cabine. Când îmi dau seama că receptorul telefonului a fost luat ca suvenir de vreun cleptoman bag în marşarier. Dintr-o altă cabină sun la amicul Larea care-mi confirmă că Frumosu, măcar de data asta, nu m-a minţit. După ce-nchid telefonul o clopoţesc pe Mihaela întrebând-o dacă are timp şi spaţiu să stea cu mine la o parolă sau să facem împreună vreo talpă. Ducesa îmi dă verde pentru prima variantă; în câteva clipe mă aflu în faţa castelului ei.

În curte dau mai întâi de doctor care se bronzează într-un şezlong şi citeşte o revistă străină. Mă salută rece, eu însă îi răspund cu tot respectul, aşa cum m-au învăţat părinţii să mă port cu oamenii mai în vârstă, iar după aceea îl întreb cu delicateţea mea binecunoscută dacă a mai aflat ceva în legătură cu Valentin.

— Nu, răspunde el uitându-se cu vădită părere de rău la paginile acelea colorate din lectura căror l-am smuls. S-

a dat telefon şi la morgă şi la miliţie. Nicăieri nu se ştie nimic.

— S-a mai întâmplat vreodată să lipsească fără s-anunţe pe nimeni?, îl chestionez eu în continuare, ca şi cum n-aş avea idee de nimic din ce s-a întâmplat în realitate.

— Niciodată, sună răspunsul lui laconic, iar privirea i se-ndreaptă din nou impacientată spre revistă.

— Nu vă supăraţi, da' după ce sâmbătă seara am plecat...

— Vrei să spui mai exact: ai fost dus de-aici, mă întrerupe doctorul râzând şi arătându-şi toţi dinţii, care îi sunt prea strălucitori pentru a nu fi falşi.

Mă fac că nu iau în seamă ironia şi continui:

— Mă rog, am fost dus de-aici. Dumneavoastră ce-aţi mai făcut?

Pozele cu actriţe celebre, surprinse în poziţii apetisante, încetează să-l mai intereseze.

— Ce vrei să spui?, mă interoghează el cu prudenţă.

— Vă întreb doar atât: după plecarea mea ce-aţi făcut? Mi s-a spus că aţi plecat. Aş putea să ştiu unde şi cât aţi stat?

— Da' de ce te interesează? Scrii o anchetă despre cum îşi petrec bucureştenii nopţile?

— Nu e exclus. În orice caz, mi-aţi dat o idee. Deci, aş putea să ştiu care v-a fost itinerariul?

Paul Comnoiu se ridică din şezlong şi se apropie de mine. Cu un gest elegant îşi potriveşte ochelarii pe nas. Chipul său este în aparenţă la fel de binevoitor ca al unui majordom care anunţă sosirea unei alteţe la o curte regală, dar, dacă te uiţi cu mai multă atenţie, desluşeşti că trăsăturile i-au devenit bestiale, precum ale unui călău care îşi apleacă victima cu capul pe butuc.

— Ascultă, îmi suflă el, de multă vreme am impresia că ne vedem mai des decât trebuie. Dacă-ţi închipui că-ţi poţi permite în casa mea orice, să ştii că te-nşeli. Te sfătuiesc s-o laşi mai domol cu paharul şi cu întrebările. O să dormi aşa mult mai liniştit.

Îmi întoarce spatele cu emfază şi pleacă în fundul curţii unde un chioşc înconjurat de zorele îi poate oferi o protecţie sigură contra caniculei.

La gândul că în subsolul blocului meu se află un cadavru despre care trebuie să dau seamă nu mai zic nimic şi intru în casă.

Mihaela şi Maria sunt în salon. Amândouă par nedormite şi plânse. Vă-nchipuiţi cumva că am darul de-a consola? Vă-nşelaţi amarnic; e bine măcar că nu mă podidesc şi pe mine lacrimile.

— Nicio veste?, întreb eu de circumstanţă; ştiu exact că morţii nu prea obişnuiesc să trimită mesaje nici măcar din subsoluri.

Mihaela îşi frânge disperată mâinile. Mi se pare cam teatral gestul, dar uneori durerea cea mai adâncă o crezi falsă în timp ce una mimată te impresionează profund.

— Nu înţeleg nimic. Unde-a putut să dispară? Că doar n-o fi intrat în pământ.

Ducesei îi stă bine chiar şi când foloseşte clişee. Auzind-o, Maria izbucneşte din nou în plâns.

— Las’ că se-ntoarce el, îmi dau eu cu părerea, fără prea mare convingere. Da’, ia spuneţi-mi şi mie cum s-a desfăşurat povestea de sâmbătă? Deşi am participat la ea, n-o mai ţin minte.

— Era şi greu s-o ţii, îmi răspunde Mihaela cu un vag dezgust. Parcă erai un sac burduşit cu băutură, când Sulcer şi Valentin te-au împins într-un taxi şi s-au urcat şi ei apoi lângă tine.

— Mihaela!, o implor eu încercând să mai salvez ceva dintr-un amor care abia mai pâlpâie.

— Nu vreau s-aud nimic, se porneşte ea pe bocete. Are dreptate mama: eşti un beţiv ordinar şi un individ incapabil să mai vadă altceva decât slujba lui nenorocită de plimbăreţ obraznic prin sufletele oamenilor. Măcar de-ai înţelege ceva din ce afli, da' eşti un ratat. Ei, da, nu face ochii mari ca şi cum aş fi prima care-ţi spune asta! Până la 37 de ani n-ai făcut nimic altceva decât să treci printre ceilalţi iscodind şi dându-ţi ifose cu ce-ai descoperit. Mare brânză! Ia pe oricine de pe stradă şi poate să facă la fel!

Mi se pare sau nici mie nu-mi mai scapără călcâiele aşa tare după ea? Deşi, trebuie să recunosc, ce-i al ei e-al ei: are tot ce-i trebuie unei femei ca să facă un pluton de soldaţi s-o viseze o lună dacă o zăresc pe stradă.

— Da' de unde ştie mama ta atâtea despre mine? Nu m-a văzut niciodată!

— Uite că ştie!, pufneşte ea ţâfnoasă. Nu crezi că e normal să discut cu ea? Măcar la telefon? Dacă nu te ţin curelele, de ce te îndopi cu băutură?

Scena e deosebit de interesantă pentru evoluţia relaţiei dintre noi. Da' acum sunt preocupat de alte lucruri şi o las să mă ia peste picior, mai ales că în prezenţa noastră se află şi o persoană de vârsta a treia.

— După ce-am plecat şi ceilalţi musafiri s-au risipit...

Nu mă lasă să termin.

— Da' ce, vroiai să stăm şi să-ţi admirăm isprava?

Nu mă mai pot stăpâni şi izbucnesc şi eu:

— Nu ştiu ce naiba am, da' de la o vreme îmi ies în cale tot soiul de şmecheri care mai de care mai zurliu şi mai al dracu' şi mai dornic să mă facă să mă simt ultimul de pe lume. Ce ursitoare oi fi avut de m-au înzestrat cu atâta generozitate în a recolta numai şpiţuri de la oricine vrea să dea în mine?

Mihaela dă să-mi mângâie mâna. Mă retrag ca şi cum spre mine s-ar îndrepta o reptilă. Şi, fraţilor, vă asigur că nu-mi plac deloc târâtoarele.

— Nu mă atinge, pentru că după aia o să te văd repezindu-te la baie şi spălându-te cu zeci de săpunuri fiindcă ai atins un paria. Mai lăsaţi-mă în pace cu palatul vostru şi cu banii voştri de tipi neînstare să vă mai gândiţi şi la altul decât dacă îl scuipaţi de sus.

Poate să fie doar o impresie, da’ cred că la plecare am trântit puţin cam tare uşa.

12.

Fir-ar să fie! Nu pricep nimic.

Stau la o masă în cofetăria Zambilica, în faţa unui pahar cu un lichid gălbui şi cald, vândut aici sub numele conspirativ de oranjadă şi încerc să pun cap la cap tot ce-am aflat pân-acum. Adică, băieţi, vreau să spun că gândesc, lucru pe care mulţi îl pun la îndoială. Văzându-mi mutra, chiar şi fata care mi-a adus băutura asta nenorocită se arată neîncrezătoare c-aş putea să fiu bun la altceva decât să-i fac ochi dulci fiindcă i-am zărit formele potrivite cu siguranţă de o mână inspirată. Ridic marele pavoaz în cinstea ei ca s-o fac fericită pentru un sfert de oră, da' mintea îmi e în cu totul altă parte.

Nu se leagă nimic din ce ştiu. În ochii mei toţi sunt suspecţi în clipa asta. Dar în acelaşi timp îmi vine greu să cred că s-au adunat atâţia inşi la mine în apartament ca să-l pocnească în cap cu haltera pe Valentin. Numai unul l-a trimis în inspecţie pe lumea cealaltă. Care-o fi ăla?

Să fie doctorul? De ce? Numai pentru că nu i-ar conveni să-l aibă ginere pe un pârlit ca mine prin buzunarele căruia adeseori se realizează ceea ce fizica numeşte vidul absolut?

Ar fi o miză prea mică pentru a risca să se compromită în asemenea hal.

Atunci să fie Frumosu? Ce dacă Larea mi-a spus că s-a despărţit de el la uşa blocului meu? Se putea foarte bine întoarce ca să-l ajute pe moşulică să-şi facă formele de transfer la doi metri sub pământ.

Însă, la fel de bine, s-ar putea să nu fie niciunul dintre ei, ci un al treilea, despre existenţa căruia nici n-am habar. Să fie cumva o reglare de conturi între două bande rivale?

Pentru o clipă închipuirea mea o ia razna. Mi-l imaginez pe Valentin în rolul unei mari căpetenii de gangsteri aflaţi în permanentă ceartă cu o altă bandă care se hotărăşte să-l suprime din pricina neînţelegerilor privind pieţele de desfacere a cocainei. În acest scop vin din Chicago doi killeri excelent pregătiţi care le dezarmează cu ingeniozitate pe gorilele lui Valentin şi îl împuşcă pe acesta, fără să-l someze, în plină stradă, pe o trecere de pietoni. Prietenii lui Valentin reacţionează cu întârziere, neavând arme cu o muniţie corespunzătoare. Asasinii scapă peste graniţă. Întreaga lume interlopă e cuprinsă de indignare. Se organizează clandestin câteva manifestaţii de protest în care se cere pedepsirea drastică a ucigaşilor şi eradicarea holerei. Sucursala din Chicago a bandei lui Valentin intervine şi îi prinde cu abilitate exact atunci când aceştia sunt absorbiţi de împărţirea banilor primiţi drept răsplată pentru odiosul omor comis cu sânge rece. Cei doi sunt aruncaţi de la etajul 87 şi constrânşi sub prestare de jurământ să strige până ajung pe caldarâm „cine va face ca mine, ca mine să păţească”. Dacă n-ar fi strigat, ar fi fost împuşcaţi cu sare în timpul căderii.

Aducându-mi aminte de surâsul bun care îi lumina faţa lui Valentin ori de câte ori mă vedea, alung cât mai departe astfel de aiureli.

Sau, poate, îmi zic eu, culpabilul este cineva foarte bine ştiut de mine?

Unul ca mine, domnilor şi doamnelor?

Ideea mă face să mă cutremur şi să zgâlţâi masa la care sunt aşezat. Mă schimb probabil binişor la moacă fiindcă fata, care tocmai a adus unor copii de lângă mine două farfurii cu prăjituri şi paharele cu oranjadă aferente, îşi schimbă traiectoria brusc şi mă întreabă îngrijorată:

— Nu vă simţiţi bine?

Îi retez orice speranţă de a lega o cunoştinţă mai temeinică şi îi răspund cu un zâmbet din panoplia pe care mi-a lăsat-o ca zestre doamna Mladin:

— De când aveam pantaloni scurţi şi mergeam la grădiniţă nu m-am simţit atât de bine. Oranjada asta m-a umplut de fericire. Ce reţetă folosiţi, vă rog? Am să trec într-o zi s-o notez.

Fata se topeşte de fericire. Aproape că se codeşte să-mi ia banii atunci când vreau să plătesc. Mă ridic de la masă, vâr în treacăt o fisă într-un tonomat ca să se mai distreze lumea şi pe cheltuiala mea şi când trec pe lângă puştii care se îndoapă cu prăjituri le strecor printre dinţi pe un ton lugubru:

— Cred că oranjada asta a rămas de pe vremea Lucreziei Borgia. Nici ea n-a îndrăznit s-o folosească. I-a fost pur şi simplu milă.

De-abia ieşit în stradă încep să sughit.

13.

Dacă vă-nchipuiţi că afurisitul ăsta de soare s-a mai domolit, ei bine, vă-nşelaţi.

Merg spre casă, da’ nu mă trage aţa s-ajung prea repede. La un magazin cu autoservire îmi iau inima-n dinţi şi opresc să cumpăr o conservă cu fasole chinezească, un borcan cu peperoni bulgăreşti, o cutie de sardele sovietică şi o sticlă de vin albanez de Malaga. De la o tonetă trag un loz în plic de trei lei şi câştig şase, semn că norocul meu în dragoste e zdruncinat serios. Mai trag două de trei şi o rază de speranţă în privinţa amorului se iveşte în viaţa mea.

În burtă oranjada îşi cântă cele mai triumfale imnuri posibile. E o bolboroseală de ţi-e mai mare dragul. Probabil că se aude până-n Alfa Centauri.

Urc în maşină cu noile achiziţii, debraiez, bag într-a-ntâia, iau piciorul de pe ambreiaj şi o pornesc lento spre casă. În drum mă las depăşit de un melc care nici el nu goneşte cine ştie ce.

— Salve, îi zic eu. Vezi că mai încolo e control radar.

Până la urmă n-am încotro şi sosesc în dreptul blocului meu. Parchez între două maşini cu o dexteritate ce i-ar face pe miliţienii care mi-au dat carnetul să-mi mai dea unul, cobor şi rămân, cum se spune în limbajul adecvat, mască.

Ce-i asta, copii? Şi-a anunţat vizita la noi în bloc Brigitte Bardot de-i aşa îmbulzeală? Iar eu să nu fiu prezent tocmai când e rost să-ţi clăteşti privirea cu o blondă?

Sunt câteva zeci de inşi care gesticulează şi-şi dau cu părerea, erijaţi în mari experţi. Ce s-o fi-ntâmplat?

Deodată, cu toată zăpuşeala de afară, simt că m-am transformat într-un sloi de gheaţă. Sunt tocmai bun de dus în apele Oceanului Îngheţat de Nord sau de Sud – mi-e perfect egal – şi lăsat să plutesc în derivă cu legitimaţie de banchiză.

Fiindcă nu mai încape-ndoială, foşgăiala asta nu se poate explica decât prin faptul că l-au descoperit pe moşulică.

Asta e!

Acum mă vor înşfăca şi mă vor duce într-un loc în care prietenii îmi vor trimite chiftele cu praştia.

Parcă aud pe coridoarele unui bulău: aduceţi aşternuturi curate! Azi ne vine un oaspete de seamă: Andrei Mladin, spaima populaţiei care a trecut de 60 de ani!

Cu precauţie mă ginesc dacă sosirea mea a fost anunţată de agenţiile de presă şi dacă nu e rost cumva să mă eclipsez fără să las adresa mea nouă.

Da’ ţi-ai găsit! De unde atâta baftă pe mine?

— Vai ce nenorocire, Mladin dragă, răsare în faţa mea duduia Margareta.

E îmbrăcată cu totul fistichiu, în nişte ţipători pantaloni mov şi poartă o ie mai mult decât transparentă, care lasă să se întrevadă din belşug ravagiile petrecute într-un trup care nu mai e tânăr şi regretă acest lucru. Prima mea reacţie e s-o strâng de gât. Apoi scot nişte sunete pe care eventual le-ar putea înţelege doar strămoşii noştri înainte de-a se fi dat jos din copaci.

— Le-am spus de multă vreme că aşa o să se-ntâmple dacă nu luăm măsuri din timp.

Duduia se agită prin faţa mea ca un tribun care vrea să însufleţească o masă de oameni. Eu însă rămân palid şi neînsufleţit.

Şi ceilalţi m-au zărit cum stau pe trotuar cu pachetele în braţe şi dau aprobator din cap:

— Aşa e! Numai administraţia e de vină. Dumneata ar trebui să dai totul la ziar. Toţi sunt gata să depună mărturie că blocul nostru a fost lăsat pe mâna unui om lipsit de iniţiativă şi comod.

Încep să capăt puţin curaj. Îmi dreg glasul, îmi apăs pachetele pe burtă, şi ca să le ţin mai bine, şi ca să-mi mai domolesc vânzoleala pricinuită de oranjadă şi-ntreb cu prudenţă:

— Da’ ce s-a-ntâmplat?

Vocea îmi sună ca din fundul unei galaxii nedescoperite încă, însă nimeni nu pare să bage de seamă.

Duduia Margareta explodează:

— Ce să se-ntâmple? Au plesnit câteva ţevi de la subsol. Şi doar i-am avertizat în repetate rânduri că sunt vechi şi că ar trebui înlocuite din vreme, nu să se aştepte până când rugina atacă bunul statului şi deci şi-al nostru. Am făcut şi informări în scris. Trebuie să fie la administraţie. Acum, tot subsolul e plin de apă. Au adus o pompă s-o scoată, dar mai durează vreo oră până când se înlocuieşte ţeava fisurată. Iar pe timpul reparaţiei apa nu curge la baie. Tocmai azi, când vroiam să spăl rufe! S-a dat Dero în colţ.

Încep să devin chiar semeţ şi mai pun o întrebare:

— S-a găsit ceva la subsol?

— Doar şobolani. Să-i vezi cum se caţără pe pereţi şi chiţcăie ca apucaţii... Aproape că mi-e milă. Iar câteva pisici îi pândesc şi, pe cei care ies – haţ – îi şi înşfacă. Dar nu-i halesc – pardon –, mănâncă pe loc. Doar îi cară până undeva, în spatele blocului. După cât se pare, şi motanii au început să-şi facă provizii. Niciodată nu se ştie ce aduce ziua de mâine. Şobolanii n-au de ales: ori se-neacă, ori cad

în laba cotoilor. Cei mai mulţi preferă totuşi să se-nece, îşi încheie duduia Margareta relatarea.

Mă gândesc că şi Mecena al meu ar trebui să se afle în zonă.

— Altceva nu s-a mai găsit?

— Nişte cărţi vechi şi nişte registre. Toate-au fost salvate. Nici nu-şi mai aduce nimeni aminte cine le-a depozitat acolo şi la ce folosesc.

— Şi altceva?

Oamenii încep să mă privească într-un chip curios.

— Ce-ar mai fi trebuit să fie?, mă întreabă sever unul cu urechi clăpăuge, ca ale unui câine ostenit de câte a văzut.

Înregistrez că am făcut o gafă şi improvizez la iuţeală:

— Ştiţi, inundaţiile de la subsolurile blocurilor sunt destul de frecvente. Mi-a spus cineva că odată, într-un astfel de subsol, înainte de război, s-ar fi descoperit o ladă ce plutea fără o ţintă anume. Stătuse ani în şir în cine ştie ce cotlon şi doar acum se hotărâse să se urnească din loc. În ea erau nişte ţoale făcute praf şi – ţineţi-vă bine – o casetă cu bijuterii. Fusese ascunsă de nişte hoţi, care, din cine ştie ce motive, n-au mai venit s-o ia. Desigur, nu pentru că s-ar fi căit.

Duduia Margareta încasează lovitura cu gura căscată, ca şi cum n-ar mai avea aer. Nici ceilalţi nu par a fi mai puţin emoţionaţi. Parcă le-aş fi cerut să facă analiza gramaticală a textului pe care l-am rostit.

— Cred c-ar trebui să mai aruncăm o privire prin subsol.

Cu duduia Margareta în frunte, îmi fac loc printre cetăţenii despre care habar n-aveam că sunt vecini cu mine. Ajungem la uşa care dă la subsol. Fetele de pe plaja din fotografia pătată de muşte or să facă insolaţie dacă nu se hotărăsc să mai intre şi într-un bar de noapte. Cu mare

drag le-aş plăti intrarea. Prin uşă se zăresc câţiva lucrători cu cizme de cauciuc până la şolduri meşterind la nişte ţevi. Apa n-are mai mult de-un metru. Mă uit ca din întâmplare şi acolo unde-ar trebui să fie cadavrul.

Nu-i acolo, oameni buni!

O clipă îmi vine să trag un chiot de bucurie, ca o piele roşie care învârte deasupra capului tomahawkul. Pe urmă iar simt o gheară care mă strânge de beregată.

Dacă nu-i acolo, unde-ar putea să fie?

Să-l fi luat apa şi să-l fi purtat în vreun ungher mai dosnic e imposibil. Ar fi dat muncitorii peste el şi nu l-ar fi lăsat pradă intemperiilor. Iar pe Valentin nu-l văd capabil, în halul în care e, să pornească înot în căutarea unui strat de apă freatică unde să-şi petreacă restul zilelor mâhnit de mârşăvia lumii.

— Interesant spectacol, murmură lângă mine Urechi clăpăuge. De la o vreme se-ntâmplă lucruri ciudate în blocul nostru.

— Ce lucruri?, bolborosesc eu.

Oranjada îmi iese prin toţi porii. Mai am puţin şi în corpul meu nu se va mai găsi nici un strop de apă. Or, H2O e condiţia vieţii!

— De pildă, continuă implacabil Urechi clăpăuge, lacătul de la uşa asta e altul decât cel pus de administrator. E nou. Aş jura că a fost pus azi.

— Da?! Şi de ce-i ciudat?

— Mai ciudat e că lacătul a fost tăiat cu fierăstrăul iar uşa lăsată deschisă.

Tresar şi mă uit la el fără să-i răspund. De unde naiba o mai fi răsărit şi ăsta? N-am impresia că l-aş mai fi văzut vreodată. Simt însă că de piciorul meu se freacă o blană. Sper din toată inima să nu fie un şobolan care solicită ocrotire. Nu e. Mecena a venit să-şi salute stăpânul. Uriaş şi cu ochi galbeni pare un tigru cenuşiu.

— Pe unde umbli, tărcatule? De două zile n-ai dat pe-acasă! Hai cu mine!

În urma noastră grupul de cetăţeni continuă să comenteze cu vioiciune posibilitatea de a descoperi o lădiţă cu bijuterii în epoca noastră.

14.

Sunt hămesit ca un lup pe care un savant de renume încearcă de-o lună să-l convingă să devină vegetarian.

Mecena s-a urcat pe un scaun şi mă priveşte cu înţelegere: şi el ar băga ceva la jgheab. E o fire miloasă; nu-l văd să se fi înfruptat jos din nişte şoareci sinistraţi. Din priviri mă roagă totuşi să nu mă apropii de aragaz. Ştie el de ce.

Aflaţi, băieţi, că printre multele talente cu care doamna Mladin a uitat să mă înzestreze, este şi acela al gătitului.

Poate că oi fi chipeş ataşat de un şorţ de bucătărie, dar când intru în blide devin un pericol public.

Bunăoară, nu mai demult decât acum o săptămână, m-am apucat să fac pentru întâia oară sarmale.

Deşi am respectat cu sfinţenie indicaţiile Didei Balmez, a ieşit ceva ce putea periclita uşor sănătatea unui întreg cartier.

De-aia se uită acum Mecena cu nelinişte văzând că mi-am pus iarăşi şorţul.

— Lasă, bătrâne, îi zic eu, de data asta nu mai atentez la integritatea noastră corporală. M-am învăţat minte să-mi mai închipui că pot descifra o carte de bucate. Acolo e lucru gingaş.

Trântesc două fripturi la grătar, fac nişte cartofi prăjiţi să te lingi pe degete şi mai arunc şi câteva ouă într-o tigaie, doar aşa, să le aud sfârâind în ulei.

Miroase apetisant şi când mai scot şi câteva murături dintr-un borcan, nici chiar Mecena nu mai are îndoieli că n-aş fi un stăpân harnic şi bine intenţionat.

— Păi bine, gigolo, îi zic, ce fel de Mecena eşti tu? În loc să mă ţii ca pe-o amantă, eu trebuie să-ţi suport toate hachiţele?

Mecena clipeşte din ochi ca farul din Constanţa în semn că-mi înţelege nedumerirea, da’ pentru o vreme, până când va primi o moştenire, n-are ce face şi acceptă să fie întreţinut.

Mâncăm fără să ţinem cont de codul manierelor elegante. Motanul mai cere o porţie şi desigur că nu pot să-l refuz.

După care, lui îi dau o farfurioară cu lapte rece, iar eu mă tratez cu un pahar cu vin.

Parcă îmi place din nou băutura. Însă de un detonant mai puternic n-am deloc curajul să mă apropii. Or să vină însă cu siguranţă zile mai bune, când orice restanţă în acest domeniu va fi recuperată.

Apa a-nceput să curgă la robinet, semn că reparaţia s-a terminat; spăl vasele şi tacâmurile, le aşez frumos să se usuce, strâng firimiturile de pe masă şi apoi, cu motanul înainte, păşesc spre bibliotecă cu pasul meu de vechi infanterist.

Deschid uşa şi Mecena intră primul; însă îl văd că se zbârleşte de zici că a zărit o haită de câini şi îmi ţâşneşte pe umăr tremurând ca varga.

Intru în cameră şi încremenesc de groază la rândul meu.

15.

Cadavrul se află în faţa mea, aşezat pe un maldăr de cărţi. N-aş putea jura că sunt aceleaşi volume însă trupul prăvălit peste ele este tot cel din noaptea trecută. Nu mai încape-ndoială: dacă nu cumva cineva se ţine de o farsă sinistră şi idioată – şi nu-l văd pe cel care ar îndrăzni să împingă gluma atât de departe – înseamnă că un individ – sau mai mulţi – îmi vor cu orice preţ pielea. De aceea cadavrul lui Valentin nu are pentru el – sau pentru ei – nicio valoare dacă e descoperit în subsolul blocului. El trebuie să fie găsit neapărat în apartamentul meu, ca să fiu tocmai bun de dus cu alai la pârnaie. Dar cine mă urăşte atât de tare ca să se-ncumete să omoare un om şi să mi-l vâre în casă? Iată o întrebare la care nu ştiu încă să răspund.

Da’ nici eu nu mă las cu una, cu două. Dacă cineva m-a atacat din umbră, fără măcar să-mi facă o declaraţie de război, ei bine, mă voi replia o vreme până în liniile de unde voi lovi şi eu când mi-o pica bine. Şi-al dracului să fiu dacă o să am milă, fiindcă mi-am ieşit cu totul din fire!

Îl iau cu grijă pe Mecena de pe umăr şi-l aşez jos după ce-i mângâi puţin blana. Animalul îmi întoarce o privire recunoscătoare şi se linişteşte. După aceea mă apropii de Valentin şi-l examinez. Rana de la cap a încetat să-i sângereze, da’ asta nu mai are nici o importanţă pentru el, aşa cum n-ajută o frecţie cu Diana la un picior de lemn. Peste trupul său înţepenit cu genunchii la gură pun o pătură. Unde să-l ascund şi mai ales cum să-l duc până acolo?

Ceasul meu electronic arată orele 22 şi 30 de minute. De jos încă se mai aude larmă de copii. Mai trebuie s-aştept. Până atunci îmi pun emisferele cerebrale la o grea

încercare: aceea de a găsi o soluţie a încurcăturii blestemate în care mă aflu. Dacă operaţiunile mentale ar fi însoţite de zgomot, ei bine, cred că în clipele astea activitatea creierului meu s-ar auzi la câţiva kilometri depărtare, iar energia lui ar pune în mişcare turbina unei hidrocentrale. Pentru ca să-l stimulez aş fi în stare să mănânc şi chibrite, numai pentru a-i mai da puţin fosfor. În sfârşit, calculul tuturor probabilităţilor îmi indică rezolvarea cea mai simplă şi lipsită de primejdie.

E ora unu noaptea. Nu se mai aude niciun zgomot neliniştitor. Pe o rază de câteva zeci de metri nu se zăreşte nici o fereastră luminată. Cu Valentin pus într-un sac pe care l-am găsit în debara arăt ca un Moş Crăciun; e drept, un moş cam sinistru. Norocul meu e că bătrânelul face parte dintre acei oameni care trebuie să-şi pună lest în buzunare, altfel liftul nu porneşte cu ei. Mecena mă precede. În cazul în care-ar întâlni pe cineva ştiu precis c-ar adopta o atitudine ţanţoşă, dându-şi importanţă şi avertizându-mă în acelaşi timp de pericol. La parterul blocului nu e nimeni. Pe pardoseală a mai rămas mâzgă în urma inundaţiei de la subsol şi alunec prăbuşindu-mă cât sunt de lung. Când mă ridic bag seama că şchiopătez. Nicio înjurătură din lume nu mă poate ajuta, aşa că o evit. Ies din bloc. În aparenţă, nici ţipenie. Şi totuşi, după câţiva paşi, zăresc un beţiv care se căzneşte să smulgă tăbliţa cu numele străzii. Are faţa de parcă în ultimele săptămâni în loc de săpun de ras a folosit şmirghel. E zdravăn clădit, pe principiul construcţiilor cu instalaţie antiseismică, încât trebuie să fi machit din greu dacă n-a smuls pân-acum tăbliţa aceea firavă.

— Hei, tu, ăla de-acolo!, bolboroseşte el, fă-te-ncoace!

— Cu mine vorbeşti?, mă păstrez eu cât mai la întuneric.

— Nu, cu babac-tu. Fă paşi pân-aici! Hai, să-ţi văd mersul!

Dacă n-aş avea altă treabă, aş găsi ceva material de notat pentru noua mea carte.

— N-auzi? Sau vrei să-ţi dau una peste ascultătoare să ţi le desfund? Vino să mă ajuţi să scot tabla asta. Îmi mai trebuie una ca să ating suta. Fac colecţie.

— Nu pot. M-aşteaptă nevasta. Vin de la gară. N-am văzut-o de o săptămână, îi răspund eu şi dau să trec mai departe.

Ţi-ai găsit! Individul mi se pune în cale, masiv şi primejdios ca un compresor scăpat la vale. Trăsneşte a trăscău ca un pluton lăsat la vatră.

— E-te-te! Vii din darnica noastră agricultură? Ai acolo oareşce produse?, mă iscodeşte el.

Îi şuier printre dinţi :

— Lasă-mă, băi gaşpere, să trec, fiindcă altfel schimb macazul şi s-ar putea să smulg singur tabla şi să ţi-o vâr pe gât fără să-ţi mai ofer nici un aperitiv.

Ameninţarea îl bucură.

— Io-te! Eşti de-ai noştri! De ce nu spui aşa, frate! Hai încoace să-ţi pun o ventuză!

Mi se-ntoarce stomacul pe dos ca o mănuşă la gândul că s-ar putea să-şi pună planul în aplicare.

— Scuteşte-mă, altfel iese cu haloimăs mare!

E rândul lui să se burzuluiască.

— Sanchi! Te dai balenă! Când ţi-oi lipi câteva scatoalce pe portret o să vii să-mi pupi tălpile şi să mă rogi frumos să te duc cu lesa în târg la Moşi ca să mai vezi şi tu lumea.

— Tacă-ţi fleoanca, îi zic eu speriat de zgomotul pe care-l fac glasurile noastre şi grijuliu să păstrez liniştea concetăţenilor mei. Dacă-ţi ard una la muzicuţă tragi

obloanele pentru o săptămână şi nici n-apuci să mai afişezi anunţul „Închis pentru inventar”. Hai, topeală!

Dar ciumetele se agaţă cu un ultim efort de voinţă de sac şi caută să-l tragă peste el. N-am încotro şi îi ard una la gioale. Malacul începe să ţopăie într-un picior de durere. Las atunci sacul jos şi, ca să-i închid de tot trompeta, îi mai ard una şi la tomberoane. E contrar principiilor mele de convieţuire cu ceilalţi semeni ai mei de pe planetă, da’ n-am încotro. Tipul se lasă moale ca o zdreanţă lângă gard. Are o expresie senină, de parcă ar fi plecat în croazieră undeva, în mările Sudului. Mecena mă priveşte dezaprobator.

— Ce să fac, bătrâne? Caz de forţă majoră! Să ne rugăm mai bine să nu fie prins fără bilet în voiajul ăsta!

Iau din nou sacul în spate şi o pornesc mai departe. Până ajung la un maidan nu mai întâlnesc, din fericire, pe nimeni. Basculez încărcătura între nişte ruine şi-o roiesc repede înapoi pe-acelaşi drum. Golgotierul încă îşi mai doarme somnul. Sforăitul lui gospodăresc mă asigură că nu l-am pălit prea tare. Mai fac un pas şi trebuie să strig comanda „Stop maşinile!”.

Ori dau în primire dacă o mai văd, ori îi smulg apendicele fără anestezie locală şi fără bisturiu, numai cu degetele, nespălate, ca să se infecteze!

— Mladin dragă, cum or fi putând unii să bea în halul ăsta? Înţeleg, mai dă omul pe gât un pahar, două, da’ nici aşa, să-ţi pierzi minţile! E revoltător!

Duduia Margareta stă în faţa mea. E îmbrăcată într-o rochie de casă pusă evident în grabă peste cămaşa de noapte, iar în picioare are nişte papuci cu vârfurile întoarse în sus.

Să-ţi ajungă-n amigdale!, îi menesc eu clocotind de furie.

Mecena a şters-o înainte ca un laş.

— Nu puteam să dorm când am auzit nişte inşi certându-se în stradă. M-am dus la geam să văd ce s-ntâmplă. N-am prea zărit mare lucru fiindcă se aflau chiar în dreptul becului care s-a scos pentru economie de lumină. Da' tot am înţeles că erau doi şi că se certau din pricina unui sac. Şi, Doamne, ce limbaj puteau folosi! N-aş fi crezut că există în limba română astfel de expresii. Cel puţin în dicţionarul de neologisme nu există.

— Sunt şi altele, o-ncredinţez eu. Şi ce s-a mai întâmplat?, mă prefac eu curios. Inima îmi bate ca un ciocan. Aş putea îndrepta cu ea şi cuie de zece.

— Până la urmă unul dintre ei l-a pocnit pe ăsta care stă jos şi s-a cărat. Ce zici, ar trebui să anunţăm miliţia?

— De ce? Pentru nişte beţivi?, dau eu din umeri flegmatic.

— Cine ştie? Poate c-or fi borfaşi.

— Borfaşii nu se duc să prade în stare de ebrietate. Li s-ar părea că nu-şi respectă meseria. Nu-l vedeţi pe ăsta? Răsuflarea lui a pârjolit iarba pe zece metri pătraţi, o liniştesc eu. Haideţi mai bine acasă şi culcaţi-vă.

În clipa asta individul proptit de gard îşi vine în fire şi dă cu ochii de duduia Margareta.

— Urâto!, îi strigă acesta.

— Beţivule!, îi zice cu dezgust duduia.

— Da, da' mie îmi trece, se consolează insul şi îşi continuă croaziera. După cât se pare e primit cordial oriunde pofteşte să descindă.

Vecina mea e indignată la culme.

— Ce facem cu el? Îl lăsăm aici?

— Din partea mea, dacă vă face trebuinţă, îl puteţi lua cu dumneavoastră, deşi cred că mai curând i-ar prii să se trezească în aerul proaspăt al dimineţii. Nici n-o să-şi mai aducă aminte ce i s-a-ntâmplat. La umbra zorelelor altfel elimini alcoolul.

Duduia nu pare foarte convinsă, însă mă însoţeşte spre intrarea în bloc.

16.

De ceva vreme mă aflu într-o grădină cu cireşi şi caişi înfloriţi. Fluturi trec alene prin aer şi singura adiere care se simte este provocată de aripile lor pictate în toate culorile spectrului. Stau întins într-un hamac cu o carte în mâini şi mi-e o asemenea lene încât citesc aceleaşi două pagini numai ca să nu fac efortul de a-ntoarce filele. O fată îmbrăcată în alb culege flori de romaniţă şi mi le aduce râzând. După aceea începe să cânte la vioară, însă atât de strident încât tot farmecul se risipeşte...

... Soneria de la intrare ţârâie violent. Încă buimac de somn şi de vise bune să delectez domnişoarele de pension pe durata siestei îmi arunc un halat pe umeri şi deschid uşa. În pragul ei se află doi inşi. Pe unul dintre ei îl cunosc: căpitanul de miliţie Buduru.

— Iartă-mă, Mladin, dar am ceva de discutat cu tine. Foarte important.

Căpitanul Buduru pare un civil chiar şi în uniformă. Astăzi e îmbrăcat într-un costum impecabil croit, însă cam gros după gustul meu, ţinând cont de arşiţa care trebuie să fie afară. E mic de statură, gras şi poartă ochelari cu lentile patrate. Deşi e cam de vârsta mea, nu cred că are păr pe cap mai mult de-o baie. Se mişcă greoi şi, în orice ambianţă s-ar afla, pare dominat de obiecte. L-ai crede mai curând capabil să crească porumbei voiajori decât să alerge după borfaşi.

Când îl văd îmi dau seama că mă simt la fel de bine ca şi cum aş zbura peste triunghiul Bermudelor.

Surâd de circumstanţă, îi strâng mâna şi îi fac loc să intre.

— Acesta e ajutorul meu, sublocotenentul Pahonţu. E nou venit la noi.

Pahonţu este şi el scund, însă slab, ca şi cum de mic ar fi purtat corset ca să nu se-ngraşe. Părul îi stă vâlvoi, iar gura pare încremenită pentru totdeauna într-un surâs rece. N-are pic de astâmpăr şi din prima clipă m-am temut să nu-mi facă zob puţinele lucruri de valoare pe care mi le-a lăsat drept zestre doamna Mladin. Ochii îi sunt mici, de parcă toată viaţa ar fi privit la un epidiascop.

— Te credeam mai matinal, mă ia Buduru peste picior. E aproape zece şi văd că abia acum te-ai sculat. Ai tras vreun chefuleţ aseară?

În glasul lui se simte invidia.

— Haide, du-te la baie, dă-ţi cu apă pe ochi şi îmbracă-te. Până eşti gata eu pun de cafea şi-ţi pregătesc o gustare. Vii cu mine, Pahonţule? Hai să-i tragem o ţigară! Am un pachet de Arberia.

Sub jetul duşului încep să mă dezmeticesc: ce vrea cheptenul de la mine? Se pare că nu are nici o bănuială, altfel nu ar intra atât de dezinvolt şi amical. Însă, atenţie, Mladin, copoii ăştia au sute de metode de a ţi se băga în suflet şi de a afla tot ce le trăsneşte prin bilă! Ia seama să nu cazi în vreo capcană! Chiar dacă Buduru ţi-e prieten, fereşte-te cât poţi de el! Tipul foloseşte stilul uman, care e cel mai perfid şi mai al dracului din câte pot să existe.

Îmbrăcat cu blugi şi cu o cămaşă înflorată m-aşez la masă. Înfulec în grabă câteva felii de pâine prăjită cu salam şi beau o ceaşcă de ceai. Buduru sirotează o cafea. Ajutorul lui rămâne în continuare adeptul mişcării browniene şi nu se atinge de nimic.

— Sunt o gospodină bună, nu-i aşa?, încearcă Buduru să glumească după ce ne ducem în bibliotecă.

Zâmbetul îmi iese cam strâmb.

— Tot mai cumperi cărţi, se minunează căpitanul. O să se dărâme blocul sub greutatea lor, caută el să menţină o atmosferă cât mai cordială şi mai cărturărească. Da’

covorul ăsta când l-ai achiziţionat? Parcă aveai altul, mai frumos.

Bâigui ceva din care se poate înţelege şi că a fost lansată azi o nouă navă în cosmos şi că stropitul zilnic al florilor le ajută să crească înalte.

Buduru încetează să se mai plimbe prin faţa rafturilor şi se aşază greoi într-un fotoliu. Eu m-am cufundat de mult în altul. Doar Pahonţu îşi continuă rondul printre puţinele mele mobile.

— Uite de ce am venit la tine, mi se adresează patru stele, de astă dată pe un ton serios. S-a întâmplat o nenorocire. Şi cred că eşti într-o oarecare măsură capabil să ne ajuţi.

— Dacă-mi stă în puteri...

— Azi dimineaţă, nişte muncitori care fac săpături pe maidanul de lângă centrul de pâine au descoperit, printre ruinele unei case, un cadavru vârât într-un sac de hârtie. Un sac foarte mare, cum nu se găseşte în comerţ.

Prostule!, mă cert în gând. Cum de-ai lăsat acolo sacul când ştiai că nu e unul obişnuit, ci serveşte la cărat presa. Şi l-ai săltat de la Casa Scânteii! Ţi-a luat minţile dobitocul ăla cu care te-ai certat!

— Şi... cine era înăuntru?

— Din actele pe care le avea asupra lui reiese că pe om îl chema Valentin Meranu şi că stătea în casa doctorului Paul Comnoiu.

Căpitanul rosteşte respectuos numele doctorului.

— Valentin?! Valentin e mort? Vai, săraca Maria!, exclam cu o durere pe care nici măcar nu mi-o prefac. Cine l-a omorât?! De ce?

— Asta vrem s-aflăm şi noi, reia tacticos Buduru. S-au găsit bani asupra lui, deci mobilul n-ar fi jaful.

— Atunci ce?

Căpitanul mă scrutează o clipă şi continuă:

— Am anunţat familia Comnoiu şi am încercat să aflăm care e ultima persoană care l-a văzut în viaţă. Se pare că tu eşti acela.

— E greu de afirmat asta fiindcă eram chior de beat, îi răspund eu fără să clipesc.

Pahonţu rânjeşte. Până acum nu i-am auzit vocea. O fi mut?

Prietenarul meu de la miliţie îşi reia vorba.

— Înţeleg, înţeleg... De altfel, aşa mi s-a spus şi de către familia Comnoiu; că ai fost transportat cu taxiul într-un hal fără de hal, cam nedemn, după opinia mea. Mă rog, asta te priveşte. Pe mine mă interesează ce s-a întâmplat după ce te-a adus acasă împreună cu Sulcer.

Ei, da, parcă pe mine nu m-ar interesa să aflu!

— Din păcate, nu ştiu nimic. Când m-am trezit eram singur în apartament, mint eu cu neruşinare.

Atenţie, Mladin! Porumbelul a zburat! De-acum nu mai poţi să dai înapoi! Trebuie s-o ţii morţiş cum că n-ai nici în clin nici în mânecă cu povestea asta. Vorba lui bunicu': „Acesta e drumul, pe-aicea o luăm!" Am încheiat citatul.

Buduru tace de parcă mi-ar cântări în minte răspunsul. N-are nici o dovadă mai concludentă ca să mă bănuiască aşa că pot să stau liniştit.

— Tot ce spun e împotriva mea, nu-i aşa?, îl întreb eu ca să fac conversaţie.

Da' lui nu-i arde deloc de glumă.

— Te rog să fii mai serios. Cineva pe care îl cunoşti îndeaproape a fost ajutat să treacă în lumea drepţilor. Mai bine ne-ai da o mână de ajutor decât să faci bancuri cretine.

— Da' ce să fac? Să cad în genunchi şi să vă rog să nu m-arestaţi? Vii la mine cu aerul că ai şi prins făptaşul şi acela, vezi Doamne, n-aş putea fi decât eu. Ce dacă l-am văzut ultimul pe Valentin în viaţă? Nu cumva ultimul care l-

a văzut respirând o fi fost chiar ucigaşul lui? De ce crezi c-aş fi făcut-o eu? Ca să-i iau mărunţişul din buzunar sau să-i fur nevasta? Nu vezi că n-au nici cap nici coadă suspiciunile tale? Nu am nimic să-ţi declar. Şi-ai face bine să nu mai adulmeci prin casa mea ca şi cum aş fi un criminal pe care ai şi pus mâna.

Pahonţu s-a oprit din periplul său. Se uită întrebător la căpitan, ca şi cum i-ar cere voie să-mi dea una peste gură, doar aşa, în joacă, să vadă dacă am sau nu proteză.

Glasul căpitanului sună mai împăciuitor.

— Nu te supăra. Pur şi simplu nu ştiu cum să urnesc cazul. Cine ţi-a spus că te bănuiesc?

Simt că m-am montat destul de convingător aşa că o las şi eu mai moale.

— Poate că avea un duşman? L-o fi omorât un beţiv?

— Orice e posibil.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— După spusele medicului, sâmbătă noaptea.

Tăcem amândoi. Mecena toarce liniştit pe o pernă. Pahonţu se uită la el ca şi cum ar vrea să-l proiecteze în tavan în perspectivă cavalieră.

— Ar fi totuşi un amănunt de la care am putea porni, reia Buduru.

Sunt ca o garnizoană în curtea căreia trompeta sună alarma.

— Ce amănunt?

— Aseară, doi beţivi s-au încăierat în apropierea blocului. Unul dintre ei purta un sac mare.

Blestemată femeie mai e şi duduia Margareta! Nu-şi poate ţine pliscul nici măcar câteva ore.

— Am înţeles că pe unul dintre beţivi l-ai văzut şi tu. L-ai putea descrie?

N-am încotro şi risc să-l creionez cât mai veridic cu putinţă pe imbecilul care n-avusese altceva mai bun de făcut decât să se ia la harţă cu mine.

— Cam aşa ne-a fost înfăţişat şi de către vecina ta, aprobă Buduru. În treacăt fie zis, o făptură remarcabilă şi cu o agerime de spirit deosebită.

Mormăi ceva care aduce mai curând a blestem.

— Dacă l-ai întâlni l-ai recunoaşte?

— Daaa... nu ştiu sigur.

— Încercăm să dăm de urma lui. E probabil unul dintre cei care dacă nu beau o zi socotesc că au apucat o cale greşită. Nu se poate să nu apară. Trebuie colindate cârciumile din cartier. Oamenii noştri îi au semnalmentele.

Îşi vârâ în buzunar carneţelul în care pe parcursul discuţiei nu a notat decât câteva fraze şi se ridică în picioare.

— Ei, încă o dată, iartă-mă de deranj. E însă un caz deosebit. Afurisit de greu. Dacă afli ceva, ştii unde mă găseşti.

— Aşa va fi.

După ce ne strângem mâinile, ne despărţim.

Din partea mea nu simt nici un regret. Mai ales că la plecare Pahonţu n-a zis nici măcar bună ziua. E drept, nici la sosire n-a zis.

17.

După câteva minute cobor şi eu. N-am un aer prea victorios; zărind la uşa blocului câţiva copii care joacă leapşa pe ouate încerc să bravez.

Leapşa pe ouate nu e un joc inclus încă la Olimpiadă, dar în cartierul meu se bucură de mare trecere.

Când mă vede, viitorul ţării îşi întrerupe joaca şi se apropie de mine salutându-mă respectuos. Însă nu pentru şarmul meu le sunt deosebit de agreabil florilor vieţii.

Spre deosebire de alţi vecini de-ai mei nu-i bălăcăresc când fac gălăgie prea mare şi nici nu-i urechesc dacă sparg vreun geam. Ba, mai mult, când se încinge vreo partidă de fotbal mă vâr şi eu printre ei şi să fiu câine dacă puştii ăştia nu mă driblează de câte ori vor. Şi, de obicei, vor! Joc fotbal ca un baschetbalist şi mai lăsaţi-mă-n pace!

— Ce mai faceţi, picilor?, îi interpelez eu distrat, dar brusc mă fulgeră o idee şi nu-mi mai continui drumul.

Aurel cel dolofan – Dolo –, Petrică ochelaristul, Sandu arţăgosul, Adrian cel plângăreţ, Nelu cel cuminte ca o fată mare se strâng în jurul meu, bucuroşi că le acord atenţie.

Îi întreb, bineînţeles, mai întâi de note, dacă sunt cuminţi la ore şi dacă îşi ascultă părinţii şi profesorii: clişeele pedagogice îmi vin la gură de parcă toată viaţa nu m-aş fi ocupat decât de educarea tinerelor generaţii în calitate de cadru didactic în noua noastră şcoală. Le mai pun câteva întrebări cheie în legătură cu strânsul fierului vechi, al sticlelor şi borcanelor goale şi-i felicit sincer când aflu că şi aici rezultatele sunt mulţumitoare, dacă nu cumva chiar excelente. De-abia după aceste preliminarii încep să înaintez cu prudenţă spre ceea ce mă interesează de fapt.

— Bravo, feţii mei, iau eu un aer protector, de bunic hârşit şi cu mulţi nepoţi. Văd că treaba merge. Da’, ia să văd la capitolul cultură generală cum staţi?

— Bine, zice Aurel, care parcă e un butoiaş cu bere tocmai bun de rostogolit. Pune-ne la încercare, nene Mladin.

Îi întreb mai întâi care e noua formulă de atac a echipei Dinamo şi trebuie să-mi astup iute urechile pentru că izbucneşte un cor de glasuri care se întrec să rostească repede şi corect numele jucătorilor. De-abia cu ocazia asta aflu şi eu formula respectivă. Ar fi putut să mă tragă-n piept cu uşurinţă şi nu m-aş fi prins niciodată.

Soarele mă bate drept în creştet. Mă doare capul ca şi cum cineva dinăuntru ar sfredeli cu un burghiu încercând să iasă la lumină. Apăs cu degetul în locul respectiv ca să opun rezistenţă. Pe deasupra mai presimt că nu fac nici o scofală cu întrebările mele. Pur şi simplu e ancheta lui peşte!

— Ce mărci de maşini cunoaşteţi?, mai fac eu un pas pe pârtia care mă interesează.

Iarăşi un potop de nume sunt rostite cu o viteză ameţitoare.

— Dolo a amintit marca Ford Capri. Ia să văd puterea voastră de observaţie: are cineva de la noi din bloc o asemenea maşină?

— Nu, răspund puştii.

Jocul nostru stupid îmi aduce aminte de cărţile pentru copii din anii ’50, cu instructori înţelepţi şi blânzi care conduc cu perspicacitate grupe de pionieri şi şcolari prin păduri şi pe ogoare, pentru ca ei să cunoască şi să îndrăgească frumuseţile patriei, să combată dăunătorii şi să strângă spicele în urma combinelor.

Mă scutur de amintiri şi arunc la-ntâmplare o vorbă:

— Da’ parcă am zărit un Ford Capri roşu pe-aici.

— Nu, se jură toţi cu mâna pe piept, acolo unde în zilele festive li se află cravatele.

— Poate o fi fost al cuiva care nu stă în blocul nostru. Nu l-aţi băgat de seamă când a parcat.

— Imposibil. Noi ştim tot ce se petrece în cartier. N-a fost nimeni pe-aici cu un Ford Capri.

— Ştiţi chiar tot ce se-ntâmplă în faţa blocului?, mă prefac eu surprins.

— Chiar totul, chicoteşte Petrică.

Îşi urmează vorba după o pauză stânjenitoare; îl văd cum se-mpurpurează în obraji:

— De pildă, v-am văzut într-o noapte cum v-au adus doi oameni cu un taxi. Păreaţi bolnav sau cam aşa ceva.

Obrajii îmi iau foc. Consult grăbit ceasul şi sar în maşină. O iau din loc aşa de repede încât prind 50 la oră în 20 de metri.

Ce idei mai au şi puştii ăştia, să se uite la ce nu-i priveşte!

18.

De-abia deschid uşa de la intrarea în blocul lui Sulcer şi administratoarea îmi şi iese în cale. Ciocănitoarea Woody e mai lentă în reacţii decât ea.

— Aţi găsit ceva împotriva stricatului ăsta?, mă interpelează ea cu speranţă.

În bloc e răcoare şi miroase a cartofi prăjiţi. Îmi şterg cu o batistă transpiraţia de pe frunte.

— Încă nu. Da' nu-i timpul pierdut, o liniştesc eu.

Sulcer e singur. Stă ca prostit în cadrul uşii când mă vede şi abia după câteva clipe mă pofteşte înăuntru. Îmi aduce cu mâinile tremurânde un pahar cu apă pe care îl beau pe nerăsuflate.

— Au fost sticleţii pe-aici, îmi şopteşte el speriat.

Apoi adaugă:

— Le-am spus că ai trecut pe la mine. S-au cam mirat auzind ce întrebări mi-ai pus. Oare-am greşit că le-am zis adevărul?

— Nicidecum.

Tăcem amândoi. El s-a aşezat pe scaunul de la birou, eu m-am cufundat în fotoliul în care am stat şi ieri. Dar ceva s-a schimbat de-atunci până azi. Frumosului nu-i mai arde de glumă şi nu mă mai priveşte sfidător.

— E groaznic, şopteşte individul care ar putea poza pentru Playboy. E groaznic. Cine l-o fi omorât? Ce-a avut cu el?

Sulcer nici nu ştie că joacă în clipa de faţă cel mai mare rol din viaţa lui.

— Mi-e frică!, izbucneşte el. Sunt în găleată!

— Fii serios; de ce să-ţi fie frică?

— Cine dracu' m-a pus să te conduc pân-acasă? Acum sunt printre suspecţi şi n-am alibi.

— Cum n-ai? Doar te-a văzut Larea cum ai plecat de la mine când Valentin era încă în viaţă! Iar administratoarea poate dovedi că ai ajuns imediat acasă. Şi mai e şi şoferul de pe taxi.

Sulcer se uită la mine ca şi cum i-aş fi aruncat un colac de salvare, în timp ce el se află pe o mare în furtună. Apoi se înnegurează, dându-şi seama că spre colacul respectiv înoată zece inşi.

— Aşa e. Însă fir-ar al dracului să fie, tocmai când mă dezbrăcam a sunat telefonul. N-am avut de lucru şi am ridicat receptorul. Era... nu pot să-ţi spun cine era: o femeie căsătorită. M-a chemat la ea. Soţul ei era plecat. N-am rezistat ispitei şi m-am dus. Aveam deci timp berechet să-l omor pe Valentin. Iar hoaşca aia bătrână m-a văzut când am ieşit din casă.

— Cine te crede c-ai fost la femeia aceea?, constat eu rece.

— Nimeni, aprobă el.

— Cum o cheamă?

— Nu pot să-ţi spun.

— Probabil nici nu există.

Tace. Aud cum îi clănţăne dinţii. Nu mai are niciun pic de vlagă. I-am închis total unghiul.

— Poliţiştilor le-am spus.

— Le-ai spus?

— Nu vreau să fiu zvârlit la-nchisoare. Da’ ce mă fac dacă femeia nu recunoaşte?

— Cum ai putut să faci asta? Dacă eşti nevinovat, puteai găsi o altă portiţă de scăpare.

Sulcer îşi vine în fire. Se uită la mine cu expresia lui trufaşă dintotdeauna.

— A, am uitat cu cine vorbesc: cu cavalerul fără prihană şi pus în slujba celor mai nobile idealuri. Eu însă nu sunt aşa: vreau să trăiesc la lumina zilei şi nu într-o

hrubă unde să mă-nfulece şobolanii. O, mă dispreţuieşti, se simte asta, da’ puţin îmi pasă: vreau să mai strâng în braţe sute de femei, să beau, să mănânc, să merg la petreceri minunate şi să dansez! Nu mai pot eu de reputaţia unei muieri când viaţa mea e-n joc!

— Ticălosule!

Sulcer încetează să mai gesticuleze. Seamănă cu un marinar căruia i s-a refuzat, după o călătorie de trei luni pe mare, o permisie de 24 de ore pe ţărm.

— Ţi-am mai pus întrebarea asta; ieri m-ai repezit. Acum poate că-mi răspunzi.

— Ce întrebare?, tresare el.

— Ţi-a dispărut vreodată maşina de-acasă?

Îşi cumpăneşte răspunsul îndelung.

— Nu, zice el sigur.

Adaugă şovăielnic:

— Mi s-a întâmplat, totuşi, nu demult, un lucru curios: mi-am găsit Fordul parcat cu un metru mai în faţă decât îl parchez de obicei. Poate că-nţelegi, fiind şi tu automobilist, un fix de-al meu: îmi place să-mi las maşina peste noapte exact la nivelul stâlpului din faţa blocului. Acum vreo două-trei săptămâni, deşi am parcat ca-ntotdeauna, dimineaţa am găsit-o deplasată. N-am dat prea multă importanţă; mi-am închipuit c-au împins-o nişte beţivi sau nişte copii, ca să se-amuze, mai ales că nu-mi lipsea nimic.

— Mai are cineva cheile de la maşină?

— Nu.

— Bine. Cam atât am vrut să aflu.

Mă ridic şi mă-ndrept spre ieşire. Frumosu nu mă-nsoţeşte. Înainte de a închide uşa îl aud murmurând mai mult ca pentru sine:

— Da’ dacă femeia nu recunoaşte?

Hotărât lucru, aici nu e un loc unde s-ar putea naşte un lord al Amiralităţii. Trântesc uşa cu scârbă şi îmi văd de drum.

19.

Acum, camera de luat vederi se află instalată în cimitirul Străuleşti II de la marginea Bucureştiului. E un loc înconjurat cu un gard de piatră pe alocuri deja degradat. În numai câţiva ani, cimitirul s-a extins binişor, da' tot a mai rămas o palmă de pământ unde să fie îngropat şi Valentin.

Au trecut două zile de când i-a fost găsit trupul pe maidan. Continuă să fie 40 de grade la umbră, însă la ora asta a amiezii aici n-ai nici măcar un pom sub frunzişul căruia să stai. Toţi copacii sunt abia plantaţi şi mai au mult până când să ofere protecţie celor vii care-şi conduc pe ultimul drum pe unii dintre semenii lor.

Buduru şi Pahonţu, îmbrăcaţi ca de obicei în civil, sunt şi ei de faţă. Îi simt cum ezită dacă să mă abordeze sau nu. Probabil că moaca mea îi determină să mă lase-n pace şi doar să mă salute din depărtare. Privesc la cei vreo douăzeci de oameni năuciţi de căldură şi le scrutez chipurile îmbrobonite de sudoare. Oare criminalul e aici?

Nu mi-a plăcut niciodată să merg la înmormântări. Cred că şi la a mea aş lipsi cu plăcere. Răsuflu deci uşurat după ce sicriul dispare sub bulgării de ţărână şi lumea se risipeşte zgomotoasă şi grăbită pe aleile presărate cu prundiş. Desigur că se discută cu ardoare despre altceva decât scena la care s-a asistat.

Doctorul Comnoiu şi cu Mihaela o ţin de braţ pe Maria. Aceasta nu mai plânge şi nu se mai zbuciumă; parcă i-ar susţine ea pe cei doi.

Merg la câţiva paşi în urma lor, da' tare mult aş vrea să fiu lângă Maria.

Ghicindu-mi gândurile se întoarce spre mine şi îmi face semn să mă apropii.

După care îşi concediază însoţitorii.

Păşesc alături de ea, stingherit. Vorbele mi se par sărace în aceste clipe.

— Nu-i nevoie, mă asigură ea când îşi dă seama că vreau să-i spun câteva cuvinte consolatoare. N-are nici un rost să ne tânguim. Însă aş vrea să fie prins făptaşul. Oricine-ar fi. Mă-nţelegi? Oricine-ar fi.

Luat prin surprindere dau un răspuns bâiguit.

— Am mare-ncredere în tine, Mladin, continuă ea cu un ton grav. Aş vrea să m-ajuţi. În primul rând, trebuie să plec din casa asta. Am ceva economii la C.E.C. şi încă mai pot lucra câteva ore pe zi în gospodăria cuiva. Moartea moşului mi-a deschis ochii asupra unor fapte pe care până acum le luam mai uşor. Nu-mi mai place de ei: sunt prea înfumuraţi, prea siguri că pot cumpăra totul cu banii lor.

Cu un gest moale îmi arată pe doctor şi fiica lui care sunt înaintea noastră.

— Mint foarte mult ăştia. Poate or fi vestiţi în meseria lor şi, de ce să nu recunosc, cu mine s-au purtat bine, însă a trebuit să şi închid de multe ori ochii când nu mi-a convenit ceva. Nu vreau să-i bârfesc, însă cheia morţii lui Valentin cu siguranţă că se află în această casă. Sunt însă prea slabă şi singură pentru un război atât de greu. De caz se ocupă miliţia: foarte bine. Pune-le la dispoziţie toate datele. Dar acţionează şi tu, fiindcă îi cunoşti mai bine pe de-alde Comnoiu. Fii fără grijă, am să te ajut pe cât îmi stă în putinţă. Pentru început, o să-ţi spun ceva ce ţi-a ascuns Mihaela; poate că ţi-e de folos.

Mă încordez ca un ogar gata să sară pe un iepure pitit într-un tufiş.

— În noaptea când a murit Valentin nu numai doctorul a plecat de-acasă. A plecat şi Mihaela. Asta a uitat s-o spună sau a crezut că eu nu ştiu şi ţi-a ascuns şi ţie. Amănuntul ăsta te-ajută cu ceva?

Mergem tăcuţi câţiva paşi. Mie parcă îmi vâră cineva un baston între picioare, atât sunt de împleticit din pricina celor aflate.

— Fii tare, băiete, îmi mai zice. Fata asta nu-i de nasul tău. E prea sus pentru tine. Sau, dimpotrivă, e prea jos, continuă ea cu amărăciune. Şi mai e ceva.

— Ce mai poate fi?

— Ţi-a spus că a avut un logodnic?

— Un logodnic? Mihaela? E pentru prima oară când aud de un logodnic.

— Hm, deci am avut dreptate când mi-am închipuit că nu ţi-a spus. Foarte urât. Aşa cum nu mi-a plăcut nici că roiesc în jurul ei o groază de indivizi. La toţi le dă speranţe, chiar dacă nu-i vrea. Da' aşa îşi arată puterea. Seamănă în asta cu maică-sa.

— Cum adică?

— N-am fost prea mult pe lângă doamna Comnoiu. În cinci ani de când sunt la ei n-am văzut-o decât de vreo patru, cinci ori. Stă numai la Sinaia. E o femeie care nu admite să i-o ia nimeni înainte. Doctorul e mai moale, mai dornic de viaţă, mai uşuratic. Dar şi el e de-o trufie fără margini, la o adică. Mihaela a crescut ca într-o seră unde totul i s-a adus pe tavă; numai lucruri bune. De aceea se crede deosebită de ceilalţi, mai ales că e frumoasă şi are un talent uriaş. Mândria asta nemăsurată o va pierde. Uneori e nemaipomenit de caldă, de bună. E prietenoasă cu ceilalţi de vârsta ei, respectuoasă cu vârstnicii, pentru ca apoi să-şi dea în petec şi să răstoarne totul cu susu-n jos, fiindcă nu-i convine ceva. Atunci toţi trebuie să-i stea în genunchi şi să-i facă sluj. Degeaba se căieşte pe urmă: o să-i îndepărteze cu purtarea asta pe toţi.

Îşi trage răsuflarea.

— Nu, greşesc. Am uitat că are o groază de bani. Oricând se va găsi cineva să-ndure toate mizeriile din lume pentru a-i toca averea.

Un ghimpe de gelozie mi s-a înfipt în inimă.

— Cine e cavalerul?

— Îl cheamă Ion Parfenie. E inginer electronist. Uite, e cel de colo...

Maria îmi arată un vlăjgan de vreun metru nouăzeci înălţime, cu o barbă de viking şi cu o coamă aşijderea.

— Ducesa se cam dă în vânt după bărbaţi înalţi şi robuşti, remarc eu şi lovesc cu vârful pantofului o pietricică făcându-i vânt cu ciudă sub un coş de gunoi. Cu cât e o mai rafinată intelectuală, cu atât îi plac mai mult produsele fruste ale naturii. De ce s-au despărţit?

— Cine ştie? E-atât de capricioasă încât nimeni nu-i poate intra în voie pentru multă vreme.

Ajungem la poarta cimitirului. Acolo o încredinţez doctorului şi Mihaelei care o urcă în Mercedesul alb, condus de Ionuţ Axinte. Mă uit în urma convoiului de maşini care se înşiră după ei pentru a merge, potrivit obiceiului, la pomană.

Am uitat să vă spun: nu numai la înmormântări nu-mi place să merg, da’ nici la pomană.

20.

Iată-mă acum angajat la filatură. Nu la cea de bumbac, fireşte!

Parfenie urcă singur într-o Dacie combi, din acelea care nu se iau decât pe valută. Înţeleg din chestia asta că tipul trebuie să fi lucrat pe undeva, prin străinătate. Îl iau în colimator şi de la Străuleşti II ne îndreptăm spre oraş. O apucă pe bulevardul Bucureştii Noi, merge în continuare pe Calea Griviţei iar în dreptul Atelierelor o face la stânga pe lângă biserica Kiev. Opreşte în dreptul unei vilişoare simpatice, cu o grădiniţă în faţă, plină de regina nopţii. Se dă jos din maşină şi se apropie de poartă s-o descuie. Am oprit în spatele Daciei lui, am ridicat capota şi îmi fac de lucru la motor. Cu coada ochiului îl urmăresc pe vlăjgan cum mânuieşte o cheie uriaşă care în mâinile lui pare de dimensiuni ridicole. După ce descuie se întoarce spre mine şi-mi face semn cu mâna:

— Hei, pot să-ţi fiu de folos cu ceva?, mă întreabă el cordial. Ai nevoie de vreo şurubelniţă?

Are un glas plăcut de bariton. Ochii îi sclipesc veseli.

Las capota la loc. Să n-ajung eu în insulele Bermude, da' nu reuşesc să mă montez împotriva lui şi pace. Al naibii să fiu dacă e antipatic!

— Tu eşti Mladin; dacă vrei să stăm de vorbă, haidem în casă, e mai răcoare.

Dintr-o repede ochire înţeleg că are două camere mobilate cu obiecte vechi, probabil moştenite de la părinţi, printre care contrastează cu violenţă un radiocasetofon ultimul răcnet, un televizor în culori şi alte câteva abţibilduri aduse din delegaţiile lui în străinătate.

Da' cel mai mult mă impresionează fotografiile. Sunt câteva zeci şi toate o înfăţişează pe Mihaela: Mihaela

elevă, Mihaela la Paris, Mihaela pe scena Ateneului, Mihaela în parc, Mihaela... Uneori, lângă ea, mai apare, chipeş şi important, şi Parfenie.

— S-a consumat ceva hârtie fotografică în casa asta, remarc eu.

Parfenie roşeşte jenat şi se duce la bucătărie.

— Nu-i aşa că-i frumoasă?, întreabă el de-acolo.

Întrebarea lui rămâne fără răspuns. Pe o etajeră am găsit un aviz telefonic. Îl răsucesc distrat în mâini şi fluier uşurel: da' vorbeşte inginerul nostru, nu se-ncurcă! Are de plată pentru o lună o sumă pe care eu o plătesc într-o jumătate de an.

— Stai jos, mă invită Parfenie revenind cu două pahare curate. Vrei un suc de fructe? Nu-ţi dau bere: ştiu că nu bei la volan.

— Da' multe mai ştii despre mine! Eu habar n-aveam pân-acum jumătate de oră că exişti.

Sucul de portocale străin pe care mi-l toarnă în pahar nu mai seamănă cu oranjada pe care am băut-o nu demult. Lui îşi aduce de la frigider o bere Tuborg într-o cutie frumoasă.

S-a pleoştit de ţi-e mai mare mila.

— Te ştiu de mult; de când ai apărut în casa Mihaelei şi mi-ai suflat-o.

Nu mă simt câtuşi de puţin măgulit de cele ce-aud. Individul, fără să-mi stârnească o pasiune deosebită, îmi place. Mă fascinează îndeosebi felul fulgerător în care trece ca un baschetbalist în dribling pe lângă mobile, fără să rostogolească nimic de pe masă, de pe scaune sau etajere în alunecarea lui de felină într-un spaţiu destul de strâmt. E ca un animal uriaş şi totodată delicat, care îşi protejează ambianţa unde trăieşte.

— N-am ştiut nimic, bălmăjesc eu.

— N-are-a face, continuă el pe acelaşi ton de fecioară sedusă şi abandonată într-un boschet.

Ţi se face şi milă când vezi ditamai golema smiorcăindu-se ca un copil.

— O iubesc de când eram copil şi învăţam la aceeaşi şcoală. La 14 ani s-a dus la Liceul de muzică. Indiferent de anotimp sau de starea vremii o aşteptam să iasă de la cursuri. Uneori îmi dădea voie s-o iau de mână.

Glasul îi devine visător. Presimt că urmează o poveste siropoasă. I-o retez din start.

— Era o generoasă. Îmi pare rău că m-am vârât între voi.

Apoi, amintindu-mi că nu prea mă mai dau în vânt după aerele ducesei, îi zic:

— Poate vă-mpăcaţi!

Mă priveşte cu disperare. Are expresia unui cavaler medieval căruia iubita îi refuză şansa să-şi arate credinţa lăsându-se măcelărit într-un turnir.

— Gata. Totul e pierdut. Mi-a dat paşaportul fără viză de întoarcere. Acu’ cinci seri ne-am întâlnit. Mi-a interzis s-o mai caut.

Încerc să nu tresar prea tare şi mă mir pur şi simplu, ca de căderea unui cocoloş de hârtie de la etaj.

— Acu’ cinci seri? Adică sâmbătă?

— Da. După ce te-ai abţiguit şi-ai spart cheful de la doctor, îmi aminteşte el cu înţelegere.

Fraţilor, da’ întreaga planetă a fost informată de către corespondenţii de presă că Mladin a luat mai mult la bord într-o seară.

— Nu mai puteam de dorul ei: în oraş mirosea a regina nopţii, stelele pâlpâiau luminoase pe cer, îndrăgostiţii se auzeau cântând prin parcuri... Aveam fereastra deschisă. La radio se cânta o melodie care ne

plăcea foarte mult pe vremea când credeam că ne vom căsători şi vom avea copii.

Nu mai suport! Dacă se pricepe careva mai bine decât mine să destrame o atmosferă de lacrimi şi tămâie, să-mi spuneţi cuţu.

— Nu cumva în pomul din faţa casei cânta o privighetoare?

— Exact: de unde ştii?, se miră el cu inocenţă. De fapt, bate el în retragere, nu ştiu dacă era chiar privighetoare...

— Aşa trebuie să fi fost; altfel povestea n-are nici un chichirez. Cucul nu cântă noaptea. Cel puţin aşa cred. Mierla nu se aventurează în apropierea unor ateliere; e prea snoabă. Iar barza nu cântă. E clar, privighetoare a fost.

— Îţi râzi de mine! Ah! Sufăr ca un câine.

— Dă-i drumul mai departe. Îmi place cum vorbeşti. Ce spuneai că eşti? Inginer? Poate, vorba cuiva, inginer de suflete. N-am mai întâlnit atâta sensibilitate la un tip care trăieşte printre diode şi triode. Apropo, n-ai cumva un PL 500?

— N-am, da’ pot să-ţi fac rost. Cum îţi spuneam, m-a cuprins o aşa jale că n-am mai rezistat. Deşi jurasem că n-am s-o mai sun niciodată mi-am călcat pe inimă. Mi-a răspuns pe un ton plictisit. Am implorat-o să ne-ntâlnim măcar câteva minute. A acceptat numai cu condiţia să-i înapoiez scrisorile pe care mi le-a trimis încă din timpul şcolii. Mi-a permis să păstrez timbrele. Asta doar ca să râdă de mine.

— Nici n-am pus la îndoială că aţi corespondat, îl liniştesc eu şi mai sorb din paharul care s-a golit substanţial. Stilul epistolar a cunoscut într-o perioadă o mare vogă.

Îşi mai toarnă o bere, o dă pe gât şi continuă:

— În câteva clipe am fost la ea. Ne-am plimbat pe aleea din faţa casei.

— Cam cât timp?

— Vreo cincisprezece-douăzeci de minute. Au trecut ca în vis. Degeaba am încercat s-o conving să revină la mine. Te felicit, Mladin. O să ai parte de-o soţie minunată: bună, inimoasă, înţelegătoare... Exact aşa cum şi-ar fi dorit mama să aibă o noră. Ca să nu mai vorbesc de marele ei talent.

— Al mamei?

— Nu. Al Mihaelei.

— Încă o dată îţi spun: nu te grăbi cu felicitările. Roata norocului se-nvârteşte cum îi place. Mâine vei da tu şase-şase!, îl îmbărbătez eu şi mă ridic.

Parfenie mă priveşte cu îndoială.

— Să sper?, îngaimă el.

Simt că nu mai am răbdarea să dorlotez un colos care cu o mână m-ar face arşice. Îi trântesc rapid un clişeu din înţelepciunea populară pe care-l înghite cu ultimii stropi de bere fără să zică măcar mulţumesc.

— Omul cât trăieşte speră. Da’ să te-ntreb ceva: ce-ai făcut după ce te-ai despărţit de Mihaela?

Îl simt cum devine circumspect. Uriaşul animal miroase în aer primejdia şi îşi caută un loc unde să se adăpostească şi de unde, eventual, să atace.

— M-am întors acasă. M-am culcat, da’ m-am perpelit toată noaptea.

— Ce oră era?

— Nici 12. M-am grăbit s-ajung cât mai repede acasă fiindcă în ziua următoare nu circulam.

— Presupun că niciun vecin nu mai era treaz ca să îţi confirme spusele.

— Nu. La ce-ar fi nevoie?, mă întreabă el ridicându-şi spre mine ochii plini de ingenuitate.

Nu mă înmoi deloc. Las’ c-am mai văzut eu ochi de-ăştia şi ce era în spatele lor, mamă-mamă! Cine-a născocit că ochii sunt oglinda sufletului să facă bine să mă primească într-o zi în audienţă ca să-i explic cum devine de fapt chestia.

— Mi-a făcut multă plăcere să discut cu tine. Eşti un om plin de calităţi, Mladin, mă perie el în timp ce mă îndrept spre ieşire.

Mă gudur ca un câine căruia i se arată un ciolan morfolit de altul.

— Ei, s-auzim de bine. Poate ne mai vedem.

— Salutare. Dacă treci pe strada mea, nu mă ocoli.

Când plec, cu o mişcare dibace îi şterpelesc una dintre fotografiile de pe masă. Nu mă-ndoiesc că o să observe în curând dispariţia pozei, da’ nici că mă sinchisesc. De fapt, am început să nu mă mai sinchisesc de multe. Doar de fetele acelea din fotografia agăţată pe peretele blocului meu îmi pare rău: prea de multă vreme m-aşteaptă!

21.

S-a făcut seară. Sau, cum ar zice un scriitor de altădată, tenebrele nopţii au cotropit Pământul.

Zău că n-ar greşi. E în oraşul ăsta o beznă, vorba unui prieten de-al meu, să te-nţepi în gleznă. Da’ numai noaptea.

Stau în maşină pe una din străzile de lângă Parcul Copilului şi îmi închipui cum bărbaţi şi femei, veniţi parcă de la baia cu aburi, au deschis larg ferestrele şi s-au aşezat în faţa televizoarelor pentru a afla ultimele ştiri şi prognoza meteo.

Nu mă interesează nici una, nici alta: la jurnal n-or s-anunţe cine l-a omorât pe Valentin. Au ei alte treburi pe cap. Iar de plouat, îmi închipui şi singur că n-are de gând să mai arunce de sus nici măcar un strop. Pe vremea Potopului s-a făcut risipă de apă şi acum generaţia noastră suportă consecinţele.

Şi ce bună ar fi o răpăială! Măcar să mai spele praful ăsta de pe străzi!

Dacă i-aş semăna lui Parfenie ar trebui să m-apuce plânsul: atât sunt de singur şi de amărât. N-am nicio idee cum s-o scot la capăt cu povestea asta în care m-am trezit fără nicio vină. M-aş lăsa pradă deznădejdii, da’ asta nu i-ar fi pe plac doamnei Mladin. Mă las păgubaş; nici pe voi nu pot să vă-nduioşez, băieţi! Cui să-i pese că un biet ziarist poate fi învinovăţit de crimă fără să aibă vreun amestec?

Degeaba îmi pun creierii pe bigudiuri: nu ştiu ce să fac. Aprind lumina din maşină şi mă uit în oglinda retrovizoare: am o privire care seamănă cu a unui strămoş de-al meu pensionar la grădina zoologică. Dacă m-aş

hazarda în clipa de faţă prin zona aceea precis că paznicii m-ar înhăţa crezând că am tulit-o printre gratii.

Gratii! Brr! Fioros cuvânt.

Oftez, sting lumina şi rămân din nou în întuneric. Bineînţeles că motorul maşinii nu merge: ce-s nebun, să ard benzina de pomană în timpul crizei mondiale de petrol?

Sufletul unui erou din tragedia clasică nu poate fi mai sfâşiat decât al meu. Să spun la miliţie totul dând naibii ancheta mea pe cont propriu? Să mă-ncăpăţânez să merg mai departe?

De obicei, încăpăţânarea se plăteşte scump. Da' n-am nici curajul să mă duc la Buduru şi să-i zic: a, da, în legătură cu cadavrul de pe maidan. Eu l-am dus acolo. Ocupa prea mult spaţiu în casă.

Deodată, becurile de pe o parte a străzii încep să pâlpâie şi cu chiu cu vai se aprind. La lumina gălbuie împrejurimile par copiate după un film de Hitchcock. Copacii au umbre prelungi, câteva păsări trezite din somn zboară bezmetice căpătând profile uriaşe. Un câine vagabond se porneşte să urle sinistru.

N-am niciun chef să mai rămân pe-aici. O şterg spre locuri mai îmbietoare. Şi unde poate fi mai îmbietor decât la restaurantul Flora?

Nu vă pripiţi să credeţi că-i fac cumva reclamă: da' acolo se-ntâmplă să mă simt eu bine, la nea Vlăduţ şi la nea Mureşan, să sorb o bere când sunt per pedes sau să mă umflu cu pepsi şi oranjade reci când sunt motorizat.

Intru în marele hol şi mă-nchipui descins într-un hotel din Bermude. Un întreg alai îmi iese în întâmpinare. Directorul hotelului se numeşte Paul Comnoiu şi se grăbeşte să-mi ceară un autograf în cartea de onoare. Ion Parfenie şi Marian Sulcer se reped să-mi care bagajele lăsate în maşină. Mărinimos, le ofer un bacşiş gras. Duduia

Margareta mă înscrie în registrul de la recepţie şi îmi repartizează cel mai frumos apartament. Nicolae Buduru, îmbrăcat într-un impecabil costum de chelner, îmi face semn să poftesc la mesele unde serveşte el. Din uşa bucătăriei, Petre Pahonţu mă asigură, făcând semnul aviatorilor când vor să spună că totul e-n regulă, că meniul este excelent. După ce mă aşez la o masă, îmi rotesc privirea şi o recunosc pe cântăreaţa economicos îmbrăcată: e Mihaela.

De fapt, intrarea mea la Flora nu e remarcată de nimeni. Pe jos e întinsă o mochetă verde ca un câmp tocmai bun de păscut. Probabil e aşternut pentru vegetarieni. De sus atârnă candelabre uriaşe cu o lumină plăcută. Dintr-o vitrină îmi surâde în fotografie Ana Aslan. Câteva paciente de-ale ei stau pe canapele şi mă scrutează cercetătoare, ridicându-şi ochelarii pe nas şi clipind mărunt din ochi, de parcă le-ar fi aruncat cineva praf de copt în faţă.

Dacă ar avea cel puţin patruzeci de ani mai puţin, le-aş întoarce privirea cu drag. Sper ca în urma tratamentului totuşi să se mai întremeze.

La bar mă caţăr pe unul dintre taburetele înalte şi cer un pepsi cu un glas mai potrivit pentru o comandă de Courvoisier.

În încăpere mai sunt vreo zece inşi. Prin geamurile mari se zăreşte cum o mulţime însetată bea din greu bere în grădină.

Aproape de mine trei paraşute chicotesc. Nu le-ar displăcea să nu-şi plătească în seara asta consumaţia.

— Nu contaţi pe mine, le spun în gând. Azi nu-s în franci.

Barmanul îmi aduce paharul aburind şi mi-l lasă la o distanţă la care nu trebuie să mă întind cine ştie ce ca să-l apuc. Îl sorb pe jumătate şi îl pun la loc pe tejghea.

Deodată simt că se caţără cineva pe taburetul din dreapta mea. Mă întorc şi văd o mutră şmecherească. E Titi Predescu, zis Bombă, nu pentru că aduce a trotil, ci pentru că îi place să bombănească tot timpul. Partea esenţială a făpturii lui e o mustaţă uriaşă. O îngrijeşte cu abnegaţia cu care alţii îngrijesc setteri.

— Vă salut, domnule Mladin!, începe el vorba ceremonios. Ce mai faceţi? Cum merge treaba la gazetă?

— Noroc, îi zic. Toate bune.

Titi cere un whisky. Când îi este adus, strâmbă din nas, mustaţa i se pleoşteşte caraghios, după care murmură mai mult ca pentru sine:

— Ăsta-i whisky? Trei straturi gheaţă şi-o pojghiţă de băutură şi aia diluată? Pfui!

— Nu-ţi dezminţi porecla, Bombă! Da’ cu ce te mai ocupi?, îl întreb doar aşa, ca să fac conversaţie.

De la nişte difuzoare nevăzute se aude un cântec al formaţiei ABBA. Cele trei ciupercuţe au găsit un carbonizat şi nutresc o speranţă de împlinire a idealului lor nocturn.

— De când nu ne-am văzut? De vreun an. Lasă ceremonia de-o parte că mi se face greaţă. Dă drumul la cuvinte cum îţi vin la gură. Altfel, mai ştii, îţi muşti limba. Dicţionarul ortografic, ortoepic şi de punctuaţie e bun pentru alte ocazii.

Titi oftează.

— De, nu mai vreau s-am de-a face cu caraliii. Cum te-aud unii că ciripeşti mai colorat, cum încep să-şi ferească buzunarele şi să se bunghească la tine ca la un ciorditor. De-aceea stau în banca mea şi fac ce zic oamenii. Vor să le vorbesc băşcălios? Le vorbesc băşcălios Mă vor cu ighemonicon? Sunt cu ighemonicon. Altfel, e greu de trăit.

Ne sorbim băuturile fiecare cu gândurile în altă parte. Deodată, cortexul meu îmi face semn că vrea să ia cuvântul. I-l dau. Mă anunţă că are o idee. S-o văd, zic. Mi-

o prezintă. O analizez, cu argumente pro şi contra. Nu e grozavă, da' din lipsă de altceva i-o aprob.

— Măi, Bombă, încep eu...

— Ordonaţi, tresare el.

— Îi mai ştii pe cei cu care operai înainte?

— Mai schimbăm câte-o vorbă, răspunde el cu prudenţă. Rar!

— Ei, nici nu-mi închipuiam altceva. Am nevoie de ajutorul tău.

— Porunciţi! Numai să nu fie ceva deocheat că nu mă bag.

A devenit deosebit de binevoitor. În sfârşit, i se iveşte un prilej ca să-şi arate recunoştinţa faţă de mine. Mai demult am făcut o anchetă printre bişniţari. M-a rugat cu lacrimi în ochi să nu-i dau poza la ziar şi să nu-i pun numele întreg. Am scris despre cazul lui folosind iniţialele. După ce şi-a ispăşit pedeapsa n-a ştiut cum să-mi mai mulţumească. Avea o mamă pe patul de moarte. Ar fi băgat-o în mormânt cu durerea că a adus pe lume un derbedeu.

— Uite ce mi s-a-ntâmplat...

Îi povestesc pe îndelete cum am fost cotonogit de trei indivizi coborâţi dintr-un Ford Capri roşu.

— Tipii m-au bătut cu sânge rece, ca nişte profesionişti care execută o treabă fără să pună patimă deoarece ştiu că furia îi poate împiedica s-o ducă la capăt corect. Au fost puşi să mă mardească. Ai putea să dai de urma lor?

Îl simt cum se-nfurie:

— Dacă-i găsesc, le scot maţele şi-i pun să şi le înfăşoare în jurul gâtului!

Mă uit la braţele lui firave şi îmi vine să zâmbesc.

— Nu, Bombă, nu aşa! Dacă afli ceva, vii şi-mi spui.

— Nu-i mişto să faci pe iscoada şi să-i cânţi pe alţii, da’ pentru dumneavoastră n-am încotro. O să trag cu urechea. Poate prind un fir. Deşi, n-aş prea crede: oameni de-alde-ăştia nu clămpănesc. Totuşi să-ncerc.

Cortexul îmi mai înmânează o idee cu menţiunea „Urgent!”. Oftând, i-o aprob şi p-asta.

Ce să fac, băieţi! Am inimă largă.

Scot din portofel fotografia şterpelită de la Parfenie. I-o arăt lui Bombă. Acesta fluieră admirativ:

— Fainã tipă! Ferice de cine-o giugiuleşte!

— Nu ţi-am arătat-o ca să te holbezi la tipă!

— Scuzaţi-mă!

— Dacă te uiţi cu atenţie, observi lângă ea un individ. L-ai mai văzut vreodată?

Bombă ezită.

— Nu... Cred că nu. Cine e?

— N-are importanţă. Îţi las fotografia. Mai arat-o şi tu, ici, colo. Poate că dai de ceva. Dac-apuci un fir, bagă-mi o sârmă. Uite cartea mea de vizită.

O apucă plin de evlavie. Aproape e gata s-o ducă la buze. Deschide fermoarul borsetei pe care a pus-o pe tejghea şi o vâră acolo.

— N-aveţi nici o grijă; mă ocup personal, făgăduieşte el.

— Şi, sailăns!

— Ce, parcă eu nu-mi dau seama că e lucru gingaş? O să lucrez filigran.

Se simte important; mai cere un whisky. Îl priveşte în zare, îl gustă şi se strâmbă.

Îl las să bombănească de unul singur. În drum spre ieşire, le văd pe aslaniste adormite pe canapele. Dacă le-ai trezi, nici n-ar şti unde se află.

Da’ ce, parcă mie nu mi-e somn? De-aia nici nu ştiu cum zbor pân-acasă. Deşi străzile sunt pustii, respect

totuşi viteza legală. Nu mă omor după viteze mari. Cei de la raliul Dunărea pot să m-aştepte mult şi bine: n-o să mă-nscriu niciodată la vreo cursă, fie ea şi de coastă!

În holul blocului mă uit în cutia mea poştală. De obicei, aici nu găsesc decât avizul telefonic, somaţia de plată a luminii, invitaţii de a mă prezenta la comisariatul militar, bilete din lanţul sfântului Anton. Nu-mi scrie nimeni. Ba, mint: de Anul Nou primesc o felicitare din partea comitetului de bloc. De data asta însă descopăr un plic. Încă înainte de-a-l desface ştiu că e o citaţie de la miliţie.

De-abia mă dau jos din lift şi duduia Margareta năvăleşte pe palier. Cu siguranţă că mi-a pândit prin vizorul uşii venirea.

— Ştii, Mladin, şi eu am primit o citaţie, spune ea mândră. Mergem împreună mâine dimineaţă?

— Dacă vreţi, îi zic eu enervat că nu-mi găsesc cheia.

— Vai, ce interesant o să fie, turuie ea. N-am fost niciodată anchetată. Ard de nerăbdare să văd ce se-ntâmplă. Or să fie ofiţeri tineri şi frumoşi, îmbrăcaţi în uniforme impecabil călcate, care-or să ne-ntrebe câte-n lună şi-n stele.

— Cam aşa ceva, mormăi eu acru.

— Şi noi o să le spunem tot, tot, tot. N-o să ascundem nimica. Ei însă n-or să ne creadă. Atunci or să se supere şi-or să ne pună veioza în ochi. Nu-i aşa?

— Poate că nu, blestem eu afurisita de cheie. Nu-i nici în buzunare, nici în servieta diplomat. Poate că fac şi ei economie de energie.

Duduia e transportată şi nu m-aude.

— Da’ noi o să ne jurăm că spunem adevărul. Atunci ei or să fie din nou buni şi n-or să mai ţipe la noi. Or să ne dea cafele, or să ne mulţumească şi-apoi or să ne lase să

plecăm. Mie or să-mi sărute mâna ca unei doamne. Ah, o să fie minunat!

În sfârşit, dau de cheie şi intru în casă. O mai aud pe duduia Margareta murmurând extaziată:

— N-o să dorm toată noaptea de nerăbdare!

În schimb eu, cum am pus capul pe pernă, am adormit buştean.

22.

În încăperea strâmtă suntem cinci inşi. Căpitanul Buduru îşi suge burta ca să-ncapă în spatele unui birou pe care de-abia ar avea loc un penar. Se cunoaşte cât de colo că e plictisit. Gândul îi e în altă parte. Mai că-mi vine să-l întreb dacă fiul lui n-a luat cumva o notă proastă sau dacă nevasta nu-i este iar bolnavă. Sau, poate, visează la nişte porumbei voiajori. În dreapta lui, pe un scaun, sublocotenentul Pahonţu răsfoieşte cu nervozitate un carneţel. Nici el n-are o zi bună. Lumina dimineţii răzbate cu greu printr-o fereastră prevăzută cu sită.

De partea cealaltă a biroului stăm eu, duduia Margareta şi beţivul care se căznea să smulgă tăbliţa cu numele străzii. Acum mă simt liniştit: nu m-a recunoscut. Nu şi-a adus aminte nici de duduia Margareta. De când nu ne-am mai văzut s-a mai făcut probabil cui, altfel n-ar mirosi în continuare ca o dugheană unde s-a vărsat vin pe jos şi nu de bună calitate. Îşi roteşte ochii cu disperare, de parcă ar căuta o sticlă de lampă numărul cinci. Adică pe înţelesul vostru, băieţi, o fiolă cu un lichid care să semene cât mai puţin cu apa. A uitat probabil de Decretul 400. Nu-i nici o şansă să găseşti într-o instituţie ceva trotil de supt.

Duduia Margareta poartă o rochie înflorată cu care n-am văzut-o decât la zile de sărbătoare. Călcatul rochiei a durat, sunt sigur, câteva ore. Stă ţeapănă pe scaunul tare şi e cu atenţia mărită să nu piardă nimic din ce se petrece în jur. E puţin dezamăgită: s-aştepta să vadă trape, pistoale, cizme spaniole. A fost însă adusă într-o cameră unde patru bărbaţi sunt aşezaţi în jurul unei mese şi se observă unul pe altul în timp ce gândul le fuge în altă parte.

— Deci nu-l recunoşti pe omul ăsta?, întreabă pentru a nu ştiu câta oară Pahonţu şi mă arată cu degetul.

Fostul meu partener de karate dă neputincios din umeri.

— Nu l-am văzut niciodată, dom’ căpitan.

— Nu-s căpitan. Dânsul e căpitan.

— Mă scuzaţi. Nu cunosc la grade. N-am făcut armata pe caz de boală.

— Armată nu faci, da’n cârciumi poţi să zaci, răbufneşte Pahonţu.

— Dom’ maior, iertaţi-mă, da’ ce să fac? Nu mă pot dezbăra.

— Înţelege, omule, că nu sunt maior! Sunt sublocotenent.

Pahonţu vine în mijlocul camerei. De-acolo îl întreabă pe beţiv cu un început de furie:

— Ai fost acu’ patru seri pe strada Zodiacului?

— Da.

— Recunoşti c-ai încercat să rupi o tăbliţă cu numele străzii?

Bărbatul se înroşeşte la faţă ca un rac aruncat în apă clocotită. Asta o spun, aşa, din amintire: n-am mai mâncat raci din copilărie!

— Plătesc amendă! Oricât!

Dă să scoată portofelul din buzunar.

Buduru revine cu gândul printre noi. Ne priveşte cu mirare, ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama de prezenţa noastră, şi intervine împăciuitor:

— Nu-i nevoie. Da’-ţi aduci aminte că te-ai luat la bătaie cu cineva?

Bărbatul respiră uşurat. Îşi pipăie cotonogul pe care se pare că i l-am cam dislocat.

— Cum să nu? Solid bărbat. Numai vână.

— Ai putea să ni-l descrii?

E clar că întrebarea l-a pus pe beţiv în încurcătură. Se gândeşte îndelung înainte de a deschide gura.

— Păi, începe el să facă un portret vorbit, era un bărbat mai curând scund, slăbuţ şi destul de tânăr. Bine crescut. Mă putea omorî în bătaie. Aşa, mi-a dat doar vreo două mai mult în joacă. Dacă l-aş întâlni, nici nu i-aş purta pică. I-aş da o bere. A, ţin minte că avea ochi albaştri. Ne-am bătut noi la întuneric, da' tot am observat că zâmbea tot timpul.

Sublocotenentului îi ies ochii din orbite.

— Ieşi! Imediat!

Căpitanul se uită cu severitate la el.

— Nu da drumul martorilor decât cu permisiunea mea.

— Am înţeles, încremeneşte Pahonţu în poziţie de drepţi. Vă rog să mă iertaţi. Nu m-am putut stăpâni.

Buduru se întoarce spre beţiv:

— Eşti liber. Şi încearcă să-ţi cheltuieşti leafa cu mai mult folos. Sper să nu ne mai întâlnim niciodată în vreo împrejurare de asta.

— Vă sunt foarte recunoscător. Dacă trebuie să plătesc o amendă...

Iese pe uşă cu spatele şi frânt de mijloc. Sublocotenentul îl urmăreşte cu o privire din care se-nţelege că tare-ar mai dori să-l prindă la-nghesuială.

Duduia Margareta se foieşte pe scaun. Nu pare să aibă aerul că înţelege ceva. Spectacolul pe care dorea să-l vadă cu atâta nerăbdare se dovedeşte a fi de o calitate mediocră.

— Grea meserie mai aveţi!, oftează ea. Cere nervi, nu glumă! Da' ce, e puţin lucru să descurci atâtea cazuri?

Buduru îi răspunde cu simpatie.

— Uneori merge uşor. Însă cazul ăsta o să ne dea mult de furcă. Ne trebuie multă răbdare şi dibăcie ca să-l

prindem pe ucigaş. Aici a lucrat o mână iscusită. Aşa a spus şi Bătrânul.

— Care bătrân?, exclamă nedumerită duduia Margareta.

— Aşa le spun subalternii coloneilor, o lămureşte în continuare amabil Buduru.

O clipă în încăpere domneşte liniştea. Eu îmi studiez şireturile de la pantofi. Dacă nu mi-ar fi lene să m-aplec, ar trebui să le mai dau puţin drumul: mă cam strâng umblătorii.

— Eu cred că toţi ăştia sunt înţeleşi între ei, răbufneşte Pahonţu. În locul dumneavoastră, i-aş aresta pe toţi trei. În special pe ăsta.

Mă arată, bineînţeles, pe mine. Nici nu-mi făceam griji: cum aş putea să scap o ocazie să devin cuiva antipatic?

— Unde te trezeşti, Pahonţule?, îl admonestează sever Buduru. Cu ce drept acuzi nişte oameni fără a avea probe contra lor? Numai pentru că s-au aflat în împrejurări pe care noi nu le putem încă elucida?

Apoi, după ce se calmează, ne spune mie şi duduii:

— Puteţi pleca. Dacă mai avem nevoie de dumneavoastră, ştim unde să vă găsim. La revedere. Fiţi pe pace. Ucigaşul va fi prins.

Ne conduce politicos până la uşa pe care-o deschide larg. Mă tot aştept să se-ntâmple o scenă ca în filmele cu Columbo. Tocmai când zicem c-am scăpat, să fim chemaţi înapoi şi Pahonţu să-şi ducă mâna la tâmplă şi să exclame: Ah, cum de-am putut uita, Mladin! Ştii, te-a văzut un tip cărând un sac în spate. N-avem nimic special împotriva sacilor, da’ se pare că în el se afla un cadavru. N-ai fost curios să deschizi sacul ca să vezi cine era înăuntru? Nu cumva Valentin?

Nu se-ntâmplă nimic. Trecem printre câţiva indivizi care-aşteaptă la un ghişeu să-şi pună viză de flotant şi ieşim din nou în dogoarea de-afară.

— Ştii ce n-am înţeles?, mă smulge din gânduri duduia Margareta.

— Ce?

— De ce s-a supărat ofiţerul cel tânăr?

Izbucnesc într-un râs care o lasă perplexă.

— Da’ bine, duduie dragă, n-aţi observat că beţivul acela, cum naiba l-o fi chemând, nu l-a văzut pe cel care l-a bătut şi atunci a-nceput să inventeze, numai ca să-şi dea importanţă? Căpitanul s-a prins şi de aceea nu i-a mai cerut o declaraţie.

Duduia tot nu pricepe.

— Bine, bine, însă numai pentru-atâta trebuia să-i sară ţandăra atât de tare sublocotenentului?

— Cam avea dreptate, o lămuresc eu. Fiindcă beţivul, fără să vrea, numai pentru că-l avea în faţa ochilor, îl descria tocmai pe el. Lui Pahonţu i s-a părut că e luat la mişto. Cine nu s-ar fi enervat în locul lui?

Duduia Margareta izbucneşte în râs. Să ştiţi, fraţilor, că se pricepe să dea drumul unor hohote de râs care să pună în alertă întreaga populaţie a Bucureştiului. Nimic n-o mai poate opri: parcă a intrat într-o zonă infestată de gaze ilariante.

23.

N-am făcut nimic toată ziua. După ce-am ieşit de la miliţie, am umblat brambura pe străzi. Am vrut să mai stau de vorbă cu Sulcer. Nu l-am găsit. I-am lăsat vorbă la administratoare că l-am căutat. De Mihaela nu mai ştiu nimic. Nici nu-s prea curios să aflu ce face. Probabil că se pregăteşte de un nou concert. Am auzit că pleacă într-un turneu în America.

Acum privesc în stradă de la una dintre ferestrele apartamentului meu. E un spectacol plin de vervă şi culoare. Maşini, tramvaie, hărmălaie. Viaţa trepidantă a secolului XX se află la picioarele mele.

Un biciclist trece purtând ca pe un trofeu un carton cu ouă.

Două bătrâne s-au oprit la colţ şi citesc pasionate articolele puse la gazeta străzii. Deputatul nostru poate fi mulţumit: agitaţia vizuală stârneşte interes din partea cetăţenilor.

Oamenii de la coadă se risipesc. Măcelarul a ieşit în uşa magazinului şi le-a spus probabil că astăzi nu mai vine nici o maşină cu carne.

Cineva înlocuieşte o tablă ruginită pe care scrie „Daţi copiilor cât mai multe dulciuri”, cu alta proaspăt vopsită cu inscripţia: „Cetăţeni! Respectaţi curăţenia oraşului!”.

Câţiva puşti au încins un fotbal între două porţi făcute din bolovani. Cum mai pot alerga pe zăduful ăsta?

Miroase a asfalt încins şi a benzină arsă. N-are-a face: m-am obişnuit de mic cu miresmele astea. Mai mult mă contrariază când până la mine ajunge, ca o părere, mirosul florilor de tei.

Sunt trezit din reverie de ţârâitul telefonului. Ridic receptorul fără niciun chef. La celălalt capăt al firului este Maria. Imediat mă înviorez.

— Domnule Mladin, aş vrea să te văd!

— Ce s-a-ntâmplat?, mă-ngrijorez eu brusc.

Toată poezia de observaţie citadină s-a risipit.

— Am să-ţi spun ceva, murmură vocea. Ceva foarte important.

— Vă ascult.

— Nu la telefon, te rog!

— Să vin la dumneavoastră?

Maria intervine şovăind.

— Nu... N-ar fi bine. Mai bine-ţi fac o vizită.

— Să v-aduc cu maşina?

Glasul femeii sună aproape speriat.

— Nu... N-ar fi prudent... Mai bine vin eu... singură... o să mă descurc...

Devin neliniştit.

— Ce s-a-ntâmplat? Vă e rău?

Maria îmi răspunde făcând mari pauze între cuvinte.

— Am aflat ceva în legătură cu moartea soţului meu. Cred că ştiu cine l-a omorât.

Inima mea o ia razna într-o secundă.

— Cine e?

La capătul celălalt al firului, Maria tace o clipă, apoi reia, ezitând:

— S-ar putea să fie o prostie. Dar mai ştii? Vreau să ne sfătuim. Nu-mi dau seama singură dacă greşesc sau nu.

— Da’ cine e?

— Dă-mi adresa. Vorbim mai târziu.

După ce-şi notează unde stau, vocea ei sună mai liniştită.

— Da... Mulţumesc... O să vin cum pot să scap de-aici.

Deodată o simt că devine grăbită.

— Nu mai pot să vorbesc. Aşteaptă-mă!

Închide precipitată telefonul.

Rămân gânditor. Nu pun prea mare preţ pe ce-o să aflu de la bătrânică. Voi auzi nişte aiureli. Ce-ar fi putut să descopere? Da’ dacă totuşi a aflat ceva?

Pun în sfârşit receptorul în furcă şi mă apropii din nou de fereastră. Nu mai am însă aceeaşi dorinţă de a-mi observa semenii fără ca ei să ştie. Sunt destui care fac asta.

Acum se aude ţârâitul soneriei de la uşă. Cine-ar putea fi? Maria n-avea când s-ajungă.

Prin vizor văd o faţă necunoscută. Deschid cu precauţie, numai atât cât îmi permite lanţul de siguranţă şi întreb cu o voce care nu trădează nici un pic de emoţie:

— Ce doriţi?

Uneori mă pricep să joc teatru de rămân eu însumi cu gura căscată.

Pe palier se profilează silueta unui omuleţ rotofei, cu frunte atât de teşită încât ai jura că s-a aruncat de la o trambulină într-o piscină din care tocmai se scosese apa.

Frunte teşită îmi zâmbeşte ca pentru o reclamă la Supercristal şi mă informează cu suavitate:

— Sunt de la legătorie! V-am adus revistele pe care ni le-aţi dat la legat.

— O, v-aţi gândit să le mai aduceţi înapoi!, mormăi eu şi îi semnez un bon de confirmare, după ce mai înainte am scos lanţul de siguranţă şi am deschis larg uşa.

— Comenzi multe, zice el.

Îi iau teancurile de colecţii şi dau să-nchid. Văd că tipul nu pleacă.

— Ce mai e?

Frunte teşită nu răspunde. Are expresia pe care trebuie s-o fi avut atunci când şi-a dat seama că se îndreaptă spre betonul bazinului.

Mă dumiresc dintr-o dată.

— A, da... Înţeleg.

Mă scotocesc prin buzunare şi îi întind o hârtie de 10 lei. O înşfacă rapid şi-şi recapătă înfăţişarea surâzătoare.

— Să fie primit!, îmi strigă el nemaiavând răbdare să aştepte liftul şi lansându-se pe scări ca o ghiulea din tun, de teamă să nu mă răzgândesc.

Încui uşa şi intru în bibliotecă. Aşez cu evlavie colecţiile pe un raft. De, doar e munca mea cuprinsă între coperţile de carton roşu pe care, cu litere aurite, stă scris numele revistei *Flacăra* unde lucrez. A ieşit o treabă dichisită, chiar dacă a durat cam mult.

Telefonul sună din nou. Când ridic receptorul, nu răspunde nimeni.

Hopa! Cineva controlează dacă sunt acasă. Da’ cine? N-aş crede în nici un caz că e vorba de o admiratoare din provincie dornică să-şi refacă viaţa cu mine după ce-a fost abandonată de un tehnician dentar.

Telefonul sună iarăşi. Mă gândesc mai întâi să nu răspund. Nu rezist totuşi ispitei. Ridic.

— Domnul Andrei Mladin?

— Da.

— Revista *Fauna* la aparat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— V-am ruga, dacă aţi avea amabilitatea, să ne scrieţi un articol despre frumuseţile naturii. Ceva din inimă.

— Da’ eu sunt citadin, doamnă. Mă simt mai bine printre troleibuze decât printre urşi. De primele măcar ştiu să mă feresc.

— Vai, sper că glumiţi! Nu e nimeni care să nu vibreze la frumuseţile naturii!

— Regret, eu fac o excepţie. Nu pot să vă scriu articolul. La revedere!

De-abia pun receptorul la loc că se aude din nou ţârâitul soneriei de la uşă. E precis Frunte boţită. Nu-i ajung banii de-o votcă şi mai vrea.

„Să fie primit”, bodogănesc eu. Deschid furios uşa. Sunt nevoit să-mi schimb cât pot de iute expresia feţei fiindcă altfel aş provoca mari traume într-un suflet gingaş: la uşă nu e altcineva decât Aurel cel dolofan.

— Ce-i, Dolo? Nu ştii să rezolvi o problemă? Nu te necăji, băiete: toată vacanţa îi venim noi de hac.

Aurel n-are chef de glumă. E trist ca un şcolar care a nădăjduit zadarnic că datorită viscolului se vor suspenda cursurile. Intră timid în casă după ce se şterge îndelung pe preş de un noroi imaginar. Ajuns în bibliotecă începe să silabisească titlurile cărţilor.

— Mamă, ce de cărţi!

Într-adevăr, recunosc eu în sinea mea, trei pereţi cu cărţi de sus până jos sunt deja un început de bibliotecă de cartier.

— Vrei o dulceaţă?

Face semn că da. Abia atunci îmi dau seama că nu am decât un borcan cumpărat de la Alimentară. Când l-am deschis şi i-am simţit gustul, bietul Mecena a sărit pe un dulap auzindu-mă ce vocabular folosesc.

— N-am dulceaţă, m-a luat gura pe dinainte. Mai bine-ţi fac o limonadă.

Cu paharul în mână băiatul a căpătat mai multă siguranţă. Da’ nu-l întreb de ce mă caută. Îl las să se acomodeze cu locul. O să-i dea drumul singur când s-o simţi mai bine. Discutăm despre vreme, despre proiectata lui plecare la bunici – dacă-mi daţi un kilogram de zahăr vă aduc de-acolo o dulceaţă de zmeură să te lingi pe degete, îmi făgăduieşte el –, şi, mai încape vorbă, despre fotbal.

Devine iar încurcat şi se uită la mine cu ochi vinovaţi. Mă prefac că nu mă prind de nimic şi turui mai departe

vrute şi nevrute. Dacă doamna Mladin m-ar auzi ar da din mână a lehamite şi ar întreba de ce trebuie să fie ea pedepsită cu o asemenea progenitură superficială.

— Nene Mladin, începe puştiul să se confeseze, şi se opreşte.

Mă uit plin de curiozitate la el.

— Da?!

— Nene Mladin, reia cu mai mult curaj băiatul, să ştii că te-am minţit.

— Cum adică?

În sufletul băiatului se dau mari bătălii navale. Canonada de-acolo se răsfrânge în mod vizibil pe chipul său.

— Am minţit că n-aş fi văzut nici un Ford Capri roşu.

Mă ancorez zdravăn ca să nu sar în tavan. Dar glasul mi-e în continuare nepăsător.

— Şi ce, ai văzut?

— Da. Acu’ vreo două-trei săptămâni. Nu mai ştiu precis când. Într-o noapte. Era destul de târziu. Ai mei se culcaseră. Eu dormisem după-amiază şi nu mi-era somn deloc. M-am dus la fereastră: era deschisă. Am început să mă uit la stele, la maşinile parcate în dreptul blocului...

Ei, da! Să n-am eu adepţi?

— La un moment dat m-am dus la baie. Când m-am întors şi m-am uitat jos, am văzut cum un bărbat se urca într-un Ford Capri roşu.

Pulsul meu bate toate recordurile de viteză. Îl întreb precipitat, nemaiţinând cont de nicio regulă de anchetare a minorilor:

— Cum arăta bărbatul?

M-am transfigurat într-un mod ciudat, încât Dolo se sperie şi mă imploră:

— Nene! Să nu mă baţi!

Îl scot pe puşti în zona denuclearizată cu acel surâs care o topea şi pe doamna Mladin când o vedeam furioasă fiindcă iar făcusem vreo trăsnaie. Îl mângâi pe Aurel pe păr şi acesta se linişteşte.

— Era înalt, blond şi îmbrăcat foarte elegant.

Sulcer!, zic eu în gând, dar pe faţa mea nu tresare nici un muşchi. E un exerciţiu de voinţă de pe vremea când mă urechea bunicul.

— Ţi-ai dat seama ce căuta pe-aici?

— Nu. A plecat foarte repede.

— De ce nu mi-ai spus pân-acum? Ce fel de pionier eşti dacă ascunzi adevărul?

Mă opresc: am dat în frazeologie şi nu-mi place. Ce-ar zice bunicul să m-audă? „Andrei, eşti plictisit şi plictisitor”. Am încheiat citatul.

Aurel are iar o expresie necăjită.

— Mi-a fost frică să nu mă certaţi.

Rămân complet interzis.

— Să te cert? De ce?

Dolo îşi muşcă buzele cu nervozitate. Parcă e scos la tablă şi trebuie să dea un răspuns la o întrebare grea. Îşi zice în gând: „Fie ce-o fi” şi-i dă drumul.

— Fiindcă... nu v-am spus... mă plictiseam... şi-atunci mi-am luat suflicul şi am început să ţintesc în felinare, în maşini...

— Suflicul?

— Da. O ţeavă de pix. Vâri un cocoloş de hârtie în ţeava asta şi sufli. Loveşte la mare distanţă şi precis, mă lămureşte el.

Îmi aduc aminte că am mânuit şi eu o astfel de armă scoasă din uzul armatelor moderne.

Izbucnesc în râs.

— Şi ce-i cu asta?

Aurel îşi lasă ochii în jos ruşinat.

— L-am lovit pe domnul acela cu un cocoloş... Am crezut că m-a reclamat şi că dumneavoastră vreţi să aflaţi cine-i făptaşul.

Aproape că-mi vine să ţopăi de bucurie. Ei, Frumosule, acu' ţi-am venit de hac! Tare mi-e teamă că în curând n-o să mai porţi costume unicat!

Îl iau pe pici de umeri, îi ciufulesc puţin părul şi-l conduc spre ieşire. Mă întreb dacă e nevoie să-i dau câteva sfaturi în legătură cu felul în care trebuie să se comporte un pionier destoinic: să aibă grijă de şoimii patriei, să-i ajute la învăţătură pe cei mai mici, să traverseze strada numai prin locurile marcate. Mă hotărăsc că e mai bine să-i mai dau un pahar de limonadă şi să-i strâng mâna.

— Bravo, Aurel! Mi-ai fost de mare ajutor. O să-ţi spun mai târziu de ce.

Dolo pleacă zburdând de fericire. E mândru ca şi când ar fi aflat că are un văr scafandru.

Deci, asta era, domnu' Sulcer! Facem ochi dulci fetelor, iar când nu ne vede nimeni mânuim haltera în chip de ciomag! Cred c-ai dat de dracu', amice!

Starea mea de jubilaţie e curmată de soneria telefonului. E ceva de speriat ce se sună azi la mine, când la telefon, când la uşă. Ca să mă dau mare, mă consolez că aşa stau lucrurile cu oamenii importanţi.

Sub impresia acestui gând ridic receptorul, cu aerul vag plictisit al unui afacerist englez căruia i se dă legătura telefonică cu sucursala din Tokyo a băncii sale.

Urgent însă îmi pun faţa mea de toate zilele. La telefon e Mihaela. Oricât aş vrea s-o fac pe indiferentul simt că sunt tulburat.

— Andrei... Trebuie să ne vedem imediat... Ne întâlnim la locul nostru...

Vocea îi sună înfundat şi oarecum metalic.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să ne vedem imediat. Ne întâlnim la locul nostru...

Trosc! Convorbirea se-ntrerupe brusc.

— Alo! Alo!, ţip eu în receptor.

Sun la Mihaela. Nu răspunde nimeni.

Ce să fac? Trebuie s-o aştept pe Maria. Poate să pice din clipă-n clipă.

Da’ cu Mihaela cum să mă descurc? Dacă are nevoie de ajutor? Nu m-a sunat ea doar ca să m-audă: e un motiv serios la mijloc. Cred că i-a fost destul de greu să-şi calce pe inimă şi să-mi dea telefon. Însă când ţi-e frică laşi deoparte orgoliul. Iar vocea ei nu părea deloc a fi cea a unui om liniştit.

Las uşa ne-ncuiată. Înfig în ea c-un bold un bilet adresat Mariei prin care o rog să intre în casă şi să m-aştepte fiindcă mă-ntorc rapid. Apoi mă reped val-vârtej spre restaurantul Monte Carlo din Cişmigiu unde am petrecut cu ducesa multe ceasuri plăcute. Ca să fiu în tonul romanticilor nostalgici mă-ntreb în timp ce sucesc volanul la stânga şi la dreapta ca să mă strecor prin aglomeraţia de maşini: se vor mai întoarce vreodată acele clipe?

24.

Arăt probabil ca şi cum aş fi fost bătut cu o clătită peste faţă. Pe deasupra mai sunt şi nervos ca un arici căruia i s-au smuls acele şi acum i se bat la loc invers.

Aştept ca un imbecil la Monte Carlo de mai bine de-o oră. Nici urmă de Mihaela. Numai dacă nu cumva s-a deghizat în acest chelner care se fâţâie pe lângă mine cu privirea smerită a unui călugăr iezuit.

— Mai doriţi un Pepsi?, rosteşte el zelos să-şi facă planul. Avânt şi energie! Băutura secolului!

De la un casetofon al barmanului se aude o melodie stupidă. Figurează în toate topurile pe primul loc. E socotită şlagărul anului.

„Mansarda mea e la parter”...

De-abia aud primul vers că-l şi rog pe iezuit să-nchidă casetofonul. Rugămintea mi-o însoţesc cu o recompensă bănească. Dacă mai dau vreo trei bacşişuri azi sunt constrâns să recitesc *Foamea* lui Hamsun ca să iau instrucţiuni de supravieţuire sau să mă adresez la F.A.O.

Telefonul e prins de perete în afara localului. Sun din nou la Mihaela. Nu răspunde nimeni. Revin la masa mea.

— I-a dat plasă, chiţăie cineva.

Nu mă obosesc să văd cine-a vorbit; mă doare-n cot.

La o masă, un băiat şi o fată beau bere, se ţin pe furiş de mână şi râd de agitaţia mea vizibilă de la o poştă. Chiar şi de la cea din Vitan.

Mă strâmb la ei cât pot de urât. Au dat-o-n bară cu mine dacă-s nasoi. Ştiu nişte trucuri de rămâi trăsnit. Îmi transform faţa în aşa hal încât însuşi Quasimodo dacă m-ar vedea s-ar zgâria pe ochi de invidie.

Cei doi tineri împietresc. Ei, ce v-am spus că-i bag în răcori! Îi iert însă imediat şi le fac şmechereşte cu ochiul.

Da’, fraţilor, jocul ăsta nu mă-ncălzeşte. Ce naiba s-a-ntâmplat cu frumoasa mea ducesă?

Nu c-aş tânji prea mult după ea: departe de mine gândul să mai zburd şi să mă mai gudur ca un căţeluş numai cât îi aud paşii. Mi-am cam dat seama câte parale face. Nu-i ca mine, dintr-o bucată, aşa că n-o să-l las pe fiul doamnei Mladin să se prostească într-atât încât să sufere pentru cine nu merită.

Dacă multe femei nu merită nici măcar să verşi o lacrimă, atunci cu siguranţă că Mihaela face parte dintre ele. N-am fost decât un divertisment în viaţa ei. Acum nu mai ştie iarăşi decât de cariera ei şi trece peste orice numai ca să fie ea cea mai cu moţ dintre toate. N-are decât. Să fie sănătoasă! Nu eu am s-o-mpiedic.

Cei doi tineri s-au apropiat de tonomat. Se uită la titlurile melodiilor şi îşi aleg o piesă. Introduc o fisă şi apasă pe un buton.

Băieţi, să mă ia toţi dracii că o să-nnebunesc! Din sutele de melodii care s-ar putea auzi de-acolo răsună:

„Mansarda mea e la parter...

De-acolo eu privesc spre cer...”

Scot un urlet şi mă reped la tonomat. Îi smulg ştecherul din priză şi-l las fără gălăgie. Înapoiez fisa celor doi care se uită la mine ca şi cum tocmai aş fi coborât cu paraşuta din Lună, unde, după cum se ştie, nu există forme de viaţă!

Mă aşez mulţumit la loc.

Deci, aşa... unde rămăsesem? A, da... Ducesa are un rang la care eu nu pot aspira. E şi de mirare că s-a uitat totuşi la mine. Haide, Mladin, linişteşte-te! Mai sunt fete pe lumea asta.

Da, da’ ce-i cu farsa asta idioată! De ce m-a chemat şi ea n-a venit? Numai ca să stau aici ca un fraier? E un banc prea prost. Nu-i de nivelul ei. Ceva nu e-n regulă. Iar acasă

precis că m-aşteaptă Maria. Ce-o fi vrut să-mi spună? Tii, drăcie, am încurcat-o şi pe biata femeie! Părea atât de îngrijorată! Nu-i vorbă, nu văd ce chestie deosebită avea să-mi spună. Căuta cred mai curând un suflet de om ca să se mai descarce! Nu-i nimic, mai stau câteva minute şi pe urmă plec. Da' mai bine să dau un telefon la mine-acasă să văd dac-a venit.

Mă duc la telefon. Clienţii din local se privesc între ei semnificativ şi fac hai. Ce-mi pasă! N-au decât să plimbe ursul dacă nu le convine.

Nu răspunde nimeni nici la mine, nici la Mihaela.

Mai cer un Pepsi. Ultimul. Încep să urăsc băutura asta. Aud un glas din subconştient: „Mai bine ai urî vinul!". Am încheiat citatul. Aţi ghicit: e glasul lui bunicu', da' nu cred că vorbeşte serios.

Cineva a dat drumul la radio. Crainicul îşi rostogoleşte „r"-urile ca pe nişte bulgări de zăpadă.

— Iar acum urmează, la cererea a mii şi mii de ascultători, cea mai îndrăgită melodie a anului: *Mansarda!*

Până să iau startul şi s-ajung la aparat ca să-l închid, apuc s-aud cum un solist cu voce zglobie îi dă drumul, acompaniat de orchestră:

„Mansarda mea e la parter..."

Când mă-ntorc la masă privit dezaprobator de toţi cei de faţă, mă uit la ceas: e opt şi zece, adică de fapt şapte şi zece, dacă ne gândim că s-au dat ceasurile înainte cu o oră. Şi ne gândim. Afară e încă lumină. Pe lac, câţiva îndrăgostiţi se plimbă cu barca. De ce n-am parte şi eu de liniştea lor? Ah, ce m-aş plimba la braţ cu o fată şi i-aş spune vorbe meşteşugite!

Cam de multă vreme nu m-am mai plimbat printr-un parc cu o fată. Să simţi frunzele sub paşii tăi toamna, s-auzi scârţâind zăpada iarna, să te bombardeze florile în cap primăvara şi vara să-ţi lase un porumbel o dâră albă în

păr! Ce fericire mai mare poate fi!? Cât de mult te-ai schimbat, Mladin, băiatule! Nu-ţi mai inviţi iubitele prin parcuri! Prea treci direct la subiect.

Dacă mai beau mult avânt şi energie o să mă tâmpesc. Am început să bat rău de tot câmpii. Iar cei din local nu văd pe umerii mei decât stele şi deloc verzi. Toţi îşi închipuie că iau leafa la scorbură. Plătesc şi mă ridic enervat.

Când ies pe uşă aud deodată la televizor:

„Mansarda mea e la parter
De-acolo eu privesc spre cer
Care se află dedesubt
Pământ deasupra e demult...”

25.

Chiar din clipa în care deschid uşa apartamentului meu îmi dau seama că s-a întâmplat ceva suspect. În aer pluteşte parcă o ameninţare. Îmi zic pentru a nu ştiu câta oară că m-am surmenat şi am început să am halucinaţii. Dacă m-ar consulta, doctorul Virgil Sorin precis că m-ar trimite la Predeal pentru o cură sănătoasă de ozon şi de linişte. Sau, mai bine, iau un bilet prin sindicat pentru Felix. Unde mai pui că poţi să cunoşti şi o soră medicală cu cotizaţia sindicală la zi care să-ţi scoată toate spaimele din tine. Pân-atunci, poate că mi-ar prinde bine s-alternez duşuri calde cu altele reci. Cică e un tratament cu nişte rezultate excelente. Ce mă fac însă cu apa caldă, care e cam rară prin zona mea? Nu pot alterna decât duşuri reci cu duşuri şi mai reci.

Maria n-a venit încă: bileţelul l-am găsit tot la intrare. L-am scos din uşă, l-am mototolit şi l-am aruncat în coşul de gunoi. Am avut grijă să pun boldul într-un loc sigur. Am observat că de câte ori umblu cu un ac reuşesc să-l rătăcesc şi nu-l mai găsesc decât dacă m-aşez pe el. De obicei, îl găsesc.

Ceva însă continuă să nu fie în regulă. Ce anume? Dau din umeri şi-mi întăresc convingerea că în creierul meu o rotiţă funcţionează razna. Prea multe emoţii pe centimetru pătrat de scoarţă cerebrală, care, orişicât, e mai sensibilă decât scoarţa copacilor.

Dau să intru în bibliotecă. Rămân ca ţintuit în prag...

Cadavrul se află în faţa mea aşezat pe un maldăr de cărţi. Maria a plecat pentru totdeauna dintre noi fără să mai apuce să-mi spună ce ştia. Stă prăvălită fără răsuflare. Mă apropii tremurând de frică şi de emoţie. Îmi lipesc urechea de inima ei. E-aşa cum bănuiam: nu se mai aude

nici o bătaie. E îmbrăcată într-o fustă neagră, o bluză de aceeaşi culoare, iar de pe frunte i-a alunecat pe covor o broboadă.

În spatele meu se-aude un foşnet. Înnebunit de spaimă, sar în picioare. Sunt gata să fac fărâme pe oricine-ar fi. Cel puţin aşa mă încurajez. Mă întorc şi mă liniştesc: e Mecena. La rândul lui nu e într-o formă prea grozavă.

— Ce-i, bătrâne? Ce s-a întâmplat în lipsa mea?

Mecena se freacă de picioarele mele torcând plăcut. Ce-i mai pasă lui! M-a văzut acasă, de-acum poate să miaune liniştit în falset fiindcă pe mine nu mă supără. Nici măcar privirea lui de Jecolan.

— De data asta chiar c-am sfeclit-o. Nu văd ce mă mai poate salva, îl asigur eu. Te las duduii Margareta când o fi să plec.

Primul telefon i-l dau lui Buduru. M-ascultă placid, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l sun în această problemă şi doar la sfârşit rosteşte frazele convenţionale:

— Nu te mişca de-acasă; nu atinge nimic până când vin.

Al doilea telefon i-l dau Mihaelei. Unde să scriu? Răspunde chiar ea. Pare chiar bucuroasă că m-aude.

— Haide, spune, eşti mulţumită acum? Mi-ai tras clapa, cum s-ar zice?

— Ce clapă?, întreabă ea nedumerită.

Are o voce care-ar putea înşela şi un detector de minciuni. Mie însă mi-e perfect perpendicular de vocea ei.

— Lasă trucurile astea, păpuşo! Păstrează-le pentru următorul fraier! N-o mai face pe mironosiţa!

— Andrei! Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine?

Are dreptate: cu o ducesă nu se vorbeşte aşa. Trebuie să stai în genunchi şi să-i lingi botinele când catadicseşte să-ţi arunce vreun osişor.

— De ce m-ai chemat la Monte Carlo, nenorocito?, o întreb eu în continuare în româna vulgară. Ca în lipsa mea să-i faci de petrecanie Mariei?

— Cui?

E glasul unui om uluit aflând că Pământul nu e decât o rezervaţie naturală ţinută sub observaţie de o altă civilizaţie din Univers.

— Ia nu te mai preface că nu ştii! Ori tu, ori complicele tău i-aţi luat zilele Mariei în casa mea. I-aţi sucit gâtul ca unei raţe. Sau, dacă expresia asta te oripilează, aţi gâtuit-o. Acum zace în mijlocul casei iar eu aştept miliţia. Să văd pe unde scot cămaşa. Ce să le spun? N-am ce zice, aţi lucrat fain. Dar cu mine nu vă merge. Puteţi să faceţi şi pe dracu’n patru şi până la urmă tot vă bag la zdup.

De la capătul celălalt al firului se aude un început de plânset capabil să moaie lama unei ghilotine.

— Andrei! Nu-i adevărat! Nu se poate!

— Uite că se poate, i-o retez eu. Hai, scumpo, varsă tot ce ştii: cine-i celălalt?

— Care celălalt?, mă-ntreabă printre hohote de plâns.

— Complicele tău. Sau lucrezi singură? Tot tu l-ai omorât şi pe Valentin.

— Doamne, ce grozăvii poţi să spui!

— Lasă balivernele! Scuipă ce-ai de zis. Nu mai boci că nu-i nevoie de fundal sonor!

— Andrei! Ai uitat chiar tot ce-a fost între noi? Cum de-mi vorbeşti aşa de grosolan?

— Minciuni, prinţeso, minciuni. Asta a fost între noi. Şi nu din partea mea. Hai, nu te mai smiorcăi şi deşartă-ţi sacul!

— N-am crezut că am iubit un golan. Ah, ce dreptate au avut şi mama şi tata! Eşti un derbedeu ordinar!

Mă burzuluiesc şi eu.

— Derbedeu? Poate. Da’ unul care n-ar omorî nici o muscă.

Simt c-am exagerat şi adopt un ton mai blând.

— De ce m-ai chemat la Monte Carlo?

— Când te-am chemat?

— Acum vreo două ore. Nu mi-ai dat tu telefon şi mi-ai spus că trebuie să ne întâlnim imediat la locul nostru?

— Da’ nu ţi-am dat nici un telefon!

Aproape că ţipă. Ţip şi eu.

— Minţi cu neruşinare! Şi fă sonorul mai încet!

— Tu minţi! Vrei să mă bagi la apă fiindcă nu te mai vreau în casa mea! Ei bine, n-o să fie aşa uşor; nu mă las eu cu una cu două să mă terfelească un vagabond.

Asta era! De multă vreme încercam eu să definesc relaţia mea cu Mihaela. Cea mai potrivită caracterizare ar fi: doamna şi vagabondul. Ca în filmul de desene animate.

— Ucigaşo! Mai bine-ai recunoaşte! Poate scapi mai uşor. De ce i-ai omorât?

Dar glasul meu nu mai are aceeaşi siguranţă de la-nceput. Simt că ceva nu se leagă. Ceva care, de la prima crimă, îmi scapă.

— Andrei! Îţi jur pe părinţii mei că habar n-am de istoria asta! Maria m-a rugat doar s-o aduc cu maşina până la tine. Am întrebat-o dacă vrea s-o aştept; mi-a zis că nu. Am plecat în oraş după târguieli. Asta-i tot ce ştiu.

— Lasă că la miliţie o să-ţi aduci aminte mai multe, mârâi eu nu prea convins. Nu ştiu cum se face, da’ au ei nişte metode de te-nduplecă oricât ai fi de căpăţânos.

O mai pisez cu întrebări câteva minute, da’ nu scot mare lucru de la ea. Închid când aud soneria de la uşă: sunt Buduru, Pahonţu şi încă trei inşi pe care nu i-am văzut niciodată.

— Unde e?, întreabă Buduru dându-mă la o parte din uşă.

Nu mai e deloc omul drăguţ şi politicos pe care îl ştiu de atâţia ani.

Conduc alaiul în bibliotecă.

— Sugrumată?, îl întreabă Buduru pe doctorul îngenuncheat lângă trupul fără viaţă.

Bărbatul sfrijit la trup, de parcă ar băga în fizic numai duminica şi atunci doar cantităţi bune pentru o pasăre colibri care ţine regim, se ridică de jos şi murmură privind într-o parte:

— Aşa se pare. Urmele degetelor sunt încă vizibile.

— S-a petrecut demult?

— De două-trei ore. Maximum trei ore.

Un bărbat înalt face de zor fotografii. Un altul, adus mult de spate, recoltează cu hărnicie amprente. Nu-mi fac iluzii că, în afară de urmele mele şi ale lui Mecena, se vor mai găsi şi altele. Cât priveşte pe ale lui, sunt convins că nu interesează pe nimeni.

După ce tot tacâmul ăsta se isprăveşte, apar doi brancardieri care o iau pe Maria şi o pun pe targă. O acoperă c-un cearşaf. Când ies din casă, îmi zăresc mai mulţi vecini pe palier. În fruntea lor e duduia Margareta care îmi face un semn de încurajare.

— Nu te lăsa, Mladin dragă. Suntem alături de tine.

Îi zâmbesc trist. Ce ştie ea? Mă-ntorc spre Pahonţu: de-abia aşteaptă să mă ia în şuturi.

— Ei, acu’ nu mai văd ce scăpare poţi să ai, mi se adresează cu un zâmbet prefăcut Pahonţu. Sau poate inventezi din nou o poveste gen „A fost odată un ucigaş care trecea drept un om tare cumsecade”.

Nu-i răspund. În astfel de împrejurări e mult mai bine să taci şi să-nghiţi. Când un om al legii te ia peste picior nu trebuie să sufli; dacă-l înfrunţi, e ca şi cum ţi-ai da singur cu o bară peste fluierul piciorului.

Buduru se desprinde de gândurile care-l frământă.

— Spune-ne tot ce ştii. Nu uita nici un amănunt.

Îmi pun sufletul pe masă cu lux de detalii. Un singur lucru îl omit totuşi: că Mihaela m-ar fi chemat în oraş.

Sunt o fire slabă, fraţilor, de-aia n-am ajuns cineva! Da' parcă n-aş vrea ca fata asta să intre la necazuri. S-ar putea să nu aibă niciun amestec.

— Care va să zică domnul Mladin a fost la restaurantul Monte Carlo? Mi-e permis să întreb ce făcea acolo?

Uit o clipă că nu trebuie să-l irit pe Pahonţu şi i-o trântesc cât ai zice peşte:

— Consultam nişte lucrări de numismatică. Academia română a deschis acolo o filială. Şi, îţi dau un sfat: ai grijă să nu-ţi muşti limba. E atât de veninoasă încât s-ar putea să ai neplăceri.

I se urcă imediat sângele la cap. Ar fi în stare să sară la bătaie. Buduru intervine.

— Încetaţi!

Pahonţu nu se-ndură să nu bage un fitil.

— Domnul crede că-i fiul lui Vlad Dracul. Că e mai deştept decât toţi. Îi face seama băbuţei, lasă un bilet în uşă cum c-ar fi plecat de când hăul, ca în cazul în care-l caută cineva să nu bănuiască nimic, stă vreo oră la Monte Carlo, ca să-şi construiască alibiul, apoi se-ntoarce şi ne dă nouă telefon fiindcă noi suntem atât de proşti încât să-l şi credem. Ei bine, nu te credem; degeaba ne bagi sub nas petecul acela de hârtie pescuit din coşul de gunoi: nu face doi bani.

— De ce te zbuciumi atâta?, îl întreb eu liniştit. S-ar putea să-ţi cauzeze. Eşti băiat tânăr: cruţă-ţi forţele fiindcă mai ai mult de trăit. Mai bine-ai dezlega un rebus.

Nu-mi mai răspunde nimic. În mintea lui cazul meu e deja rezolvat. E chiar supărat probabil că i-a cerut atât de puţin efort.

Cei doi miliţieni îşi iau tălpăşiţa nu înainte de a mă avertiza că trebuie să mă prezint de urgenţă la primul lor apel. Se duc pe palier să-i ia la întrebări pe vecinii mei. Nu mă interesează ce vor afla. În afară de a se plânge că liftul deseori nu funcţionează, că familia „x” n-a plătit întreţinerea şi alte necazuri provocate de traiul în comun nu mai ştiu nimic.

Simt că nu mai rezist. Trebuie să mă relaxez puţin; să-mi alung din cap toată povestea asta afurisită.

Parcă pot?

Dau drumul la televizor şi mă aşez confortabil în fotoliu. Timp de o oră şi jumătate urmăresc un film despre specialiştii noştri care pleacă la ţară din proprie iniţiativă, cu un entuziasm nereţinut. Fericiţi, băieţii ăştia! Aer, natură, şansa de a spori producţia la hectar! Numai minunăţii.

26.

Ziua parcă sunt într-o pictură de Ţuculescu.

De pretutindeni mă-nconjoară ochi.

Merg pe stradă având grijă să nu-mi pierd vreun pantof în asfaltul moale. În urma mea gâfâie cineva năduşind, cu sarcina precisă de-a afla tot ce fac. E bine să ştii că nu eşti singur pe lume, da' nici aşa, să ţi se sufle-n ceafă aer cald pe canicula asta.

Intru în bloc şi dau de ochii duduii Margareta care îmi zâmbeşte complice. Parcă am pregăti împreună spargerea secolului.

În alimentară mă întâlnesc cu Urechi clăpăuge care mă sfredeleşte cu privirea lui ca un laser.

Mihaela îşi iveşte ochii batjocoritori ca şi cum ar zice: Ţi-am făcut-o, băieţaş, aşa îţi trebuie dacă nu-ţi păstrezi cinul!

Frumosu' îşi iveşte de după colţ ochii lui minunaţi în care străluceşte o luminiţă răutăcioasă.

Logodnicul Mihaelei mă priveşte compătimitor şi parcă solidar cu suferinţa mea.

Doctorul Comnoiu mă sfidează arogant din depărtare.

De-aceea stau în casă: ca să nu mă-ntâlnesc cu nimeni care să tropotească în urma mea.

Da' nici în casă n-am parte de linişte fiindcă mereu simt aţintiţi asupra mea ochii lui Mecena.

Sunt terorizat până la cea mai măruntă fibră din trupul meu.

N-am mai citit o carte de nu mai ţin minte când.

Telefonul sună şi nu aud decât o respiraţie; pot să stau minute în şir şi cel care a sunat nu închide. Sau vorbesc cu cineva la telefon şi am impresia că totul e ascultat şi de către altcineva.

Mai ales noaptea e îngrozitor.

Stau în pat, cu ochii deschişi; încerc zadarnic s-adorm.

Deodată, parchetul scârţâie ca sub un pas greu. Tresar şi mă uit prin cameră la lumina lunii. Nu-i nimeni. Sub trepidaţia provocată de trecerea unui tramvai bucăţile de parchet s-au aşezat mai bine.

Mă liniştesc şi-mi pun capul pe pernă. Câteva clipe de pace. Apoi inima îmi pompează din nou sângele cu viteze cosmice: o umbră a trecut prin dreptul geamului de la balcon.

— Cine e?

Nu răspunde nimeni. Asasinii nu răspund niciodată. Ei doar ucid. În tăcere. Mă duc tremurând la fereastră. Văd cum un guguştiuc se odihneşte cu capul sub aripă pe balustrada balconului.

Sunt gata s-aţipesc. Iarăşi mă trec toate sudorile: a sunat cineva la uşă? E doar ora trei noaptea!

Nu, e reostatul de la frigider.

Adorm în sfârşit. Da’ nici în somn n-am odihnă. Inşi mascaţi îmi apar în vise şi flutură nişte cuţite însângerate. Se apleacă rânjind fioros.

— Şi tu eşti ca noi, Mladin! Ucigaşule!

Mă zvârcolesc în aşternut şi ţip. Chipurile dispar. Apar mai târziu încă o dată. Şi încă o dată. Până-n zori.

Mi-e frică.

27.

Sunt din nou cu Bombă, la Flora. De data asta într-un separeu. Ne dăm granzi şi mâncăm în oraş.

M-a sunat acu’ vreo oră şi mi-a zis doar atât: „Şefu’! Arde!” Şi mi-a dat coordonatele unde-l pot găsi.

Din difuzoarele ascunse se-aude o melodie liniştită, în ritmul căreia bucatele au şansa să fie mestecate cuviincios şi pe-ndelete.

Un chelner care reprezintă probabil tot ce poate fi mai stilat în branşa lui ne veghează cu discreţie de la o distanţă destul de mare pentru a nu auzi ce vorbim şi totuşi nu atât de mare încât să nu vadă când ni se golesc paharele.

Am uitat să vă spun: am venit c-un taxi pân-aici.

Aşa că-mi pot permite să gâlgâi ceva. Nu vreau să mă troznesc, da’ m-am cam săturat de băutura secolului.

La-nceput am băut câte-o votcă, da’ acum am dat-o gospodăreşte pe bere. Alegerea pare potrivită ţinând cont de topenia de-afară.

S-a-nnoptat. Prin geamurile mari ale restaurantului se zăreşte grădina luminată cu parcimonie. Iarba gazonului, tunsă scurt şi udată temeinic, are o culoare ireală.

— Ei, fratele meu alb, îi zic lui Bombă după ce băgăm pe sub mustăţi, ca nişte sparţi, câte două şniţele uriaşe şi chelnerul, care alunecă parcă pe nişte patine cu rotile, debarasează masa, ce-ai aflat?

Ochii lui Bombă sunt ca două mărgele negre. Mustaţa îi stă în sus, semn că veştile trebuie să fie bune.

— Şefu’, dac-ai şti ce greu a fost!

— Păi dacă era uşor n-apelam la altul?

Am lovit în plin: zece puncte din zece posibile. Se-nfoaie ca şi cum ar fi primit un premiu la expoziţia de

păsări şi animale mici prezentând un hibrid rezultat din încrucişarea unei veveriţe cu un hârciog.

— Bineînţeles c-am băgat lubrifiant.

— Lasă, Bombă, decontez toate cheltuielile.

O face pe supăratul:

— Vai, da’ se poate? Ce nu fac eu pentru dumneavoastră?

Mai rămâne să se-arunce şi-n foc; se pare că ori ideea nu-i surâde, ori nu-şi aduce aminte acum expresia asta.

— Dă-i drumul! Sunt pe recepţie!

— Am umblat ici, colo... Am arătat fotografia. Se uitau la mine ca la un ginitor. Unii mi-au zis să m-astâmpăr fiindcă poate se-nfurie careva pe mine şi-mi dă cep ca să-mi afle grupa sanguină. Da’ aşa ceva nu se poate: unul e Bombă!

— Eşti valoros!, îl linguşesc eu. Nu te-ai speriat deloc.

Sorb cu nesaţ din radebergerul meu. Bombă mă imită, se şterge la gură cu dosul palmei, îşi dă seama că-l vede lumea şi-mi zice:

— Pardon! Obiceiuri proaste!

— Nu-i nimic. Dă-i înainte!

— Într-o seară m-am nimerit la bufetul Fântânica. Îl ştiţi, la intersecţia bulevardului Cuza cu strada Felix.

— Îl ştiu.

— Eram destul de descurajat, lipsit de fantezie şi beam un rom. Acolo e autoservire: pe o masă sunt paharele cu rom şi tu îţi iei câte vrei. La urmă vine chelnerul şi ţi le numără. Cât ai băut, atâta plăteşti.

— Mi se pare corect, recunosc eu. Da’ dă-i odată drumul la poveste: mă ţii ca pe jăratic.

Pe Bombă însă nimic nu-l poate urni din tabieturile lui.

— Ei, şi cum stam eu aşa bând rom şi visând la o bere, bag seamă că la o masă vecină un individ bine trotilat tot istoriseşte ceva altor trei inşi, destul de abţiguiţi şi ei, da’

mai puţin o ţârâ. Iar ce zice ăsta mă lasă cu gura căscată că dau pe gât romul aproape cu pahar cu tot.

— Sper că exagerezi.

Bombă continuă iluminat:

— Gagiul îi dădea zor că a luat zornăitori frumoşi nu demult pentru o treabă care, zicea el, „N-a ţinut decât cinci minute. Un fleac. Da’ am câştigat un purcoi de bani, aşa că mai pot să mai dau câte-un rând”. Toţi au fost de acord. După care altul a-ntrebat: „Da’ ce-ai avut de făcut?” Celălalt însă se machise atât de rău încât uitase ce vroia să povestească.

— Şi?

— Până la urmă a-nceput să spună că un guşter i-ar fi dat lui şi la alţi doi câte-o mie de franci ca să-l bată pe unul. Nu să-l lase lat, ci doar să-l zgâlţâie niţel, ca să-şi bage minţile în cap şi să nu mai umble după nu ştiu ce fustă. De acolo are lovelele.

Nu poate fi vorba de-aceeaşi bătaie: a mea n-a fost doar un pamplezir. Dacă-i vorba de acelaşi lucru, înseamnă că trebuie să-mi revizuiesc clasamentele în materie de cafturi.

Mă mănâncă palma dreaptă. Nu mai ştiu: dau sau iau ceva piţule? După cum mă cunosc, cred că o să dau.

— Mai departe?

— Deh, mai departe ăia au zis că nu dau un ban pe ce tromboneşte el. Ăsta s-a-nfuriat şi a promis că le ia Wassermanul pe cuţit dacă-l mai sictiresc fiindcă el şi-a câştigat în mod corect banii şi nu permite nimănui să-l denigreze. La care ăia i-au cerut să dovedească în vreun fel că nu toarnă gogoşi.

— A dovedit?

— Staţi să vedeţi. Gaşperu a-nceput să se scotocească prin buzunare până când a dat de-o fotografie.

— O fotografie? A cui?

— Oricât ar fi în localul ăla fum că aerul l-ai putea tăia cu cuţitul şi vinde sub formă de calupuri, tot mi-am dat seama că sunteţi dumneavoastră în poza aia, Şefu’.

Bombă are în glas ceva din finalul apoteotic al Simfoniei a IX-a de Beethoven.

— Ceilalţi ce-au zis?

— Au râs. Au zis că asta nu ţine cu ei; că mai bine-ar mai da înc-un rând decât să umble cu gogoriţe bune de-adormit copiii. La care el s-a scămoşat la faţă şi-a zis că nu mai dă nimic.

— Poate că totul e-o întâmplare, îmi dau eu cu părerea.

Bombă se uită la mine cu milă. Îşi dă rapid seama c-a devenit ireverenţios şi mă asigură:

— Şi eu am crezut la-nceput la fel. Da’ mi-am zis că trebuie să verific.

— Ai verificat?

— Am profitat de-nghesuiala din local şi m-am lipit de masa lor. Le-am dat un rând. Şi încă unul. Eu beam piano ca să nu mă turtesc. Tipii au prins drag de mine. Cel cu fotografia stătea tot îmbufnat. I-am întrebat amicii ce-i cu el. La care ei mi-au povestit toată halimaua. Râzând şi bătându-şi joc de gagiu.

— Mai repede, Bombă, mai repede. Nu mă fierbe!

— M-am dat de partea lui. Le-am zis c-am mai auzit istoria asta şi de la alţii. Şi-atunci, la inspiraţie, am scos şi eu poza pe care mi-aţi dat-o. L-am întrebat pe gaşper dacă nu cumva tipul din fotografie l-a angajat pentru caft.

Tremur din toate încheieturile. Nu mai am stare şi mă ridic de pe scaun. Imediat chelnerul apare lângă mine. Îi fac semn că n-am nevoie de nimic şi insul se retrage în locul lui strategic.

— Ce-a zis? Vorbeşte odată, omule! Ce-a zis?

Bombă îşi dozează efectele ca un mare maestru în arta suspansului:

— A zis da! Da’ pe urmă s-a mai trezit şi i-a părut rău. Nu l-a mai recunoscut. Însă ce-mi păsa mie? Este că l-am prins la mantinelă?

Bombă se lasă pe pernele moi, din pluş roşu, ca un nabab din Orient care-a aflat că sondele lui produc de trei ori mai mult ţiţei decât înainte.

— Alte amănunte?

— Gaşperu’ m-a luat de după gât şi m-a pupat. Trăsnea atât de tare a băutură încât, dacă ştiam ce m-aşteaptă, veneam cu masca pe figură la local. Deşi nu cred că e voie. Acolo ţinuta obligatorie e alta.

— Măi Bombă, eşti o forţă! Felicitări! Chelner, mai desfă nişte berici!

Da’n sinea mea nu-s prea mulţumit. Nu reuşesc să elimin nici un suspect. Bat pur şi simplu pasul pe loc.

Mai punem ţara la cale şi-apoi cer să facem plata. Ca un filantrop ce sunt suport cheltuielile. Când mă uit la notă mă apucă bâţul.

Tare mi-e teamă că până la urmă voi scrie articolul pentru *Fauna*! Oricât ar plăti.

28.

Oraşul e mort de căldură. O incinerare de proporţii s-a pus la cale.

Nu m-ar mira să văd clădirile, străzile, maşinile, tramvaiele, oamenii topindu-se ca şi cum ar fi din ceară şi alunecând la vale.

Bănuiesc, copii, că vă place cum mă exprim în metafore apicole.

Sunt în camera de studiu a Mihaelei. Ducesa mă ascultă cu interesul pe care-l manifestă un cioban din Tilişca atunci când află la radio cotele apelor Dunării.

E îmbrăcată sobru, aşa cum îi stă bine unei tinere doamne din lumea bună să arate atunci când are în familie două cazuri de deces. Chiar dacă Valentin şi Maria nu i-au fost rude, au stat mulţi ani la ei şi se cuvine dovedit respect.

M-a informat sec de la-nceput că n-are timp prea mult la dispoziţie, trebuie să se ocupe de pregătirile de înmormântare a Mariei. Cu alte cuvinte, a găsit un motiv ca să-mi dea papucii mai repede.

În casă e răcoare şi deosebit de plăcut. De altfel, am observat că în astfel de case iarna e cald şi vara răcoare. Exact invers decât în apartamentul meu.

O asigur că n-o s-o reţin mult; vreau să-i pun doar câteva întrebări.

Zice deodată că i s-a făcut sete. Dispare s-aducă nişte băuturi. În lipsă de altceva, mă ridic şi mă plimb prin cameră. Nu ştiu de ce, da’ am presimţirea că n-am să mai pun niciodată piciorul pe terenul ăsta. O să joc de-acum cu Mihaela numai în deplasare.

Pe un scrin e o fotografie. Din ea priveşte severă o femeie uscăţivă. Pare măcinată de o boală grea.

Fac o plecăciune.

— Sărut mâna, regină mamă! Sper să te simţi mai bine!

În toată hardughia asta nu suntem decât eu şi Mihaela. Doctorul a plecat la serviciu chemat de urgenţă. Chiar când am ajuns în faţa porţii ieşea în maşina institutului condusă de Ionuţ Axinte. Ne-am salutat ca nişte cunoştinţe întâmplătoare şi fiecare şi-a văzut de-ale lui.

Nu-i invidiez pe cobaii care încap azi în mâna doctorului.

În cameră e un pupitru cu o partitură pe el. Partituri se mai văd risipite şi pe covor. Vioara stă în cutia ei într-un ungher.

Mă opresc în dreptul unei etajere pe care sunt aruncate mai multe ziare. De când cu încurcăturile în care-am fost târât, nici n-am mai deschis vreo gazetă. Ce-o mai fi prin Orientul Mijlociu? Şi-a realizat planul fabrica „Bumbacul roşu”?

Iau teancul de ziare şi m-aşez în fotoliu. Cu o dexteritate căpătată printr-un exerciţiu îndelungat de lectură caut ştirile mai importante.

Băieţi, să vă-nvăţ şi pe voi odată cum se citeşte un ziar de-al nostru!

Da’ ziarele care mi-au căzut în mână nu sunt chiar aşa de proaspete pe cât aş fi dorit. Au o vechime-n muncă de câteva săptămâni. Regret, nu pot să le mai citesc o dată! Vreau să le pun la loc; ceva mă face să tresar şi să fluier fără voia mea.

Nu-i frumos să fluieri în casă mai ales atunci când nu-i a ta, da’ de data asta, iertaţi-mă, cetăţeni şi cetăţene, pentru că mi-am înfrânt cenzura interioară.

Să nu credeţi însă c-am fluierat de admiraţie, aşa cum fluieri după o junǎ care numai pentru că n-a concurat n-a ajuns Miss Univers. Nu. Fluier de uimire.

Dintr-un ziar sunt decupate mai multe litere. Or, asta nu mi se pare frumos: ziarele vechi trebuie predate integral la tonetele de deşeuri.

Cunosc pe cineva care a primit scrisori anonime compuse cu ajutorul unor litere decupate din jurnale.

O aud pe Mihaela venind şi dintr-un salt ajung la etajeră, pun ziarele la loc într-o ordine aproximativ asemănătoare cu cea de dinainte şi mă prefac foarte interesat să examinez un mic tablou de Luchian.

— E superb, nu? A costat o avere!

— Nu mă-ndoiesc, răspund eu mut de respect şi mă-ntorc în fotoliul meu.

Mihaela a adus câteva prăjituri de casă, whisky, sifon, apă minerală şi cuburi de gheaţă. Îşi prepară un whisky în timp ce eu mă mulţumesc cu o apă minerală.

Dacă nu mi-ar fi plăcut mai mult să conduc maşina decât să beau, cred că bănuiţi cam cu ce carburant m-aş fi deplasat în viaţă! Aşa, n-am avut parte să ajung un profesionist al paharului. Da’ nu-mi pare rău!

— Ce s-a-ntâmplat cu noi, Andrei?, începe ea pe un ton care poate impresiona eventual doar o ureche mai puţin expertă decât a mea. E un dezinteres în vocea asta ceva de speriat.

— De ce trebuie să ne despărţim atât de urât?

Dacă i-aş face pe plac şi i-aş răspunde la întrebare ne-am vârî într-o poveste siropoasă de care mi-ar fi greaţă până-n unghii. Aşa că o atac frontal, fără măcar să mai trimit vreo trupă de cercetaşi în recunoaştere, cum prevăd regulile din *Manualul infanteristului*.

— De ce mi-ai ascuns că ai avut un logodnic?

Ochii i se îngustează ca la un animal căruia i-ai pus în faţă o lumină prea puternică. Nările încep să-i freamăte cu nervozitate iar vocea îi răsună trufaşă:

— N-am înţeles întrebarea. Eşti amabil s-o mai repeţi?

Primele şiruri de soldaţi pe care i-am aruncat în luptă au căzut. Mai avansez un rând. Cu aceeaşi misiune.

— De ce mi-ai ascuns că ai avut un logodnic?

Ducesa pur şi simplu îmi râde în nas.

— Cu ce drept îmi ceri tu mie socoteală? Cine eşti, mă rog?

Îmi vorbeşte de parcă m-ar fi prins făcând braconaj pe terenurile ei de vânătoare. Dacă discuţia continuă în felul ăsta şi acest pâlc nou de soldaţi e în pericol să fie decimat.

Schimb tactica. Îi aleg pe cei mai isteţi şi îi trimit prin învăluire să cadă în spatele inamicului.

— Bine, bine... Nu te supăra, te rog. Cred însă că era o datorie elementară, ţinând cont de relaţia dintre noi, să ştiu şi eu, măcar cât de cât, de unde vii şi cine eşti.

Duşmanul însă s-a prins de manevra mea şi a organizat o ambuscadă. Soldaţii îmi sunt luaţi prizonieri şi duşi în triumf în cealaltă tabără.

— Nu te înţeleg, Andrei! De ce trebuie să te superi numai pentru-atâta lucru? E un simplu amănunt. Nu ţi-am spus nimic fiindcă am dorit să te menajez. N-am vrut să-ţi faci gânduri negre. Da, da... Însă tu te-nfurii, faci crize, dai buzna prin casele oamenilor furând fotografii!

Atenţie, Mladin! Adversarul nu numai că ţi-a respins atacurile, da’ încearcă la rândul lui să treacă la ofensivă. Ia pregăteşte tu mai bine lupta de gherilă! Mă prefac înduioşat de grija care mi s-a purtat şi de care eu, ca un bleg, nu mi-am dat seama. Mihaela nu crede însă o iotă din ceea ce-i înşir.

— Mai vrei să afli ceva? Ţi-am spus doar că sunt foarte ocupată.

— Numai un singur amănunt, coniţă: de ce m-ai chemat la telefon şi mi-ai dat întâlnire la Monte Carlo? Dacă nu plecam acolo poate că Maria mai era în viaţă. Fii măcar o dată sinceră. Te rog. Asupra mea planează o bănuială îngrozitoare. Nu ştiu cum să mă descurc.

Parcă aş implora un crocodil să renunţe la prada pe care o are între fălci. De-aceea dau ordinul de atac pe toate fronturile. Prea târziu.

— O, îţi mulţumesc, ai fost foarte drăguţ că n-ai pomenit nimic miliţienilor de telefonul ăsta. Pe care, repet, nu eu ţi l-am dat. Mă şi mir cât de gentlemen te-ai dovedit tu, care de când ţi-ai dat seama că n-ai şanse să mai devii membru al familiei noastre, te-ai purtat ca un golan. Parcă n-am priceput, şi eu şi papa, că nu urmăreşti decât să pui mâna pe banii noştri? Trăgeai la huzur, băiete, da' n-a ţinut. Papa mi-a deschis ochii la timp. Era să fac cea mai mare prostie din viaţa mea.

Ostaşii mei fug în dezordine pe câmpul de luptă. Zadarnic gorniştii îi îndeamnă să atace cu vitejie: sunt împresuraţi din toate părţile şi de nicăieri nu le vine niciun ajutor. Comand retragerea şi regruparea într-o zonă unde nu se mai aude zgomot de bătălie. Mai ales că mai am o rezervă pe care n-am aruncat-o deloc în iureş; o ţin pentru când mi-o veni mie mai bine.

Mţ! Nu mă refer deloc la ziarele acelea cu litere decupate. Ele nu mă interesează deloc, aşa cum probabil pe un botanist încercat l-ar plictisi să tot arate care sunt peţiolul, sepalele, staminele şi pistilul unei flori.

— Te mai întreb totuşi ceva: de când nu l-ai văzut pe Sulcer? Sau pe Parfenie?

Hotărât lucru, trufia pierde! Se uită la mine cu un asemenea dispreţ încât nu ştie că-şi vâră singură gâtul în laţ, şi-l potriveşte bine şi mai dă şi cu piciorul la scaunul pe care se află.

— Ce-mi tot dai zor cu Sulcer? Nu mă interesează deloc! Şi nici Parfenie!

— Deci, când i-ai văzut ultima oară? Aşa suna întrebarea!

— Nu i-am mai văzut de la înmormântarea lui Valentin, când am schimbat doar câteva cuvinte oarecare. De-atunci n-am mai vorbit cu ei.

Cu steagul în vânt mă reped în fruntea oştirilor mele spre tabăra duşmană care sărbătoreşte prea devreme victoria. Din mers fac joncţiunea cu trupele de gherilă. Într-un efort comun îl batem pe inamicul căruia nu-i vine să creadă că se poate face o asemenea rapidă regrupare de forţe. Toate armele participă la această bătălie desfăşurată după un plan riguros. La sfârşit, mă urc pe-un gorgan, ţin un discurs înflăcărat, felicitându-i pe bravii învingători şi împart decoraţii în uralele tuturor. Caneţ filma.

— Prinţeso, încep eu dulce, atunci cum se face, dacă nu i-ai mai văzut şi n-ai mai vorbit cu ei de la înmormântarea lui Valentin, că ştii de furtul fotografiei? Aud? Nu răspunde nimic. Se uită la mine ca o fiară care şi-a prins coada într-o capcană şi-l vede pe vânător apropiindu-se.

— Să nu mă mai cauţi, ticălosule! Niciodată! Ieşi din casa mea!

O liniştesc spunându-i că mai curând mi-aş mânca motanul decât să nu-i ascult poveţele.

Mă ridic din fotoliu. Îmi iau rămas bun de la casa asta în care m-am simţit deseori bine şi încerc să mă uit cât mai puţin la făptura blondă pentru care, nu chiar cu atât de multă vreme în urmă, mi-aş fi dat şi viaţa. O vulpe bolnavă de gută mi-ar face aceeaşi impresie.

Ies şi m-arunc în cuptorul de-afară. Da’ ştiţi că arde? De unde-atâta combustibil, fraţilor?

29.

Mi-aş lua o jumătate de normă de sac de box în orice sală de antrenament unde s-ar găsi un individ cu pumnii destul de zdraveni ca să mă izbească bine; n-aş zice nimic, ba, ca să-l întărât, aş mai scoate şi limba la el.

Cum de-am putut fi atât de prost să cred că mă poate iubi Mihaela Comnoiu? Marea, incomparabila, fascinanta Mihaela Comnoiu?

O fi ea mare pe scenă şi o fi încântând ea milioane de iubitori ai muzicii, da'-n viaţa particulară a cam zbârcit-o cu caracterul.

Însă, vorba lui bunicu': „Dacă n-ai caracter, măcar să ai bani". Am încheiat citatul.

Slavă Domnului, are destui!

Toate aceste gânduri nemaipomenit de inteligente îmi vin în timp ce traversez un oraş peste care s-a prăvălit parcă un bolovan în flăcări. Totul e ars. Copacii au frunzele uscate, asfaltul îi face să ţopăie pe cei care au încălţări cu talpa prea subţire, iar chioşcurile de răcoritoare pot vinde şi apă de la robinet; tot ce e lichid se cumpără de către cei dornici să-şi mai astâmpere setea.

Pe strada mea e pustiu la ora asta a amiezii. Parc-a dat cu bomba cu nutrii (cu neutroni, pentru cei neavizaţi). Parchez în grabă şi urc în apartament ca să-mi sting setea cu o bere.

Prima din frigider pe care o nimeresc o arunc fiindcă mai înainte a fost ulei în sticlă. Blestem în gând pentru a nu-l mai contraria pe Mecena şi deschid o alta. Nici n-o mai torn în pahar: o duc direct la gură. Nici cu lasoul nu mi-ar mai putea-o cineva smulge până când n-o golesc.

Buun. Însă, ia staţi: radarul meu iarăşi mă avertizează că e ceva deocheat la mine şi la Mecena în casă. Ia să dau

fuga o raită prin bibliotecă să văd dacă nu mi s-a mai livrat la domiciliu un cadavru. În ultima vreme, în casa mea a fost o densitate cam mare de trupuri fără viaţă.

Alarmă falsă: în bibliotecă nimic nu mă îndreptăţeşte să intru în panică. Pot să răsuflu uşurat măcar astăzi: nici o crimă la orizont. Tipicar cum sunt, în materie de cărţi, observ că una dintre colecţiile aduse de Frunte teşită iese puţin afară din raft. O împing să fie la nivel cu celelalte şi mă declar mulţumit.

Se-aude zbârnâind strident soneria de la intrare. Cine-o mai fi? Mă uit prin vizor şi o văd pe duduia Margareta. O clipă dau nervos din mână şi-mi zic să nu deschid. Aş vrea să mă-ntind puţin, să trag un pui de somn care să-mi mai limpezească bruma de gânduri pe care o mai am. N-am nici un chef să susţin o conversaţie cu duduia. Da' inima mea bună nu mă lasă s-o ţin afară, mai ales că-l văd în braţele ei pe Mecena! Deci afurisita haimana nu era în casă!

— L-am găsit în curte şi m-am gândit să-l aduc sus, explică duduia. Ţi-am văzut maşina jos şi mi-am zis să-ţi fac o vizită ca între vecini. N-am mai avut răgazul să stăm şi noi de vorbă ca lumea.

Îl depune pe Mecena pe parchet. Animalul se-ntinde mai întâi cât e de lung, cască şi se urcă pe-un fotoliu unde adoarme imediat.

— Luaţi loc, îi spun duduii. Beţi o bere?

— Nu, mulţumesc, am mai băut una.

Se aşază într-un fotoliu plină de importanţă, ca un sol care aduce o veste de un mare interes.

Ne uităm unul la altul, eu, cu o mutră vădit plictisită, ea, pradă unor frământări pe care nu reuşesc să le-nţeleg şi nici măcar nu-mi bat capul cu ele.

— Cam multă agitaţie în blocul nostru de la o vreme, remarcă ea.

Ciulesc urechile şi intru în alertă. Ce vrea să spună cu asta?

— Da... Da..., urmează ea. Nu cred că e deloc plăcut pentru cineva să fie bănuit de crimă.

— Cine e bănuit de crimă?, mă prefac eu că n-aş şti încotro bate.

— Chiar cel cu care vorbesc.

— Haida, de! E pentru prima oară când aud aşa ceva, mă prefac eu surprins. Cine susţine mă rog tâmpenia asta?

— În primul rând vecinii. Toţi sunt convinşi că ai un amestec în cele două crime.

— Chiar toţi?

— Nu chiar toţi. Eu nu te bănuiesc, zice ea liniştită.

Îmi vine să-i sărut mâna, da' mi-e teamă să nu se interpreteze c-aş vrea în vreun fel să-i influenţez depoziţia pe care trebuie s-o susţină la proces.

— Ne-au anchetat straşnic pe toţi cei din bloc. Îmi plac foarte mult Buduru şi Pahonţu. Pahonţu chiar mai mult. E un tânăr de viitor!

Nu mă ocup cu prospectarea viitorului aşa că nu m-amestec. Mi-e un somn de turbez. Casc cu ostentaţie, da' duduia pare să nu observe. Îmi vine să-i strig: încetează odată cu gargara, însă mă jenez să-mi bruftuluiesc singurul aliat. Cu o resemnare demnă de un dresor căruia înainte de spectacol i s-a schimbat tigrul domesticit cu altul tocmai adus din junglă fac, în continuare, conversaţie.

— De ce, mă rog, nu credeţi c-ar trebui să fiu bănuit?

Mai lipseşte puţin ca să nu mă simt şi jignit.

Duduia Margareta îmi aruncă o privire blajină.

— Am făcut cercetări. Nu poţi fi vinovat!

— Aţi făcut cercetări?, nu mă pot eu stăpâni să-mi ascund uluiala. Ce fel de cercetări?

Duduia Margareta se foieşte în fotoliu şi răspunde puţin jenată:

— La vârsta mea şi singură fiind nu am multe de făcut toată ziua. Ca să nu mă plictisesc, mai trag cu urechea, mai văd ce fac ceilalţi... Sunt foarte interesanţi oamenii de observat.

Asta-i bună! Îi arde de filozofie ieftină când eu pic de somn. Mi-ar trebui nişte scobitori ca să-mi sprijin pleoapele să nu se-nchidă; da' unele din metal, să reziste la o presiune mare.

— Şi?, o incit eu, deşi nu-mi pun speranţe s-aud ceva deosebit.

— În primul rând aş vrea să aflu altceva, îmi răspunde duduia. Mai are cineva cheile de la apartamentul ăsta în afară de tine?

— Nimeni. Da' de ce?

— Din când în când stau la vizor şi privesc ce se petrece pe scara noastră. De, plăceri ale bătrâneţii!

Nu fac nici un comentariu. Somnul parcă mi-a trecut.

— Acu' vreo două săptămâni – n-aş putea preciza în ce zi anume – am văzut cum a ieşit din apartamentul tău un bărbat.

— De ce nu mi-aţi spus imediat?

— Am crezut că a fost o vizită şi ţi-a fost lene să-l mai conduci până la uşă. De-abia pe urmă mi-am adus aminte că purta mănuşi şi avea nişte chei în mână. Mănuşi în plină vară! Pe loc însă nu m-am gândit.

— Cum arăta?

Duduia Margareta face un gest de neputinţă şi oftează.

— Nu m-am uitat cu atenţie la el fiindcă tocmai atunci a sunat telefonul şi m-am repezit să răspund. În orice caz, cât a stat în faţa liftului şi-a scos o mănuşă şi-atunci am văzut că i-a căzut...

Mi-e groaznic de cald. Iar duduia Margareta are un stil de-a povesti de te poate-nnebuni.

— Aţi văzut că i-a căzut...

Uşa balconului e deschisă, însă tot simt că mă sufoc. Dau perdeaua la o parte şi mă întorc din nou spre duduia Margareta pentru a nu pierde nici un cuvânt din relatarea ei senzaţională. Deodată, îl văd pe Mecena cum se zbârleşte şi se-ncordează ca un arc.

— Am văzut că...

Glasul duduii se frânge brusc. Îşi duce o mână la gură şi cu cealaltă arată spre balcon cu chipul schimonosit de groază. Vreau să mă-ntorc, da’ o lovitură năprasnică se-abate spre ţeasta mea. Parcă m-am izbit de meteoritul tungus. Mai am timp să-l văd pe Mecena ţâşnind prin aer ca un arc. Apoi, mă cufund într-un hău fără margini. Mă prăbuşesc acolo ca un bebeluş mulţumit că a supt destul şi acum poate să facă nani.

Doar demult vroiam să fac nani, nu-i aşa?

30.

Nu ştiu cum se ridică un submarin din adâncuri, da’ pot să-mi închipui. E drept, numai în cazul unui submarin cam rablagit.

E-al naibii de greu. Trebuie să-nvingi tone de lichid care te-apasă în adâncuri. Totul e să nu te laşi. Altfel, nu mai vezi lumina soarelui.

Şi când ajungi la suprafaţă, ce vezi?

Mai întâi, clipeşti des, ca să te obişnuieşti din nou cu lumina. După aceea – iar vorbesc numai despre cazul meu, aşa cum am fost învăţat în armată – zăreşti în jur un dezastru cum altul nu poate fi mai spectaculos.

Stau pe spate proptit într-un cucui de toată frumuseţea. Mă ridic în coate pe covor şi contemplu prăpădul.

Duduia Margareta zace cu capul sub o măsuţă. Părul îi stă vâlvoi. N-aş crede că se pregăteşte să intre sub casca unui coafor.

Mă târâi gemând până la ea şi-i caut pulsul. Bate stins, da’ totuşi bate.

Mă apropii în genunchi de telefon şi formez un număr de la miliţie. Le spun cine sunt şi ce hram port şi le mai zic să vină subito că altfel sunt şanse să vorbească doar cu un singur ins participant la această comedie.

Mai leşin o dată din pricina efortului, da’ nu durează cine ştie ce de data asta. Mecena îmi acordă primul ajutor mieunându-mi sinistru chiar lângă ureche. Ştie pramatia că la astfel de zgomote sunt iute în picioare.

Mă duc la uşă şi o las deschisă în cazul în care m-ar apuca din nou leşinul. Revin lângă duduia Margareta şi încerc să-i îmbunătăţesc situaţia. Cunoştinţele mele sunt

minime în acest sens şi mi-e teamă să nu-i fac mai mult rău.

Oare cu ce ne-a dat în cap la amândoi? Nu cumva cu coada de lopată pe care o aveam în balcon? Da’ parcă mai are vreo importanţă?

Duduia Margareta respiră cu mai multă convingere în urma îngrijirilor mele. E un semn bun. Pe mine mă doare capul de parcă mi l-ar fi strâns cineva într-o menghină.

Nu trece mult timp şi casa e iarăşi plină de miliţieni în uniformă sau în haine civile, de doctori şi brancardieri. Duduia Margareta e transportată urgent la spital. Cineva mă examinează şi pe mine şi-mi trânteşte un plasture baban. Îmi zic că n-am nimic însă tot ar fi bine să merg la spital pentru o encefalogramă.

Ne suim în Salvare şi gonim cu sirena în funcţiune. Foarte plăcut să vezi cum se dau maşinile din calea ta, însă mai bine aş merge fără sirenă şi cu capul întreg.

La Spitalul 9 unde n-aş fi crezut c-o să ajung vreodată sunt vârât într-o aparatură complicată care hotărăşte că sunt sănătos tun. Totuşi, nu mi-ar strica puţină odihnă.

Între timp s-a făcut seară. Mă întorc acasă cu un taxi. În apartament toată tevatura s-a terminat. Chestia cu amprentele mă lasă rece: nu se va găsi nici o urmă lăsată de asasin. De asta sunt sigur.

Au mai rămas în casă doar Buduru şi Pahonţu. Poate credeţi că se uită la mine cu milă? Aş! Vă înşelaţi amarnic.

— De data asta ce ne mai spui?, îşi porneşte Buduru tirada aşezându-se comod pe canapea.

Nu-i răspund nimic. Iau toate cuburile de gheaţă din frigider şi le-nfăşor într-un prosop pe care mi-l trântesc pe frunte.

Pahonţu mă ia peste picior.

— Să ştii că nu ne impresionează deloc teatrul ăsta ieftin pe care-l joci. De la tine mă aşteptam la mai mult.

Îmi muşc limba ca să nu-i răspund cum s-ar cuveni şi mă adresez lui Buduru.

— Am venit la ora patru acasă. Duduia Margareta m-a sunat ca să-mi aducă motanul pe care l-a găsit în curte.

— Uimitor de interesant, face Pahonţu.

Continui ca şi cum n-aş fi auzit nimic.

— Duduia mi-a mărturisit că vrea să-mi comunice ceva deosebit de grav. N-am dat prea mare importanţă şi-am ascultat-o fără niciun chef, mai ales că mi-era îngrozitor de somn.

Pahonţu râde. Se ridică în picioare şi începe să se plimbe.

— Te-aş ruga să nu te mai fâţâi fiindcă îmi fuge imaginea. Deci, urmez eu, duduia mi-a zis nici mai mult nici mai puţin că acum vreo două săptămâni – n-ar putea preciza – a văzut un om ieşind de la mine din casă. Mai întâi a crezut că e vreun prieten de-al meu. Abia pe urmă, făcând legătura cu tot ce s-a-ntâmplat, şi-a dat seama c-ar putea să fie altcineva şi a venit să-mi spună.

Buduru intervine gânditor.

— Pare plauzibil ce spui. Duduia l-a văzut pe cetăţean?

— Nu. Stătea cu spatele la vizorul uşii prin care privea duduia; aştepta liftul. N-a văzut decât că purta mănuşi în plină vară şi că avea nişte chei în mână. Când şi-a scos o mănuşă, a scăpat ceva din mână. Imediat s-a aplecat să ia acel ceva de jos.

Chiar şi Pahonţu a rămas nemişcat şi mă ascultă emoţionat.

— Ce-a scăpat?

Dau din umeri a neştiinţă.

— Tocmai când vroia să-mi spună, de pe balcon a apărut un individ care ne-a pocnit pe amândoi. Mai întâi pe mine. N-am apucat să văd nimic. Sfârşitul filmului.

Îmi apăs prosopul mai tare pe frunte ostenit de cât am vorbit. Pahonţu râde batjocoritor:

— Frumos film! Numai că nu e prea convingător. Dacă tot povestim filme, hai să-ţi istorisesc eu unul.

Nu merită să m-apuc să bâzâi numai pentru că un cap pătrat nu-mi apreciază arta inspirată din realitate. O las baltă.

— Buuun. Vii acasă, te învârţi niţel pe-aici, apoi o chemi sub un pretext oarecare pe duduia Margareta la tine. Simţi că eşti tot mai ameninţat şi cauţi o ultimă scăpare care să acrediteze că eşti nevinovat. Cum ai putea să convingi mai bine pe anchetatori decât fiind tu însuţi victima unei agresiuni? Şi, culmea abilităţii, mai cauţi şi un martor care să dovedească faptul că ai fost atacat. O alegi pe duduie exact pentru acest motiv. Recepţie!

Încă nu sunt destul de mânios. Îi răspund cât se poate de ponderat.

— De acord. Însă atunci ce rost mai avea s-o aduc pe duduia Margareta la mine şi s-o lovesc? Dacă o omoram – nu putea depune mărturie în favoarea mea; dacă trăieşte – poate spune c-am atacat-o eu. Nu se leagă, Pahonţu, nu se leagă! Recepţie!

Pahonţu se bucură din toată inima. Are un râs liniştit, de om mulţumit de el însuşi.

— Eşti dat dracului de şmecher; iar pe noi ne crezi nişte fraieri. E foarte simplu: duduia Margareta, în planul tău, nu trebuia să dea ortul popii. Dimpotrivă, ai atins-o cât să zacă fără cunoştinţă câteva ore sau câteva zile. Când îşi va veni în fire, ne va spune că nu ştie cine a lovit-o, fiindcă nu l-a văzut pe agresor. Iată cum s-a desfăşurat filmul de fapt: ea stătea pe canapea – sau pe fotoliu –, tu te-ai dus chipurile s-aduci ceva răcoritor sau ai avut treabă la baie; între timp te-ai strecurat pe terasă. Ai tresărit? Da, pe terasă. Eşti doar la ultimul etaj, nu? E un fleac pentru

un bărbat cu silueta ta perfectă să coboare de-acolo pe balcon. S-au găsit urme pe tencuială. Bătrâna stătea cu spatele. Ai pocnit-o scurt, nu prea tare, fiindcă nu aveai nevoie să moară, ci să depună mărturie, în favoarea ta. Apoi, ţi-ai dat şi ţie una în moalele capului, doar pentru decor. Când o să-şi vină în fire, Margareta o să spună că-n timp ce tu erai la baie sau la bucătărie cineva a atacat-o. Bineînţeles, cineva pe care nu l-a văzut. Sfârşitul filmului.

Fac spume la gură. M-am dus pe copcă dacă e acreditată o astfel de nerozie.

— Barbologie, zic eu cu dispreţ. Barbologie de proastă calitate. De ce nu te-apuci să scrii romane poliţiste?

— Se scriu prea multe. De-aia!

Buduru n-a rostit o vorbă cam de mult. Mă interesează teribil ce-o să zică. Dar nu deschide gura. Cumpăneşte ceva în minte. Sper să nu se gândească la porumbeii voiajori pe care nu-i are.

Nu mă pot stăpâni.

— Doar nu credeţi că mi-aş fi putut face singur o asemenea rană la cap!

Îmi smulg prosopul de pe frunte. Rup plasturele: un cucui cât Everestul se înalţă semeţ şi însângerat.

— Nu ne impresionezi, zice palid Pahonţu. Astea sunt chestii pe care noi le-am fumat demult. Am avut un caz în care un tip şi-a tăiat mâna dreaptă numai ca să dovedească faptul că n-ar fi putut comite un asasinat. N-a ţinut: omorul fusese făcut cu mâna stângă.

— Încetează, Pahonţule, cu balivernele, zice în sfârşit Buduru. Este clar că individul era ascuns dinainte pe balcon. Ştii prea bine că n-a fost găsită nici o urmă care să indice că ar fi coborât cineva de pe terasă. Da’ ce căuta asasinul acolo?

Pahonţu face o mutră de îngeraş.

— Ei, credeam că dacă-i băgăm frica în oase, scoatem ceva deosebit de la dumnealui, şi mă arată cu degetul la fel de indiferent cum arătam şi eu la şcoală cu un indicator centrele de unde se extrage sare.

— Mai bine l-ai ajuta să se panseze la loc.

— Ai pe undeva un leucoplast?, mă întreabă deodată binevoitor Pahonţu.

— Am. Însă mă descurc singur.

— Hai, nu te şifona dintr-un fleac.

— Asta numeşti fleac? Dumnezeule!

— Am glumit! Iartă şi tu!

— Într-adevăr, bună glumă să vină cineva să-ţi spună că ai comis două asasinate şi că un altul nu ţi-a izbutit. Îmi vine să mor de râs.

Nu ţine cont de protestele mele şi-mi reface cu dibăcie pansamentul. E clar că a studiat temeinic broşura „Micul sanitar”. Îl găsim pe Buduru în bibliotecă la fel de cufundat în gânduri. Voioşia pentru care mulţi îi sunt recunoscători când lucrează cu el a dispărut. E grav şi încruntat, semn că afacerea asta împuţită îi dă prea multă bătaie de cap.

— Mi-a venit o idee... S-ar putea să nu valoreze nici doi bani... Hai totuşi să vedem ce iese din ea.

Încetează să mai mişte covorul pe care au călcat cam mulţi în ultima vreme. Mă felicit că nu l-am pus încă pe cel bun.

— Nu-ţi lipseşte nimic din casă?

— Nimic.

— Buuun. Da’ nu cumva te-ai întors mai devreme decât era prevăzut?

— Ba da. Am fost la Mihaela Comnoiu; mi-a făcut vânt mai repede decât m-aşteptam.

— Şi decât se aştepta agresorul, se repede Buduru. E limpede ca bună ziua!

Ce-o fi văzând el limpede aici nu ştiu, da'-l las în apele lui teritoriale. Nici Pahonţu nu pare să înţeleagă mai mult. Mă enervează la culme că suntem amândoi la fel de imbecili.

— Agresorul căuta ceva în casă la tine. Ce anume? Deocamdată nu ştim. Miza pe faptul că vei lipsi vreme îndelungată şi poate acţiona nestingherit. Venirea ta l-a surprins; s-a refugiat pe balcon. De-acolo avea scăpare pe terasă; a preferat să rămână şi să vadă ce se-ntâmplă în apartament. Ăsta a fost norocul lui: duduia Margareta ţi-ar fi făcut o dezvăluire care-i putea fi fatală. De-aceea a riscat şi a intervenit la ţanc. Pe tine n-a vrut să te lichideze: a vrut numai să te ameţească. În schimb, a dat greş cu duduia Margareta. A crezut că a omorât-o. De la spital mi s-a comunicat că e în afară de orice pericol. Deocamdată nu se poate sta de vorbă cu ea, dar în trei, patru zile se va restabili.

Iată în sfârşit o veste bună: duduia asta băgăreaţă scapă! Bravo, Margareta! Aşa te vreau.

— Cu ocazia asta am mai înţeles ceva: Mladin, tu eşti victima unei răzbunări! Cineva îţi vrea cu orice preţ capul, da' într-un fel deosebit; nu să te omoare, ci să te compromită. Adică să fii pedepsit de lege. Ai vreun duşman?

— Duşman? Eu? De unde?

Buduru îşi aprinde o ţigară după ce blestemă trei chibrituri că nu iau foc. Îmi vine să-i propun să încerce cu amnar şi cremene, da' renunţ. Nu-i deloc momentul de glumă. Mai ales că în jurul creştetului meu e un cerc de foc. Măcar de nu s-ar transforma într-o aureolă de martir!

— Oare ce căuta la mine?

Trec dintr-o uimire în alta. Continuând aşa, o să devin cel mai uimit om al planetei. Iar eu am vrut să fiu toată viaţa uimitor, nu uimit!

Buduru trage cu sete dintr-o ţigară cu miros greu.

— Sunt două posibilităţi, zice el. Cel puţin eu numai două văd: ori vroia să distrugă ceva ce uitase aici cu prilejul celorlalte vizite, ori aştepta încă o victimă care nu puteai fi tu, din moment ce te-a avut în mână şi te-a lăsat să scapi.

— Dacă din grabă a ratat?, întreb şi eu ca să mă aflu-n treabă.

— Există şi posibilitatea asta; însă nu prea cred în ea. Avea timp berechet să-ţi facă de petrecanie. Compară ce-a păţit duduia Margareta şi ce rană ai tu! Mai mult un fleac!

Îmi păstrez o altă apreciere în legătură cu fleacul ăsta.

— Ceea ce mă intrigă foarte mult e că nu se poate găsi nici un individ cu adevărat suspect până acum. Fiindcă de suspecţi aparenţi n-am dus deloc lipsă în cazul ăsta.

Mie-mi spune asta căpitanul! Dacă i-aş comunica supoziţiile mele i-aş umple biroul de suspecţi şi unii ar mai sta şi pe coridor.

— Am luat-o cât se poate de metodic, continuă Buduru. Am încercat să aflăm toate alibiurile celor care au avut vreun contact cu tine şi cu Valentin în sâmbăta cu pricina. Am pornit în primul rând cu doctorul.

— Cu el?

— De ce eşti aşa de uluit? În meseria noastră nu trebuie să ai prejudecăţi. Ce dacă e cine e?

Urmează o pauză lungă în timpul căreia Buduru îşi mai aprinde o ţigară.

— În noaptea aceea, după petrecere, a plecat precipitat. A fost foarte simplu să aflăm unde s-a dus. Nu ţi-a spus şi ţie fiindcă te băgai în sufletul lui cu nişte întrebări nu tocmai dibace. Pe deasupra nici nu te prea suferă!

— Alta-i tehnica unei anchete, mă asigură cu condescendenţă Pahonţu stând trântit într-un fotoliu.

— A fost la un pacient de-al lui, mă lămureşte Buduru. Nu e nicio îndoială.

Trage din nou un fum. Dacă un hornar i-ar coborî pe gât s-ar îngrozi şi ar refuza să-l cureţe.

— Am încercat să aflăm atunci ce-a făcut Mihaela; şi ea a plecat de-acasă. Ei bine, nu ştiu dacă ai aflat, da' s-a-ntâlnit cu fostul ei logodnic.

Mimez surpriza.

— Mihaela avea un logodnic?

Pahonţu se răţoieşte:

— Vedeţi cum îşi bate joc de noi? Cum se maimuţăreşte şi joacă teatru, ca şi cum noi n-am şti că el are multe din iţele acestei poveşti în mână, da' nu vrea să le-arate? Pfui! Detectiv-cărturar!

Buduru se uită la el ca şi cum l-ar vedea pentru prima oară şi-mi zice:

— Pahonţu are dreptate! Cred că ne-ascunzi ceva. Fii atent să n-o păţeşti şi noi să nu te mai putem ajuta.

— N-ascund nimic. V-am spus tot ce ştiam.

Vorbesc puţin pentru că dacă o iau cu fraze lungi mă miroase oricine că nu spun adevărul.

— Aşa să fie. Deci, Mihaela a lipsit vreo douăzeci de minute, cât s-a întâlnit cu logodnicul, şi-apoi s-a-ntors acasă. Maria a confirmat acest lucru. L-am luat atunci la întrebări pe logodnic. Nici el n-avea când să comită crima. De la Mihaela s-a-ntors acasă imediat. Un locatar de vizavi l-a văzut revenind.

— E un om sigur?

— Cât se poate de sigur. E un om serios. Dovadă că se afla în curte, în pijama, ca să fumeze. Respecta consemnul nevestei care nu-i dă voie să fumeze în casă.

Mă-ntreb cum se descurcă Buduru acasă, cu fumatul, da’ las pe mai târziu chestiunea asta.

— Mi-a mai rămas pe listă un singur client: Marian Sulcer.

Tresar.

— Să nu-mi spuneţi că şi ăsta are un alibi inatacabil. Menajera lui susţine că a dispărut şi el de-acasă.

— E-adevărat. Da’ n-a mărturisit unde-a fost decât atunci când l-am strâns cu uşa şi şi-a dat seama că asupra lui planează bănuielile noastre. Junele prim a fost la o femeie. La-nceput n-a vrut să-i spună numele. Forţat de împrejurări, ni l-a dat. Femeia i-a confirmat alibiul.

— Deci, până la urmă nu ne mai rămâne să credem decât că Maria şi Valentin şi-au făcut singuri seama; sau, o altă variantă, eu sunt criminalul. O puteţi alege pe care-o doriţi.

Buduru mă priveşte grav.

— Nu eşti vinovat, Mladin. Altul e asasinul.

Slavă Domnului c-am auzit asta! Chiar şi Pahonţu mi se pare mai agreabil.

— Da’ cine e?

Buduru îşi desface mâinile în lături.

— Dac-am şti...

Deodată îmi dau seama că sunt gazdă.

— Să vă fac un nechezol?

Cei doi ofiţeri se ridică şi-mi mulţumesc pentru invitaţie.

— Nu. Mai trebuie să dormim şi noi. Te sfătuiesc şi pe tine să te odihneşti. Mâine să treci pe la secţie să mai dai o declaraţie.

Mă uit la Buduru cu lehamite.

— Altă declaraţie? În ultima vreme n-am mai scris nici un articol. În schimb, am redactat un milion de declaraţii.

Rog să mi se publice postum. Aveţi deci grijă de ele. Urmaşii mei vor face avere.

— N-am ce-ţi face, asta-i procedura.

Ne strângem mâinile cu putere. Cei doi se retrag. Aud cum maşina lor porneşte după câteva clipe. O maşină cu un ţugui pe capotă. Parcă ar fi cucuiul meu.

Mecena toarce ca şi cum s-ar descărca un vagon de ţigle într-o gară. Are un somn al naibii de bun, jigodia! Bine măcar că unul din casa asta are o sănătate robustă.

Mă uit pe fereastră. E-o noapte fără stele multe. Tocmai bună pentru un asasin care să se strecoare pe străzi.

Ce-o să mai urmeze? Vorba bunicului meu: „Nimic bun, nepoate!” Am încheiat citatul.

31.

O rază de soare pătrunsă prin fereastră caută să-mi facă fundul de ochi. Da’ nu mi-am pus atropină; protestez şi, ridicat într-un cot, mă uit la ceas.

E aproape zece.

Bun somn am dormit, îmi vine să zic în stilul basmelor noastre populare în care voinicii se trezesc după vreo vrajă din care îi scapă o zână. Urmează, desigur, o nuntă ca-n poveşti, adică fără dar.

Eu însă numai a voinic din basme nu aduc. Am un cucui bine ieşit în relief; cât despre zâne, nu cunosc decât una cu vioara, însă tare am impresia că e zâna cea rea.

Oftez, mă dau jos din pat şi intru în baie. Îmbrac nişte blugi, o cămaşă sport şi nişte adidaşi, indiciu clar că nu vreau să mă deosebesc nici măcar prin vestimentaţie de semenii mei.

Telefonez la spital: mi se spune că, deşi duduia Margareta este în afară de orice pericol, totuşi, o vreme, nu poate primi vizite şi nici vorbă să discute cu cineva despre întâmplările prin care a trecut.

Cel mai simplu ar fi să aştept să se facă bine; ea o să ofere cheia întregii afaceri. Desigur, cu condiţia să-l fi recunoscut pe agresor. E bine şi că miliţia nu mai are suspiciuni în ceea ce mă priveşte. De-acum, pot să mă retrag din întreaga istorie: n-are rost să mai încurc lucrurile, mai ales că mă mai pomenesc şi trăsnit în cap.

Îi dau drumul lui Mecena să zburde prin curte. O tuleşte până jos pe scări. E simpatic, derbedeul! Nu prea am motive să mă plâng de el.

Îmi aduc aminte că odată eram într-o vizită. Cel cu care discutam avea un motan uriaş la care se uita mustrător din când în când. Animalul avea şi el o privire

destul de vinovată. N-am mai rezistat şi-am întrebat pe gazdă de ce era aşa de pornită contra fiarei: furase din cămară? spărsese ceva prin casă?

— Ei, aş, mi-a răspuns bărbatul cu obidă în glas; e a treia oară când l-am prins că a zbughit-o în curte pe fereastră.

Am uitat să vă spun că respectivii stăteau la etajul zece.

Deci, pot să mă retrag în linişte din această anchetă. E treaba miliţiei s-o rezolve. Eu mai mult m-am încurcat şi am încurcat. Plus că mai trebuie să informez la redacţie despre ce mi s-a-ntâmplat în ultimele zile. Nu de alta, dar e mai bine să se afle de la mine decât de la alţii.

Mă duc în bibliotecă să mai pun ordine prin hârtiile pe care le am pentru o viitoare ieşire publicistică. E totuşi mai plăcut să scrii un articol decât o declaraţie la miliţie.

Iar am senzaţia că nu e ceva în ordine, însă nu-mi dau seama de la ce mi se trage.

Mă uit în jur – nimic deosebit. Cărţi aşezate în ordine, o curăţenie de necrezut ţinând cont de faptul că ieri a trecut o armată de oameni pe-aici. Doar covorul e puţin deranjat la un colţ. Îl aranjez cu evlavia cu care atingi un covor fermecat.

Rămân în continuare la fel de agasat de un amănunt care-mi scapă. Care-o fi acela?

Arunc o privire mai atentă la pereţii cu cărţi şi înţeleg ce s-a întâmplat: colţul uneia dintre colecţiile de reviste iese din raft. Răsuflu uşurat şi o împing la nivelul celorlalte tomuri. Acum aş putea fi mulţumit. Şi totuşi, nu sunt.

Păi bine, băieţi, parcă şi ieri am aranjat-o! Ştiu precis!

Şi mai e ceva: colecţiile nu mai sunt acum în ordine cronologică, aşa cum erau ieri. Probabil că vreunul dintre miliţieni, neştiind cât de pedant sunt în materie de cărţi, le-a schimbat locul între ele.

Însă de ce să fi umblat un miliţian la o colecţie de reviste? Dacă se plictisea, de ce n-a luat vreun album de artă pe care să-l răsfoiască? De ce să-l intereseze o colecţie de reviste care – fiţi atenţi – mai e şi de acum zece ani?

Scot din raft colecţia respectivă şi încep s-o răsfoiesc gânditor. Oare la ce i-o fi trebuit? Şi dacă i-a trebuit, de ce n-a pus-o la locul ei, când în restul casei s-a umblat cu grijă de farmacist?

Citesc titlurile de pe pagini, poposind la câte-un articol pe care l-am scris şi încercând să-mi amintesc în ce împrejurări. Chiar mă cuprinde un val de duioşie. Na, c-am sfeclit-o! Nu trebuia să vă spun: pe urmă mă credeţi sentimental şi dacă mă enervează ceva pe lumea asta e să fac pe liricoidul.

Mai dau maşinal câteva foi şi tocmai când mă hotărăsc să pun colecţia în raft, observ ceva care mă lasă cu gura căscată.

Dintr-o revistă lipseşte o foaie. O mână nervoasă a rupt-o cu siguranţă în mare grabă. Uluitoare chestie!

Hai să ne punem mintea la contribuţie. Cine-ar fi putut-o face?

Să se fi-ntâmplat aşa ceva la legătorie? Exclus. Dacă ar proceda aşa şi-ar pierde clienţii. Chiar admiţând că i-ar fi trebuit cuiva de-acolo, ar fi desprins-o cu grijă, ca să nu se prindă nimeni.

Buuun. Atunci, s-o fi rupt un curcan? Haida de, altceva mai bun de făcut n-avea; era mai simplu să mi-o ceară.

Nu mai rămâne să presupunem decât că agresorului i-a trebuit pagina respectivă. De ce? Ce cuprindea ea atât de important încât să merite să fie smulsă?

Deodată îmi cade fisa.

Dacă individul tocmai de asta se afla la mine? Eu l-am deranjat când vroia să rupă fila, aşa că a smuls-o în grabă

şi s-a strecurat pe balcon? Da’ de ce n-a luat-o atunci când a omorât-o pe Maria?

Simplu, îmi răspund, şi dacă aş avea o hârtie de-o sută de lei mi-aş oferi-o drept recompensă; atunci n-a avut timp. Colecţiile de-abia apăruseră la mine acasă; în prima fază doar le-a reperat şi de-abia pe urmă a venit să le cerceteze. Având nevoie de un anumit articol, îi era necesar ceva timp la dispoziţie. Dacă aş mai fi zăbovit la Mihaela, ar fi dus operaţiunea la bun sfârşit.

Da’ pe toţi sfinţii, ce articol l-o fi interesat? Că e vorba de-un articol de-al meu, n-am nici o îndoială: pe foaia respectivă era rubrica de anchete care-mi fusese mie încredinţată.

Încerc să reconstitui cam ce-aş fi putut scrie acolo acum zece ani, când mai eram un gazetar cu caş la gură; nu reuşesc cu nici un preţ. Iată unde duce hărnicia: nici nu mai ştii ce scrii. Vorba lui bunicu’: „Hărnicia trebuie pedepsită”. Am încheiat citatul.

N-am încotro şi trebuie să mă reped la redacţie unde se află colecţiile complete. O şterg într-acolo mai rapid decât Mecena pe scări.

Ce mai încolo şi-ncoace, ard de nerăbdare să văd de ce scrisul meu poate fi atât de preţios încât cineva să comită o crimă numai pentru a intra în posesia lui.

32.

În redacţie e forfota obişnuită.

— Ce mai faci, moşule, mă salută vesel Hara. Tot surmenat şi fără chef de lucru? Noi ne spetim şi tu tragi la aghioase pe plajele însorite ale ştrandurilor bucureştene.

— La ştrand să te duci tu, îi urez cu veselie. Mai ales duminica.

Apoi mă cufund în studierea colecţiei luate de la documentare. Caut cu febrilitate. Însă Hara nu-mi dă pace.

— Ce-i moşule, vrei să-ţi faci un nou volum cu articolele tale? Las-o moartă; n-au stârnit ele interes atunci când au apărut, darmite-acum...

Continuă să mă tachineze. Nu-l mai aud fiindcă am dat de foaia care lipseşte din colecţia mea. Măresc lentilele plin de mirare. Nu înţeleg nimic. Pe cine poate să intereseze aşa ceva?

E vorba de un articol pe care îl scrisesem după ce dădusem de urma unei afaceri de milioane. Descoperisem o şmecherie care mergea de câţiva ani buni.

Titlul e, recunosc, înfiorător: *O găinărie şi rentabilitatea ei*; total nefericit, dar scuzabil ţinând cont că eram la începuturile gazetăriei. Abia mai târziu aveam să intru în tipicul unor titluri pline de subtilitate ca *General şi particular în gândirea generalilor şi particularilor*, *Sol, subsol, demisol*, *Feţe şi prefeţe* şi altele de acest gen, atât de mult agreate de masele noastre de cititori. Deci, eu, tânăr gazetar, dădusem de-o escrocherie mergând la Baia Mare. Pe scurt, iată faptele.

De la o fermă plecau zilnic camioane cu pui. Cum era şi normal, mulţi dintre ei mureau în curtea fermei. Ei bine, şi aceştia erau încărcaţi în camioane, dar galinaceele moarte nu erau trecute în catastife. Într-un anumit loc,

camioanele opreau; câţi pui morţi se aflau în maşini, atâţia erau scoşi vii şi comercializaţi pe alte căi. Camioanele plecau mai departe. La oraş, se făceau actele, iar puii morţi erau descărcaţi din scripte. Escrocheria era şi mai mare: puii care trebuiau puşi la vânzare erau stropiţi cu furtunul; după aceea, pe ei se arunca nisip ca să tragă mai mult la cântar. Se încasau bani frumoşi cu treaba asta şi fiecare îşi avea tainul lui. Mi-a fost mai greu să aflu care sunt capii acestei mafii. Cazul a fost preluat, la sesizarea revistei noastre, de către procuratură şi miliţie. Trei dintre indivizi, după un proces răsunător, au încasat trei, cinci şi zece ani. În revistă le dădeam numele: Ion Pandele, Grigore Prislop şi Matei Hasnaş.

Recitesc articolul cu atenţie de la un capăt la altul. E un articol de două pagini, cules cu literă frumoasă şi încadrat într-un chenar care-l pune minunat în evidenţă. Îmi aduc aminte că doamna Mladin a umblat multe săptămâni cu articolul acela să arate la toţi ce deştept băiat are.

Ce să zic, chiar că-i deştept! Cui i-o fi semănând aşa de se bagă în toate încurcăturile?

La procesul care a urmat n-am fost; mă îmbolnăvisem. N-am avut prilejul să aflu alte amănunte.

— Hei, moşule, visezi?, mă trezeşte vocea lui Hara. Mai bine hai să radem o bere. Sau azi ai program muzical? Haide, fac cinste.

— Mă mir. Iar program muzical n-o să mai am niciodată.

— Ce? Te-ai certat cu doamna Stradivarius?

Îl las în plata Domnului. De altfel, în ultima vreme, cam multe las în plata Celui de Sus. Numai de soarta mea mă mai îngrijesc. Dacă nici eu n-o fac, cine s-o mai facă?

În cutia mea craniană se aude un zornăit ca de fise când se rostogolesc la pocherul mecanic atunci când câştigi.

Sigur că da! Asta e!

Unul dintre cei implicaţi în povestea asta a vrut să se răzbune pe mine. N-a vrut să mă omoare; a vrut să mă bage la mititica, aşa cum a stat şi el!

Diabolic lucrat! Da' nu i-a mers. Cel puţin pân-acum. Fiindcă omul e liber, neştiut de nimeni, şi mai poate să-mi facă un pustiu de bine.

Care dintre cei trei o fi? Oricare; toţi şi-au terminat anii de închisoare. Se impune de urgenţă o deplasare la Baia Mare.

Însă mai e o-ntrebare şi cu asta basta: de ce-a umblat în colecţia mea?

Nu-i prea greu de răspuns: din motive sentimentale. A dorit să aibă acel articol apărut în urmă cu zece ani. Întotdeauna sentimentele pierd oamenii. Dacă nu se lăsa mişcat ca un prost de un biet articol, nu mai dădeam de urma lui.

— Valorosule, îi dau în sfârşit atenţie lui Hara, o tulesc la Baia Mare. Să fii cuminte şi să nu te tatuezi în lipsa mea. Pentru cine mă caută să nu spui că sunt plecat în Bermude, cum ai tu obiceiul să râzi ca un măgar de visul frumos al unui coleg. Te mai anunţ că în curând iar or să ne telefoneze o sumedenie de pipiţe dornice să se-ntâlnească cu mine şi pe care le-am neglijat în ultima vreme din pricina unei persoane blonde de care nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie.

Hara mă priveşte amuzat şi izbucneşte în râs.

— Aşa te vreau, moşule. Plin de viaţă şi nu stând la poalele unei singure fuste ca un milog; ce naiba, au mai rămas câteva fete în urma răpirii sabinelor. Nu sunt toate de nota zece, da' sunt bune şi cele cu nota nouă sau opt.

Sub opt nu-ţi dau voie să cobori; ne descalificăm profesional. Ştiu cel puţin o duzină care s-ar da în vânt să facă o plimbare cu doi băieţi fercheşi ca noi.

— Mai târziu, Hara. Aşteaptă să rezolv nişte treburi. Apoi, să te ţii ce viaţă o să-ncepem. A, încă un lucru să-ţi intre-n tărtăcuţă: când mă caută cineva la telefon, zici galanton: sărut mâinile, duduie. Aşteptaţi o clipă. Vă fac imediat legătura cu cabinetul dânsului.

Caut un subiect de reportaj din zona Maramureşului, îmi fac delegaţia, iau banii de deplasare. La agenţia TAROM am plăcuta surpriză să găsesc un bilet pentru cursa de după amiază. Alerg acasă, îmi iau nişte schimburi, îl predau pe Mecena cel întristat unor vecini, urc iar în maşină, ajung la aeroportul Băneasa, las Dacia în parcare şi apoi încerc vigilenţa unor aparate care mă controlează dacă am niscai armament uşor.

N-am, fraţilor! Deşi mi-ar fi trebuit măcar o armă zilele trecute. O mitralieră sau un aruncător de grenade m-ar fi mulţumit. Eu însă n-am nici măcar o ascuţitoare ca lumea.

În avion, stewardesa, cu un zâmbet strict profesional, oferă Pepsi şi coniac. Prefer un coniac ca să treacă timpul mai uşor. Ne zgâlţâim de câteva ori însă până la urmă ajungem cu bine la destinaţie.

La aeroport mă aşteaptă un coleg de la ziarul local, Ghiţă Gârja, căruia i-am dat telefon că sosesc. Ne-mbrăţişăm şi-mi spune că mi-a reţinut o cameră la hotelul Carpaţi. Pe drum, scoate din torpedou o coală de hârtie.

— Uite, aici ai adresele. Vrei să te-nsoţesc?

— Nu.

Până dimineaţa nici nu mai vreau să mă gândesc la crime şi borfaşi. Ghiţă mi-a priceput gândul şi mi-a organizat pentru seară un program exact în acest sens. Nu vi-l povestesc: a fost absolut încocostârcitor!

33.

Sunt al naibii de bine dispus, ca orice om care a dormit opt ore, de dimineaţă a avut norocul să găsească ultimii stropi de apă caldă la robinet ca să se spele şi să se radă, iar apoi a băgat în el trei ouă cu şuncă şi o ceaşcă de cacao cu lapte.

Viaţa-i frumoasă, orice s-ar zice, îi fac eu cu ochiul unei blonde din holul hotelului. Dacă aisbergul care s-a izbit de Titanic ar fi dat mai întâi peste ea, cu siguranţă că n-ar mai fi existat nici un naufragiu.

— Bună, scumpo! M-aştepţi de mult?

— De cinci minute!

De obicei, când arunc nada asta, fetele se fâstâcesc şi-mi răspund atât de alandala încât e un fleac să le conving că e neapărat nevoie să legăm o cunoştinţă cât mai apropiată. De data asta însă am rămas eu fără gălăgie.

— Altă dată să nu mai întârzii, mai adaugă ea.

Nu pot să rămân mai mult de-o clipă tablou, deşi am ce developa: cap, bust, mâini, picioare într-un ambalaj corespunzător. Şi are o înaintare, mamă-mamă!

— De ce nu faci film? Înţeleg, te-au adus în hol pentru reclamă, da’ ai şi tu dreptul să speri la mai mult! Cam cât câştigi aici? Câteva piţule. Vino cu mine la Bucureşti, să te prezint cui trebuie! O să-mi fii recunoscătoare toată viaţa!

Râde amuzată. Parcă se aud clopoţeii de la vila Minovici.

— Sunt gata să bag şi sentiment, numai vino cu mine! Ia dă-mi palma. Vezi? Aicea scrie clar că o să devii o mare vedetă. Atunci nici n-o să-mi mai răspunzi la salut.

Spărgătorul de gheaţă mă priveşte cu interes.

— Întotdeauna eşti aşa de vesel?

— De, ce să-i fac, asta-i faţa cu care merg în provincie. În Capitală sunt mai posomorât.

— De ce nu rămâi în Capitală?

Îmi întoarce spatele şi se-ndreaptă spre recepţie.

— Hei, ascultă: ai auzit de Bermude?

Se opreşte şi-mi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-s astea? Prăjituri?

— Nu. Nişte insule în Atlantic. În curând trebuie să plec acolo. Nu mergi cu mine?

— Regret, da’ vara asta nu pot: plec pe Coasta de Azur!

— Coasta de Azur!, pufnesc eu cu dispreţ. Ce snobism! Şi când te-ntorci de-acolo unde poţi fi găsită? Aici în hol?

Se-ntoarce complet spre mine. Îmi arată un ecuson care îi este prins în piept: Ana Adam, profesoară de geografie, Sighetu Marmaţiei.

Fluier admirativ.

— M-ai avut! Da’ cu ce ocazie faci holistică?

Iar nu-mi răspunde. Îmi arată cu degetul o pancartă care atârnă deasupra recepţiei: *Bun venit participanţilor la conferinţa judeţeană a cadrelor didactice!*

— Diseară mai eşti vizibilă?

Da’ fata s-a amestecat într-un grup de colegi. Privesc cu jind la cei care îi vorbesc cu însufleţire. De mine s-apropie doar un oşan. Mica lui pălărie îi stă pe ochi. Miroase a săpun de ras Elida.

— Aveţi un foc?

— Nu fumez, îi zic, şi scot în sfârşit coala de hârtie pe care mi-a dat-o aseară Gârja.

Încep cu Ion Pandele: condamnat la trei ani de închisoare. Locuieşte pe strada Anemonelor nr. 21.

Ca s-ajung pe strada asta trec podul Săsarului şi imediat o fac la dreapta. Afişe mari vestesc un turneu în

nord al Angelei Similea. Artista surâde cu sclipitorii ei dinţi dintr-o fotografie. O salut din mers. Trecând pe lângă Planetarium îmi aduc aminte de un prieten de-al meu care, ori de câte ori avea chef să-i tragă un somn bun, se ducea aici.

— Nici nu-ţi închipui cât de mult mă linişteşte tot ce se petrece într-un Planetarium. Stai sub o boltă care reprezintă cerul. Vezi cum el se întunecă şi apar tot felul de constelaţii care-şi schimbă lent poziţiile. Un glas melodios de fată ţi le prezintă. Se face tot mai întuneric, apare şi luna, se ivesc şi alte bazaconii stelare şi deodată toate încep să pălească. Lumina le alungă. Între timp, ai tras un pui de somn. În cinci minute poţi dormi cât pentru o noapte-ntreagă.

Iată-mă şi pe strada Anemonelor. La numărul 21 e o căsuţă cochetă, înecată în flori. Încerc să văd dacă printre ele se află şi vreo anemonă. Nu se află. În curte, un bărbat sparge, cu competenţă, lemne. Ridică toporul în slava cerului şi îl coboară cu un icnet peste lemnul aşezat pe un butuc cioturos. Mă uit la el timp de un minut. Mă observă şi rămâne cu toporul în aer.

— Bună ziua, îi zic.

Simt că am nevoie de flerul unui detector de mine.

— Bună ziua, se uită el lung la mine. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Dac-aţi coborî toporul, aş intra în curte; nu de alta, da’ aerul de la înălţime rugineşte fierul.

Izbucneşte în râs şi înfige toporul în buturugă. Împing portiţa şi mă apropii de el. E un bărbat cam la 40 de ani, cu o faţă lătăreaţă de parcă ar fi fost pusă la presat într-un ierbar.

— Ion Pandele?

— El în persoană, îmi răspunde, şi scoate o ţigară dintr-un pachet unsuros. Apoi îmi întinde şi mie pachetul.

— Nu, mulţumesc. Merge treaba?

— Sunt cam cioturoase, însă n-aş crede că aţi venit la mine doar ca să vedeţi dacă am spor la spartul lemnelor. Ce vânt v-aduce?

Omul e binevoitor. Îmi dau seama că nu trebuie să întind prea mult coarda.

— Uitaţi, eu sunt ziarist.

Şi-i arăt legitimaţia.

— Să fiţi sănătos!

— Vedeţi, poate că m-aţi uitat. E mult de-atunci. De fapt, nici eu nu vă mai ţin minte. Eu sunt ziaristul care a scris despre afacerea cu puii de-acum zece ani.

O lucire veninoasă alunecă prin ochii lui rapid, aşa cum trece pe un ecran un impuls luminos.

— Ce mai vreţi? Mi-am ispăşit pedeapsa. Cu vârf şi îndesat. Ce-am îndurat, numai eu ştiu. De ce nu mă lăsaţi în pace? Acum îmi văd de treabă. Am familie, la serviciu nu-mi mai pomeneşte nimeni de ce-a fost... Ce mai vreţi de la mine?

Mă aşteptam la o astfel de reacţie.

— Vreau să scriu un reportaj despre felul în care v-aţi reintegrat în societate. Despre felul în care v-au primit oamenii când v-aţi întors, ce-au spus cei din familia dumneavoastră...

Se sprijină în coada toporului şi trage adânc din ţigară.

— Alt subiect n-aţi găsit?

— Aveţi ceva împotriva lui?

— Nu. Ce aş putea avea? Dumneavoastră aveţi pâinea şi cuţitul; puteţi face ce vreţi cu mine. Credeam că n-am să mai aud niciodată despre povestea asta. Oamenii m-au primit extraordinar. Au înţeles că dacă am greşit o dată, din lăcomie, nu înseamnă că nu mă pot îndrepta. Da’ parcă poţi să ai linişte pe lume! Nu faci nimic şi eşti hărţuit. Ia să ai şi cazier! Nu mai scapi toată viaţa. Daţi-i

drumul: ce vreţi să aflaţi? Cum m-au privit soţia şi copiii când m-am întors de la pârnaie? Ce mi-a zis soţia? Află, domnule Mladin, că sunt nişte sfinţi cu toţii. Nu mi-a zis nimeni nimic până când, într-o noapte, n-am mai suportat şi am urlat: Întrebaţi-mă ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Întrebaţi-mă de ce-am făcut ce-am făcut. Întrebaţi-mă orice. La care cel mic m-a întrebat: Tată, nu-i aşa că n-ai să mai lipseşti atât de mult?

Mi se pune un nod în gât şi mă moi ca o cârpă. Însă n-am voie să dau înapoi ca un bleg. Pe tonul meu de om cumsecade mă adresez din nou:

— Liniştiţi-vă! Nu vreau deloc să răscolesc o durere. Nici nu vreau să scriu un articol. M-ar interesa doar să aflu ce-aţi făcut în ultimele două săptămâni, să zicem.

Îl simt cum se destinde. Îşi mai ia o ţigară, îmi oferă din nou şi mie, apoi îşi aduce aminte că l-am mai refuzat aşa că bagă pachetul în buzunar. Devine însă din nou bănuitor. Îşi potriveşte mai bine cureaua de la pantaloni ca şi cum şi-ar aranja o cartuşieră.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic important. Fac însă nişte cercetări în legătură cu un caz. M-ar interesa să aflu dacă aţi fost în ultima vreme la Bucureşti.

— La Bucureşti? N-am mai fost la Bucureşti de vreo cinci ani, domnule dragă. Zi de zi mă duc la slujba mea. Lucrez la un atelier de mobile. Azi s-a nimerit să fie zi liberă. Puteţi să verificaţi că-s pontat regulat.

Calculez rapid: nu avea timp să se ducă la Bucureşti, să fie şi-napoi, să mai fie şi la lucru. Nici măcar cu avionul.

— N-aţi fost niciodată învoit?

— Eu? Mi-s sănătos tun, zice el cu mândrie. Mă încearcă oleacă de tusă, da’ tabacu’ e de vină.

Nu mai am ce să aflu de la el. Mă pregătesc să plec.

— Ei, bună ziua. Iertare de deranj.

— Nu face nimic. Cale bună!

Mă întorc rapid. La piciorul meu se zăreşte ceva care mă face să m-aplec. E un bilet de tren. Îl studiez cu atenţie: a fost valabil pe distanţa Bucureşti-Baia Mare. I-l arăt tremurând de indignare.

— Asta ce-i?

Pandele izbucneşte în râs. Hohotul lui parcă risipeşte pâcla de deasupra oraşului.

— Bată-vă să vă bată, că neîncrezător mai sunteţi! Cu biletul ăsta a venit ginerele meu aseară. E acum în casă. Angheluţă, ia fă-te oleacă încoace să vorbeşti cu un domn de la Bucureşti!

Nu aştept să-l mai cunosc pe Angheluţă. Deschid cu hotărâre poarta şi mă îndrept spre altă adresă.

34.

Îmi deschide o femeie de-o vârstă incertă. Primul gând care-mi vine e s-o-ntreb dacă n-a căzut cu capul într-un bidon de vopsea roşie. Părul, aranjat aproximativ sub forma a două piramide puse una peste alta, dovedeşte că uneori, în provincie, există o viziune deosebit de particulară asupra frumosului.

— Pe cine căutaţi?

— Pe Grigore Prislop. E-acasă?

— Da' cine sunteţi dumneavoastră?

Nici gând să mă invite să intru. Are şi dreptate: câţi derbedei nu comit spargeri când întâlnesc într-o casă doar o femeie sau un copil! Le pun o batistă cu cloroform la nas şi apoi operează în voie.

Îmi scot legitimaţia şi i-o arăt. Dacă i-aş fi arătat o radieră aş fi făcut aceeaşi impresie.

— Ce doriţi?

Mă mut de pe-un picior pe altul. Hotărât lucru, am început să obosesc prea repede de când nu mai joc baschet.

— Sunteţi soţia lui?

— Da. Aveţi ceva împotrivă?

Îmi muşc limba ca să nu-i răspund cum s-ar cuveni. Sunt mândru de stăpânirea mea de sine.

— Aş vrea să discut ceva cu soţul dumneavoastră. Ceva urgent.

— Nimic nu poate fi urgent, filozofează ea baricadându-mi intrarea în apartament. Ce doriţi să-i vorbiţi?

O informez cu toată curtoazia că dacă i-aş putea spune n-aş pregeta să am o convorbire mai îndelungată cu o asemenea frumuseţe.

În sfârşit, touché: i-am atins coarda sensibilă. Îmi întoarce o privire recunoscătoare şi se arată gata să coopereze.

— Mi-am vopsit părul. Credeţi că e o nuanţă potrivită?, întreabă ea cu cochetărie.

— Este tot ce poate fi mai de bun gust în materie. Unde aţi găsit nuanţa asta? Frumoasele Bucureştiului v-ar invidia. Nu, fără exagerare, vă stă magnific! Aveţi un coafor extrem de calificat!

Sunt tot mai sigur pe mine. Da' nu-nţeleg de ce totuşi nu mă invită în casă. Pe coridor se filtrează prin ferestrele murdare o lumină palidă. Pe jos zac mormane de gunoaie. Locatarii de pe-aici nu prea se dau în vânt după curăţenie.

Femeia îmi ghiceşte gândul.

— Nu vă pot invita în casă. E cam deranj.

— Nu-i nimic. Doar nu ştiaţi că vin.

Îmi închipui însă că pe roşcată, în afară de manichiura ei şi de părul care ar anima orice coridă din lume, n-o mai interesează altceva. Dacă i-ai pomeni de mătură s-ar căzni binişor ca să-şi aducă aminte la ce foloseşte.

— Mă-ntrebaţi de soţul meu..., spune ea crezând că o admir şi vrând chipurile să mă aducă pe pământ. Îmi pare rău: nu-i acasă.

— E la serviciu?

— Nu.

Pufneşte în râs. Mă uit la ea nedumerit. Nu s-a rostit nimic hazliu.

— E la spital, mă lămureşte ea.

— De-aceea râdeţi?

Se-ncruntă imediat.

— A alunecat pe-o pată de ulei şi şi-a rupt un picior. Stă acum în ghips.

Se-nnegurează şi mai mult.

— Nu m-aş fi supărat dacă aluneca pe o pată de ulei oarecare. Da’ nenorocitul a spart sticla de ulei din raţia noastră şi pe deasupra a mai şi alunecat pe ea. Dobitocul!

— Vai, ce nenorocire!, o compătimesc eu. Când s-a-ntâmplat?

— Acu’ două săptămâni.

E clar: Grigore Prislop nu-i omul meu.

Femeia are bucurie la mine da’ simte că m-a pierdut din raza ei de interes. Nu ştie ce-a spus de-am devenit atât de nepăsător. Încearcă să-şi repare gafa.

— Dacă stau să mă gândesc bine, tot s-ar găsi un locşor curat unde să vă pot invita. Am o palincă pe cinste. E mai bună ca whisky-ul.

— Sunt convins. Unde e internat Grigore?

— La spitalul judeţean. Mâine e zi de vizită. Nu veniţi şi dumneavoastră? Am putea merge chiar şi pe Gutin după aceea.

— Poate, zic eu în doi peri.

Da’n sinea mea sunt convins că n-am s-o mai văd niciodată.

35.

Fireşte, mai întâi mă interesez la atelierul de mobile dacă în ultima vreme Ion Pandele a lipsit vreodată de la slujbă; apoi, dau telefon la spitalul judeţean ca să aflu de când e spitalizat Grigore Prislop.

Nici Pandele, nici pupăza Prislop nu mi-au tras bărbi.

A mai rămas deci Matei Hasnaş: condamnat la 10 ani închisoare, eliberat după nouă pentru comportare bună.

El a fost creierul întregii afaceri din care povestea cu puii descoperită de mine n-a fost decât un mizilic; însă numai aşa s-a putut da de urmele a numeroase alte escrocherii şi furturi.

Încerc să mi-l amintesc cum arăta; nu reuşesc. Când l-am cunoscut avea 35 de ani. Dacă l-aş întâlni pe stradă nu l-aş mai recunoaşte.

Mă gândesc la toate astea în timp ce urc la etajul patru al unui bloc de lângă gară. Tencuiala de pe pereţi e jupuită. Acolo unde ea mai rezistă se desluşesc scrise cu creta obscenităţi care-ar face-o până şi pe Mesalina să roşească. Un miros iute de pisică mă cârmeşte de nas şi-mi întoarce stomacul pe dos.

În dreptul apartamentului 42 mă opresc şi mă las cu delicateţe pe butonul soneriei. E cam prost fixat în perete. Sper din toată inima să nu mă curentez.

Dinăuntru nu se simte nici o mişcare.

Renunţ la protocol şi-mi vâr umărul în butonul minuscul. După un timp se-aude un târşâit de paşi. Cineva mă scrutează prin vizor. Îmi pun faţa mea de festivităţi şi aştept.

— Cine e?

E un glas hodorogit de bătrână care nu pare să aibă un auz prea bun. Îşi bubuie vorbele încât geamurile-ncep

să zăngăne. Am chiar senzaţia că uşa se bombează sub suflul ei. Mă apuc zdravăn de balustrada scării ca să nu fiu luat de uragan şi răspund sec:

— De la revista *Flacăra*.

Uşa se deschide. Privirea mea se opreşte în dreptul pieptului imens al unei svetlane. Trebuie să-mi mai ridic ochii vreun metru până îi întâlnesc chipul. Acum ştiu unde-a dispărut Colosul din Rodos.

Ridic cât pot de sus legitimaţia ca să i-o vâr sub ochi.

— Te-am chemat eu?, rânjeşte femeia, scrâşnind din dinţi de parc-ar avea rumeguş în gură.

— Nu. Vreau doar...

— Atât am vrut să aflu. Am crezut cumva că te-am chemat şi-am uitat. Dacă nu-i aşa, întinde-o! Hai sictir!

Dac-aş avea o grenadă ofensivă n-aş ezita să fac inofensiv dulapul din faţa mea.

Huiduma vrea să trântească uşa. Îmi strecor rapid piciorul în deschizătură şi mă rog să nu strângă prea tare. Speranţele mele se dovedesc deşarte. Scot un urlet de durere. O impresionez pe grăsană fiindcă deschide din nou uşa.

— Dacă nu eşti atent, vezi ce păţeşti! De fapt, ce vrei?

— O informaţie. O simplă informaţie, doamnă.

Trebuie să aibă şi ea o parolă cu care să i se poată deschide sufletul. Se pare c-am fost servit din primul tur.

— Doamnă? De ce nu spui aşa...

Apoi urmează nostalgic.

— Doamnă... De când nu mi-a mai spus nimeni doamnă... Da’ ce stai, bebe, în uşă? Fă-te-năuntru!

Chiar dacă face eforturi să reducă din decibeli, geamurile continuă să vibreze.

Garsoniera ei pare un mic magazin de vechituri. Arcurile ruginite ale unui divan se întrezăresc prin stofa ruptă. Într-un colţ, sunt azvârlite claie peste grămadă

aşternuturi murdare. Pe covorul rupt şi plin de praf zac o piuliţă şi o râşniţă de cafea. Un termos spart e lipit cu leucoplast. Câteva zdrenţe care odinioară au fost veşminte femeieşti atârnă de nişte cuie bătute strâmb în perete. Cu sticlele goale din antreu cineva şi-ar putea plăti mâncarea timp de-o săptămână; şi n-ar mânca petarde, ci numai delicatese!

Femeia duhneşte a spirtoase. Întreaga cameră miroase a băutură. Într-un depozit de vinuri ar fi mai mult aer curat.

— Doamnă... Ah, ce doamnă am fost... Ce casă frumoasă aveam... Cum mă rugau ofiţerii să-i iau de bărbaţi... Iar eu îmi ridicam doar puţin rochia şi le dădeam voie să-mi sărute numai picioarele până la genunchi... Ce vremuri au fost acelea, cu şampanie până-n zori, când plecam chiuind la pădure cu sania trasă de cai albi... Ce beţii se făceau pe-atunci... O săptămână se bea şi cine adormea era aruncat în zăpadă să se trezească şi s-o ia de la capăt... A fost o spumă... Un vis...

Colosul îşi toarnă un pahar cât o cisternă şi-l dă peste cap. Se cunoaşte că bea ca o expertă. Îmi toarnă şi mie într-un degetar. N-o refuz; e-n stare să m-azvârle-afară. Ca să-i fac pe plac beau dintr-o suflare.

Ce-i asta, fraţi căuzaşi! N-am băgat eu de seamă şi mi-a pus în loc de băutură tăciuni aprinşi?

Mă-nec şi încep să tuşesc. Lacrimile îmi curg pe obraz.

— Eşti un boboc, zice ea dispreţuitor şi-mi mai toarnă unul. Ah!, unde mai găsesc eu bărbaţi ca în tinereţea mea? Ăia duceau butoiul la gură şi dacă respirau de trei ori până îl terminau se scuzau c-au fost obosiţi!

Gâlgâie dintr-o singură mişcare şi paharul ăsta.

— Nu merită să stric pe tine fineţea asta.

Îi mulţumesc în sinea mea şi încerc să-mi potolesc cumva arsura din gât. Acum cred că ştiu gustul verdelui de Paris.

— E-un amestec personal, mă lămureşte ea. Jumătate palincă, vermut, triplu sec şi un strop de coniac, da' nu mult, ca să nu-i strice aroma!

Mă mir că dinamita mai are căutare când există detonantul ăsta. Bomba cu hidrogen mi se pare un dulce copil pe lângă el.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, băieţaş?

— Aici locuieşte Matei Hasnaş?

— Da. E vărul meu. Ce-i cu el? A făcut iar vreo boacănă?

— Nu. Aş vrea să-i vorbesc.

Femeia se-apucă să hohotească amar.

— Şi eu aş vrea să-i vorbesc. Chiar mi-ar fi drag să vorbesc cu el, ca de la o verişoară mai în vârstă la un verişor pe care l-am crescut ca pe-un copil. L-aş întreba: aşa te porţi tu cu o biată bătrână? Asta-i recunoştinţa pentru toate sacrificiile pe care le-am făcut? Înţeleg c-ai făcut pârnaie. Ai băgat mâna unde nu era banul tău şi-ai încasat zece ani. Ce să-ţi fac dac-ai fost prost şi i-ai lăsat pe caralii să te găbjească? Un mucos i-a făcut-o. Un scribălău ca tine. După ce i-au dat drumul de la pension nu putea să-şi vadă de treabă? La slujbă, în oraş, că ăştia sunt dornici să-i recupereze pe cei ca el, avea o lefşoară şi cu vremea se uita totul. Putea să aibă şi el grijă de-o biată bătrână care nu are bani să-şi prepare o băutură mai de salon. Mie-mi place tăria, nu pişoarca asta!

Îmi arată cu dispreţ sticla care s-a golit fără ca eu să bag de seamă.

Mama mia! Cum i-o fi arătând explozibilul preferat? Stomacul ei parcă ar fi o carieră de piatră de unde se scot cu dinamita stânci.

— Unde-i acum?

— Cine ştie? I-au dat drumul acu’ un an, a venit acasă, s-a aşezat în pat şi-a zăcut o săptămână. Scrâşnea din dinţi şi amenința: lasă că i-o fac eu porcului ăla de gazetar! Dacă nu ţi l-oi aranja eu să mă scuipi în gură! Dacă s-ar fi prins un altul, treacă meargă: da’ un dobitoc pe care nici nu-l înţărcase mă-sa să-mi facă mie una ca asta! Să-mi dea peste cap viaţa! Doamne, o să-şi muşte degetele! Îl sparg în plămâni! Îi fac grădiniţă pe piept!

Bătrâna a-nceput să deraieze. Se pare că totuşi băutura îşi face efectul şi asupra ei. Destul de târziu, de altfel.

— După o săptămână s-a cărat. A zis că-mi dă de ştire dacă-i ies pasenţele. De-un an nu mai ştiu nimic de el.

Palmele mi s-au umezit de emoţie. Ăsta-i omu’! Însă cum să dau de el? Unde s-o fi ascunzând?

— Careva din oraş ştie de el?

Bătrâna a mai deschis o sticlă. Pileşte direct din ea. Parcă e o balenă care soarbe din apa mării.

— Nu mi-a spus mie, da’ unui străin? S-a dus să ia lozul cel mare. Dacă-i iese schema, suntem oameni făcuţi! Adio necazuri. Iar o să fie de machit din belşug şi iarăşi or să fie plimbări cu sania la pădure! Iar o să fiu doamnă...

Bătrâna s-a torpilat bine şi-a început să bată câmpii. Privirea ei înceţoşată nu mai vede decât baluri şi cupe de şampanie. Mă ridic din fotoliul care oftează mulţumit că nu l-am rupt mai rău. Cobor în stradă şi trag cu sete aer în plămâni. Mă opresc la timp ca să mai rămână şi semenilor mei ceva de respirat.

În drum spre hotel ajung la concluzia că ştiu mai multe lucruri decât la venirea mea aici, da’ am ajuns într-o fundătură. Încotro s-apuc? Aici nu mai am ce face. Cazul se rezolvă la Bucureşti.

Deodată, un cetăţean mă opreşte: e oşanul de dimineaţă, din hol.

— Aveţi un foc?

— Ţi-am mai spus: n-am!

— Ah! Iertaţi! Nu v-am recunoscut!

Ce-o fi şi cu ăsta? N-am vreme să mă gândesc la el. Mă duc la Casa de cultură unde se desfăşoară manifestări artistice din cadrul Festivalului „Cântarea României”. Reportajul meu are ca temă întrecerile de-aici. Când revin seara la hotel fredonând o melodie pe care am auzit-o cântată la ocarină, zăresc într-un fotoliu un cap blond.

— Bună, zeiţo! Cum a mers conferinţa? Cadrele didactice s-au luminat? Au înţeles rostul noilor indicaţii primite de la judeţ şi de la centru?

Se întoarce spre mine. De-abia acum o văd: nu e ea, fraţilor! Am dat-o-n bară! În loc de o sculptură de Rodin e una de Giacometti.

— V-aş ruga să nu mai folosiţi astfel de familiarisme. Vă dau pe mâna miliţiei!

Băiatul de la recepţie îşi vâră nasul într-un catastif. Ar vrea să pară că nu râde. Nu reuşeşte. Îi acord cu mărinimie o indulgenţă cu dispensă de vârstă şi urc în camera mea.

36.

Sunt din nou la mine-acasă. Da’n capul meu nu e cu mult mai lumină ca-nainte.

E în oraşul ăsta un om care mă urăşte de moarte. Nu se dă înapoi de la nimic ca să mă compromită în aşa hal încât să nu mai văd niciodată soarele. Dacă planul i-ar fi reuşit, demult aş fi fost într-un loc de unde n-aş putea să vă scriu decât la intervale mari de timp şi numai dacă mă port frumos.

Parcă aş avea în faţă unul dintre jocurile nepotului meu Alexandru în care, cu nişte piese, construieşti o sumedenie de figuri. Cu piesele mele nu ţine să compui nici o figură care să se-apropie de realitate. Convingerea mea e că am mai multe elemente decât îmi sunt necesare. Zadarnic încerc să le combin: sunt prea mulţi suspecţi şi împotriva tuturor am probe evidente.

Să-l luăm, de pildă, pe Ion Parfenie. A angajat câţiva derbedei să mă bată. L-a băgat în cofă şi pe Sulcer fiindcă le-a spus golanilor să-i folosească maşina. Însă pentru noaptea crimei are un alibi inatacabil; pân-acum, cel puţin.

Sulcer se învârtea noaptea pe lângă blocul meu? Nu m-ar mira să aflu că, între două acte, mai sparge şi-un parbriz. Dacă-i aşa, îi garantez nişte aplauze la scenă deschisă. Însă nici el nu poate să fie criminalul. Doar dacă nu cumva femeia aceea la care zice c-a fost minte.

Iar Mihaela ce rost avea să decupeze din ziare litere şi să-mi trimită scrisori de ameninţare? Tocmai ea?

Haide, las-o mai moale cu sentimentalismele! Mai ales că azi dimineaţă v-aţi întâlnit ca să-i înapoiezi nişte cărţi şi nişte lucruri pe care le-avea la tine. Urâte mai sunt despărţirile şi unii le fac şi mai urâte! Mi-a spus că seara se duce în nu ştiu ce vizită unde-o să danseze, ca de obicei,

în draci; apoi, pleacă la Sinaia. E un popas agreabil înainte de a porni în turneu.

Dimineaţă am fost la redacţie şi mi-am predat articolul. Şeful meu de secţie a cam mârâit pe sub mustăţi c-am început să-mi fac de cap şi că nu mai dau randamentul de altădată. I-am făgăduit că o să revin cât de curând la normal. Mi-a răspuns că va fi fericit s-o vadă şi pe-asta, da' nu crede.

Deschid larg ferestrele. Căldura nu s-a domolit deloc. Am văzut în copilărie focarul unei locomotive. N-aş crede că e-o temperatură mai ridicată acolo.

De jos se aude un strigăt gutural: mătura! măturica!

Mă plimb prin casă şi-ncerc s-o fac pe inteligentul. Raţionamentele mele se anulează unele pe altele. Pur şi simplu nu mai ştiu cum să acţionez. Ceva îmi spune că sunt foarte aproape de cheia enigmei însă nu mă prind care e şpilul. Oare cum o fi organizat capul detectivilor, fie ei şi particulari? Numai sertare şi sertăraşe pline cu tot soiul de date; rotiţe angrenate perfect; butoane de toate culorile; ecrane pe care apar răspunsuri la orice întrebare; şi alte farafastâcuri şi toate Made in USA. Eu am un creier pe care-am neglijat în copilărie să-l pun pe moaţe. De-abia acum înţeleg ce rău mi-am provocat singur din lene. Ce, era rău s-o fac azi pe strălucitorul?

Da' dacă nu e Matei Hasnaş? Dacă dispariţia lui e o simplă-ntâmplare, o coincidenţă fără nici o legătură cu cazul meu? Ce dacă a ameninţat şi-a-njurat? Dacă toate ameninţările s-ar pune în aplicare, cineva, de pe-o altă planetă, n-ar mai descoperi pe Pământ decât forme rudimentare de viaţă, şi-acelea în discordie.

Ce bine e să stai într-un fotoliu şi să nu te frământi cu astfel de probleme! E chiar reconfortant să ştii că în timp ce tu sirotezi bere, unul ca Pahonţu gâfâie transpirat pe

străzi şi întreabă din om în om: n-aţi văzut un criminal? Are pe mâini urmele de la gâtul unei femei!

De-afară mai răsună un strigăt de luptă: sticle goale, sticle murdare cumpăr! Mecena s-a cuibărit la picioarele mele.

— Animalule!, îl apostrofez eu cu obidă. El deschide leneş un ochi de culoarea Mării Galbene. Parcă ar spune:

— Ei, da, că tu ăi fi fiind vreo plantă!

Apoi adoarme la loc.

Îl mângâi pe blană şi el se-ntinde de plăcere. Cam aşa cred că m-aş întinde şi eu dacă o anumită zeitate din nord m-ar mângâia drăgăstos şi eficient.

Cineva în oraşul ăsta mi-a jurat răzbunare. Pentru ce? Oare-l cunosc? Am vorbit cu el numai în treacăt? Ce i-a căşunat împotriva mea?

O altă informaţie porneşte din stradă spre marginile lumii: coadă la topor pun!

Încerc să mă simt important din moment ce unul riscă atât de mult numai ca să-mi facă rău. Îmi dau iute seama că mai curând aş vrea să mă ştiu neînsemnat decât luat în periscop ca un cuirasat ce trebuie scufundat.

— Bătrâne, grosolano modo vorbind, ai început să năpârleşti, îl scol eu din somn pe Mecena. Uite ce peri laşi.

Privirea lui unturie poate fi decodificată astfel: ce viaţă de câine duc pisicile!, în timp ce se duce să se-ntindă pe-o pernă, cât mai departe de raza mea de acţiune.

Frec maşinal firele de păr care mi-au rămas în palmă şi le dau drumul pe covor. Căderea lor înceată mă fascinează. În ochii mei de catâr împăiat se aprind deodată nişte luminiţe care-au despărţit net pe primii oameni de rudele lor din copaci.

— Ia te uită, exclam eu şi sar în picioare, mai să dau cu capul de tavan. Nu cumva...

Mecena îşi pierde răbdarea. Se ridică şi se îndreaptă spre balcon. Ochii lui exprimă o infinită milă la adresa mea.

Agitat ca un lichid sub presiune încerc să-mi aduc aminte unde-am mai văzut un astfel de smoc de fire. De curând!

Îmi dau o palmă peste frunte. Am văzut chiar azi. În maşina Mihaelei. Mai exact, pe scaunul ei.

Chiar m-am mirat când mi-am vârât capul în Oltcit ca să-i pun cărţile pe banchetă, să văd nişte fire de păr scurte. Dac-ar fi fost iarnă, era altceva! Mi-aş fi închipuit că s-au luat de pe vreo blană a ducesei. Aşa, însă, în plină vară şi pe-o căldură de cuptor Bessemer... Cine se plimbă în blană într-o zi ca asta are gusturi cam excentrice.

Pe ochii mei! Numai dacă nu...

Refuz să-mi continui gândul. Mă uit la ceas: ora 18. Mai am ceva timp ca să trag un soi zdravăn. Trebuie să fiu odihnit: tigrul singuratic îşi părăseşte bârlogul şi iese la vânătoare.

Mecena reapare prudent de după perdea. Se încredinţează că m-am potolit şi se-ntinde din nou pe pernă.

Până şi un motan ştie că o pernă e mai moale decât cimentul de pe balcon.

37.

Bucureştiul e ca un pachebot care-naintează pe o mare caldă şi liniştită.

De mai bine de-o oră mă-nvârt în jurul casei Mihaelei. Sunt îmbrăcat în blugi şi o bluză neagră ca să nu fiu reperat de avioane inamice. În sfârşit, luminile de la etaj se sting şi apoi şi cele de la parter. Vorba bunicului meu: „Ultimul stinge lumina. Dacă nu cumva e deja stinsă.” Am încheiat citatul. Poarta se deschide şi Mercedesul doctorului iese din curte cu faza mică aprinsă. Comnoiu se dă jos din maşină, închide la loc poarta, se suie la volan şi bagă viteză.

Lângă el o zăresc pe Mihaela.

După câteva minute mă duc în colţul străzii unde sunt câteva cabine telefonice. Formez numărul familiei Comnoiu. Nu răspunde nimeni. Mai încerc o dată cu acelaşi rezultat.

Am bănuit eu că gazonul e liber. Altfel nici n-aş fi semnat condica aici. Da’ nu strica să verific.

Prin faţa casei Comnoiu trece râzând zgomotos un grup de tineri. Îi aştept să dispară la orizont. Mă uit în dreapta şi-n stânga; pustietate deplină. Dintr-o săritură spectaculoasă – chiar dacă nu în stilul flop – sunt pe gard, de unde-mi dau drumul în curte. Un strat gros de iarbă amortizează şocul contactului cu pământul. Rămân nemişcat şi ţinându-mi răsuflarea. Nu se-aude decât zgomotul îndepărtat al unui tramvai. Cum de s-o fi auzind până-ntr-un astfel de cartier?

Uşa garajului e întredeschisă. Pentru orice eventualitate, m-am înarmat cu câteva ustensile potrivite, în concepţia mea de spărgător cu studii la fără frecvenţă, să forţez un lacăt. O deschid cu o precauţie de care nu e

nevoie. Balamalele sunt bine unse; nu se aude decât un fâşâit uşor, ca atunci când freci o perie moale de-o stofă. Închid uşa la loc şi scot din buzunar o lanternă pe care-o aprind imediat. În încăperea unde miroase a benzină şi-a ulei nu e decât Oltcit-ul Mihaelei. Cheile sunt în contact.

— Bravo, scumpo, mi-ai ghicit gândul, o felicit în sinea mea, deschizând portiera din stânga.

Lumina lanternei a devenit inutilă; din plafonul maşinii se revarsă o lumină dulce. Arunc în treacăt o privire la bordul maşinii. E grozavă, ce mai încolo şi-ncoace! Da' îmi aduc aminte că nu mă aflu la un salon al automobilului, m-apuc de treabă, atent totodată la orice zgomot.

Pe scaunul şoferului descopăr cu uşurinţă câteva fire de păr; par să fie smulse dintr-o blană. Cu o pensetă le strâng pe toate şi le pun într-un plic. Nu-i frumos să fie lăsate aşa, de izbelişte, să strice ambianţa dintr-un automobil atât de elegant. Parcă sunt aspirator, aşa de bine lucrez: numai că nu bâzâi.

Oare s-a auzit ceva? Urechea mea se transformă într-un radar capabil să surprindă orice pericol. Un convoi de maşini trece în viteză pe şosea. Farurile lor puternice împrăştie o lumină care pătrunde pe sub uşa garajului pentru o clipă.

Pun plicul în portofel şi mă pregătesc să plec. Mai zăbovesc totuşi ca să fiu sigur că n-am lăsat nici o urmă. Lumina lanternei descoperă prin unghere cârpe, bidoane de ulei folosite, un filtru de ulei vechi. Sunt gata să ies când piciorul meu dă de ceva moale. Mă uit în jos şi văd un bulgăre de ceară. Când îl iau în mână şi-l privesc mai atent, singura vorbă pe care-o rostesc e: Drace! Dacă m-ar auzi doamna Mladin m-ar pune să-nghit bulgărele respectiv fără să mi-l mai încălzească. În ceară e imprimat tiparul unei chei. Nu ştiu ce-mi vine, da'-mi scot cheia de la casă şi încerc să văd dacă intră-n conturul lăsat în

bulgăre. Ba bine că nu! E perfect de-acolo! Mulţumit de pradă, sting lanterna. Împing uşa garajului; ea se deschide neprevăzut de mult pentru impulsul pe care i-l dau. Când să ies, revine cu putere şi mă izbeşte drept în nas. Cad pe nişte ţevi şi încerc să mă ridic. Asupra mea s-a aruncat un corp greu de bărbat. Îl aud cum gâfâie. Încerc să-l lovesc însă ratez lovitura şi mă julesc la pumn. Lanterna mi-a zburat din mâini. Lumina intermitentă a farurilor de maşini care pătrunde pe sub uşă nu m-ajută să-nţeleg cu cine mă bat. Penurie, penurie, da' nici aşa beznă! Acum, fiecare e într-un alt ungher al încăperii. Pândim. Mă aplec uşurel, atent să nu-mi scârţâie genunchii şi dau cu mâna de o piuliţă. O culeg şi o arunc într-o parte. Cineva se repede într-acolo. Mă arunc şi eu ca la rugby să-l plachez; mă pomenesc ţinând în braţe un bidon gol. Apoi simt cum un pantof îmi şterge deloc amical ţeasta. În clipa aceea dau de un picior în care-mi înfig dinţii cât pot de tare. Se-aude un geamăt şi zgomotul unui trup care cade fără a găsi în timp util ceva moale ca să se aşeze. Primesc şi eu una la muian care mă face să mă-ntreb de ce mă aflu aici. Când îmi aduc aminte, e prea târziu: un pumn mă-ntinde pe burtă. Cu ultimele puteri mă ridic şi dau buzna spre uşa garajului. Sunt înşfăcat şi adus înapoi. De ce-or fi vrând unii cu tot dinadinsul să se bată, nu pricep! Mai ales că mie nu-mi place să mă încaier cu necunoscuţi, ca orbeţii! De fapt, mie nu-mi plac decât bătăile dintre Tom şi Jerry. Din nimereală îi apuc individului o mână şi trag de ea: în palmă-mi rămâne ceva care mă lasă cu gura ca la dentist. E un deget, băieţi! Nu se poate! Îi dau drumul cu oroare. Am eu o asemenea forţă încât să rup cuiva un deget ca şi cum aş frânge filtrul unei ţigări? Ciuciu! Clipa asta de uimire mi-e fatală; insul se prinde cam pe unde mi-e capul şi mă trosneşte în falcă de-mi sare ceara din urechi. Duiosule!, mai am eu timp să mă gândesc, de unde-ai ştiut

că n-auzeam prea bine? Să fii iubit! Pentru-a nu ştiu câta oară în ultima vreme adorm fără să mă fi culcat de fapt.

38.

După câte înţeleg stau întins pe-un pat de spital. Pereţii sunt orbitor de albi. Pe fereastra deschisă se zăresc crengile unui copac şi-un petic de cer fără nori. Fruntea mi-e încinsă c-un turban de pansamente. Fraţilor, doar n-am trecut fără să ştiu la mahomedanism!

— Te simţi mai bine?

Îmbrăcat într-un halat alb, căpitanul Buduru mă iscodeşte prin ochelarii lui cu lentile mari.

— Cum de-aţi dat de mine?

Buduru se foieşte pe scaun. E stânjenit, se vede că aici nu se poate fuma. Îmi răspunde aproape şoptit, vrând să mă menajeze:

— Cineva a dat telefon la miliţie. Nu şi-a spus numele. Ne-a avertizat că un individ vrea să jefuiască vila doctorului Comnoiu. Am dat curs apelului. Te-am găsit în garaj plin de răni ca şi cum te-ai fi întors din războiul de 30 de ani. Ţineai în mână un bulgăre de ceară. La ce-ţi trebuia? Nu ştiu.

— În bulgăre fusese luată forma cheii de la uşa mea.

Buduru mă studiază cu atenţie. Răspunde cu acelaşi ton moale:

— Nu-i adevărat. În bulgăre era luată amprenta cheii de la uşa garajului lui Comnoiu. Doctorul îşi pierduse cheia. Dublura era la fiica lui. I-a luat cheii forma în ceară şi a dus-o la un atelier unde i s-a confecţionat alta. Bulgărele i s-a dat înapoi. Am verificat la atelier; lucrurile stau exact aşa.

— Nemaipomenit!, îngaim eu. Aseară însă în ceară era amprenta cheii de la apartamentul meu. Nu mai înţeleg nimic.

— Poate te-ai înşelat, zice căpitanul. Nici nu era greu să te-nşeli în condiţiile în care operai.

Îi sesizez ironia însă nu răspund nimic.

— Ei, noi nu te mai reţinem. Înzdrăveneşte-te şi apoi stăm de vorbă. Să ne spui cu de-amănuntul şi ce căutai acolo şi cu cine te-ai încăierat.

— Cu cine să se fi încăierat? Cu complicele. Nu s-au înţeles la împărţitul prăzii.

Abia acum îl văd şi pe prietenul Pahonţu.

— Helo, îi zic, tot văzduhist ai rămas?

Pahonţu îmi râânjeşte la fel de amabil.

— Amice, ai destul de povestit când te faci bine. Printre altele, ai să ne spui ce-i asta.

Scoate de la spate un sac de hârtie. Mă uit nedumerit la el.

— Ce să fie? Un sac. Dacă vezi altceva, înseamnă că pătrunzi dincolo de aparenţa lucrurilor.

Pahonţu începe să se-agite conform obiceiului său.

— Da, e un sac. Într-un sac de ăsta a fost găsit Valentin. Sacul pe care-l ţin în mână l-am luat de la tine din redacţie. În el îngrămădea corespondenţa prietenul tău Necşulescu.

Apoi continuă:

— Un astfel de sac nu se găseşte pe toate drumurile. În comerţ cel puţin nu există. Poţi să fii sigur că m-am interesat.

Nu-i mai dau nicio atenţie. Când nu ai argumente e mai bine să te prefaci interesat de culoarea perdelelor, de pildă. Discuţia asta m-a obosit mai rău decât bătaia pe care-am încasat-o. Noroc că un doctor îşi vâră capul pe uşă şi le aminteşte celor doi ofiţeri că trebuie să mă cruţe.

Îi zâmbesc recunoscător.

Ce bine e să fii singur într-o rezervă ca asta! Să tragi soamne peste soamne şi să nu mai ştii de nicio anchetă!

Însă n-am voie să lenevesc. Tii! Cum am uitat! Portofelul e pe noptieră; oare plicul cu firele de păr e-acolo?

E-acolo, oameni buni! Răsuflu uşurat şi mă întind din nou pe perna cam moale. Agresorul o fi crezut că eu caut bulgărele de ceară. Chiar dacă s-ar fi uitat în portofel, n-ar fi înţeles ce-i cu plicul cu fire de păr. Excentricităţi de ziarist!, şi-ar fi spus el cu dispreţ.

Îmi potrivesc mai bine perna sub cap şi încep din nou să mă gândesc la întâmplările de-aseară. E foarte uşor de explicat înlocuirea unui bulgăre de ceară în care era amprenta cheii mele cu un altul în care să fie amprenta cheii de la garaj. Cel din urmă mi-a fost lăsat în mână ca să se arate că nu-s prea zdravăn la minte. Asta e clar. Nu e însă clar cum de la atelier se susţine că a fost executată o lucrare pentru doctorul Comnoiu pe baza unui tipar de cheie luat în ceară.

Doar dacă nu...

Hotărât lucru, nu suport să stau la orizontală în timp ce afacerea în care sunt implicat continuă fără mine. Jos din pat, Mladin, şi nu te mai da apt necombatant! Te-aşteaptă fapte de arme măreţe!

Pe naiba, măreţe, când mă dor toate oasele! Iar de jos se-aude un zgomot infernal de maşini ambalate, strigăte de şoferi! Ce-i acolo? Linişte! Pacientul Andrei Mladin vrea să gândească.

Cobor din pat cu mai multă vioiciune decât mă credeam în stare şi mă uit pe fereastră. Jos sunt câteva maşini ale Salvării care-aşteaptă să fie trimise de dispecerat, oriunde-ar fi nevoie de ele. Îi ameninţ pe şoferi cu pumnul însă nu mă vede nimeni.

Mă întind din nou în pat. Dacă rămân în spital, presimt că pierd partida. Însă cum s-o şterg de-aici în pijama?

În cuier se zăresc o bluză şi un pantalon de culoare albă. Mai e şi o calotă. Trebuie să le fi uitat aici un doctor care-a făcut de gardă.

Brusc, îmi vine o idee. N-o să mi-o luaţi în nume de rău dacă mi se mai întâmplă şi mie din când în când chestia asta. Scot de pe mine pijamaua şi îmbrac hainele din cuier. Pantalonii mi-i las mai în vine, ca să nu se vadă că sunt în papuci. Calota mi-o îndes bine pe cap peste bandaj; ies pe coridor cu expresia timorată a unui bătrân corist care cântă pentru prima oară vocea întâi. Vorba lui bunicu': „Ori la bal, ori la spital!". Am încheiat citatul. Grupuri de pacienţi merg la sala de mese. Trec printre ei şi constat că mă salută cu deosebit respect şi-mi fac loc s-o iau eu înainte. Le răspund cu inima de dimensiunile unui purice la-nceput, apoi, cu tot mai multă degajare. Mă rog însă în gând ca nu care cumva să fiu chemat în vreo sală de operaţie ca să-l deschid pe vreunul.

Când ajung în curte mă-ndrept cu hotărâre spre maşinile Salvării. Într-una dintre ele, un şofer moţăie, toropit de căldură, cu capul pe volan. Deschid portiera şi mă aşez lângă el. Şoferul tresare şi-mi arată o faţă parcă mâncată de molii. Îi comand pe un ton sever:

— Dă-i bătaie! E un caz foarte urgent!

— Da' foaia de parcurs...

— Las-o naibii. E ceva deosebit de grav.

Maşina se îndreaptă fulgerător spre poarta spitalului. Portarul ne deschide când aude sirena şi duce mâna la şapcă. Îi răspund cu un zâmbet vag, ca un comandant de oşti plictisit de câte mutre a trebuit să salute într-o zi.

Ajuns acasă cobor din maşină şi urc singur la mine. În câteva secunde sunt îmbrăcat în nişte haine în care pot să reapar fără grijă în faţa şoferului. N-are cum să mă mai recunoască. Cobor la maşina Salvării şi, cu un glas uşor schimbat, îi spun celui de la volan s-o ia din loc fiindcă

doctorul are de stat mult aici şi o să cheme mai târziu o altă maşină. Omul mă priveşte nedumerit, zice ceva dulce printre dinţi şi se cară în viteză.

39.

Pe masa de laborator se află un pahar Erlenmayer, un reostat cu cursor, o lampă Bunsen, câteva stative cu fiole şi mai multe lamele de sticlă. Dacă ar fi şi o butelie de Leyda, aş fi fericit! N-am mai văzut din şcoală şi tare mi-e dor de ea, ca să-mi aduc aminte de vârsta fără prihană când habar n-aveam de existenţa altor soiuri de butelii.

Fosta mea colegă de liceu Matilda mă priveşte jignită. Nu se aştepta ca tocmai eu să-i pun la îndoială competenţa.

— Poţi să te uiţi şi tu; firele sunt absolut identice. Aparţin cu siguranţă aceluiaşi animal.

Îmi face loc să trec la microscop. Mă chiorăsc şi eu fără să-nţeleg nimic, însă cad de acord cu ea că nu poate fi niciun dubiu. N-are rost să mai despic firu-n patru. E ca şi cum ar încerca să-mi explice cineva diferenţa dintre monocotiledonate şi dicotiledonate.

— Merg pe mâna ta, îi spun. Îţi repet; e ceva deosebit de important.

— De ce? Ţi-ai prins motanul la vreo damă?

Pe fereastra deschisă se zăreşte o alee largă pe care trec grăbiţi oameni în halate albe.

— Îţi mulţumesc, Matilda. Fac cinste.

— Bine că-ţi mai aduci şi tu aminte din an în Paşte de mine. Desigur, numai atunci când ai nevoie.

Înghit în sec fiindcă n-am ce să-i răspund.

— Da’ cine te-a aranjat aşa frumos? Parcă vii de la o expoziţie unde s-au prezentat diferite mostre de tifoane şi vată şi unde ai participat şi tu. Ca manechin, vreau să spun.

— Când scap de necazuri, te sun ca să ieşim cu bărbatul tău la o berică. Îi mai place să tragă la măsea?

— Ba bine că nu. Ai văzut vreun bărbat căruia să nu-i placă?

Trebuie să mărturisesc în sinea mea că nu.

40.

Transpirat şi ursuz, Hara trebăluieşte în laboratorul fotografic al redacţiei. Avea în după-amiaza asta o şustă şi i-am stricat-o fără nici un scrupul. Pufneşte supărat, însă, din câte-l cunosc, o să-i treacă repede. Deja îl zăresc la lumina becului roşu de control că şi-a mai domolit furia.

— Ascultă, moşule, au fost nişte băieţi ieri pe-aici. Au cerut relaţii despre tine.

— Sper că le-ai dat favorabile.

— Asta s-o crezi tu. Eu nu pot să mint. Am spus numai adevărul; că n-am întâlnit în viaţa mea o pramatie mai scârboasă decât tine. Şi că mai visezi s-ajungi şi în Bermude.

— Alifie! De ce bagi strâmbe?

— Ia spune, mai bine, de ce-ţi trebuie fotografiile astea? Mi-au ieşit peri albi până când am dat de film. Noroc că sunt ordonat, c-altfel...

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă vrei să m-ajuţi să scap dintr-o dandana, fă-o, da' nu mai pune atâtea întrebări. O să afli totul la momentul potrivit. Bag în tine un milion de beri, numai las-o naibii de curiozitate. Eşti mai rău ca o femeie.

— O femeie, mă-ngână visător Hara. Ce bună-ar fi acum o femeie... E întuneric... Nimeni nu ne vede...

— Încetează, Hara! O să strici pozele cu gândul la fuste.

— Nici la femei n-am voie să mă gândesc... Nici să te-ntreb n-am voie... Periclitezi libertăţile individului... Te reclam la O.N.U... Bine... N-am să te-ntreb nici cine ţi-a fasonat mutra... Nici ce căutau gaborii ăia să afle... devin complice... Cât se dă pentru asta?

— Nu eşti complice. De-abia dacă-ţi spun o să fii.

Hara se-ndepărtează pentru o clipă de aparatul de mărit.

— Hopa! Ştii că ai dreptate? Ia să-mi ţin eu mai bine gura, să-nchid ochii şi să-mi astup urechile.

Continuă să lucreze cu febrilitate fără să mai scoată un cuvânt.

— Gata. Nu mai e nici o poziţie. Să ştii însă că nu sunt prea grozave. Le-am făcut numai aşa, fiindcă tot mă aflam acolo şi mă plictiseam. N-a fost un proces prea interesant. De altfel, redacţia nici n-a ales vreuna ca s-o publice.

— Poate găsesc eu ceva interesant.

Dă din umeri şi începe să scoată pozele din revelator; le pune în baia de fixaj şi le spală cu apă.

— Ia vezi, uscătorul s-a încins?

Pune mâna pe tamburul metalic care se roteşte lent.

— Frige!

După alte câteva cuvinte Hara îmi trânteşte în braţe un teanc de fotografii.

— Uite-ţi marfa. Hai, uşcheală, că mai avem şi alte treburi! Doar nu-s câştigat la belciuge!

Aprinde lumina. Eu încep să mă uit la fotografii. De la-nceput le dau la o parte pe cele care înfăţişează sala de judecată. Vreo zece dintre ele îi reprezintă pe acuzaţi. Nu-l recunosc pe nici unul. I-am uitat de acum zece ani. Şi totuşi, după câteva trăsături îl descopăr pe Ion Pandele în boxa acuzaţilor. Deci ceilalţi doi sunt Grigore Prislop şi Matei Hasnaş.

— Care-i Hasnaş?, îl întreb pe Hara.

Acesta se uită cu milă la mine.

— Halal reporter! Scrii un articol care bagă la mititica trei inşi şi nici măcar nu le mai ţii minte moacele! Uite-l! Ăsta e!

Din fotografie mă priveşte un tânăr cu trăsături dure, dar plăcute. Nu-mi aduce aminte de nimeni care-a fost în preajma mea în ultima vreme.

— De fapt, nici eu n-aş mai fi ştiut care e, recunoaşte Hara. Însă mi-am adus aminte că are un deget lipsă. După asta mi l-am adus aminte.

— Un deget lipsă?

— Ce te miri? Tu n-ai băgat de seamă la anchetă? Ai un spirit de observaţie...

Dă din mână a lehamite.

Nu cunosc nici un bărbat cu un deget lipsă. Sau, poate...

Deodată, o lumină orbitoare mi se face în cap. Nici la cele mai fastuoase recepţii n-ar arde atâtea becuri.

Sigur că da! Individul poartă acum proteză. Ea mi-a rămas în mână în garaj, în timpul memorabilei lupte de azi-noapte.

— Vino să te pup, Hara!

— Lasă, moşule, face el cu modestie, ştii doar că sunt băiat de comitet!

Dau să ies din laborator. Hara se spală cu satisfacţie la robinet şi-şi aranjează freza. Mă mai uit doar aşa, în treacăt, la celelalte poze. Deodată, tresar: ceva îmi atrage atenţia. În sfârşit, în fotografiile astea întâlnesc un chip cunoscut. Persoana se află printre cei din sală şi pare să asculte cu luare-aminte dezbaterile.

— Hara, să nu mă-njuri! Măreşte cât poţi detaliul ăsta!

Necşulescu se opreşte din fluieratul său vesel. L-am lăsat în ceaţă.

— Eşti nebun! Eşti total nebun! Îmi ratezi toate întâlnirile!

Oftând, stinge lumina şi se-apucă din nou de lucru.

41.

— **D**race! Nu merge deloc!

— Mai încet, Bombă! Trezim vecinii!

Bombă se-ncruntă aplecat deasupra încuietorii. Are-n mână câteva şperacle pe care le tot încearcă în gaura cheii.

— Mi-am pierdut mâna, Şefu'. Organ neexersat duce la atrofiere. Cine-a zis asta? Nu mai am ţinere de minte.

— Lamarck, deşteptule!

— Ce mai contează? Oricine-ar fi spus-o, tot o bulim.

— Las' că ne descurcăm noi.

— Dumneavoastră vă descurcaţi, nu zic, da' eu ce mă fac? Mai am o condamnare. Iar să intru la gherlă? M-am săturat.

— Gura, Bombă! Dă-i bice!

Vreo patru ore a trebuit să-l conving pe Bombă ca să-mi sară iar în ajutor. Acum ne aflăm pe palierul unui bloc. E miezul nopţii. În loc să fim în paturile noastre, eu şi cu Bombă încercăm să forţăm o uşă. Se pare c-avem sorţi de izbândă.

În sfârşit, încuietoarea cedează. Oftez uşurat. Mai întâi intrăm într-un hol strâmt. Închidem la loc uşa şi aprindem lumina. În garsonieră nu-i nimeni, da' ştiam asta demult.

— Şefu', am făcut-o şi p-asta. Oare cât se mai dă pentru o spargere?, mă întreabă Bombă cu un aer nenorocit.

— Fără voci! Aflăm noi când o fi cazul.

Dintr-un foc îmi dau seama că e o garsonieră destul de dichisită. Patul e mare şi făcut cu grijă, ca la armată, încât banul ar sări până-n tavan de pe cuvertura perfect întinsă. Pe o măsuţă se zăresc un magnetofon şi un mic casetofon. Şifonierul are uşile întredeschise. I le deschid

complet şi încep să mă uit la cele patru costume care stau atârnate pe umeraşe. Unul dintre ele îmi atrage atenţia şi îl scot din dulap.

Bombă râânjeşte.

— Aha, dăm cu jula la ţoale! Mai bine-am lua magul şi casul!

Nu-i răspund nimic. Duc costumul mai la lumină. E bine croit şi probabil plăcut de purtat vara. Pe deasupra mai e şi bine îngrijit. De aceea mi se pare surprinzător să găsesc pe el ceva care contrastează în mod flagrant cu ordinea şi curăţenia care domnesc în această garsonieră: câteva fire de păr. Nici nu mai trebuie să le duc la la analiză ca să înţeleg că sunt la fel cu cele pe care le-am dus la Matilda.

Pun costumul la loc şi închid dulapul. Mai arunc o privire-n jur să văd dacă n-am uitat ceva compromiţător. Bombă se uită la mine ca şi cum m-aş fi zărghit. Când ieşim şi tragem uşa după noi, bietul de el nu mai rezistă:

— Da’ ce naiba am căutat noi aici, Şefu’? Zău dacă pricep care-i mişculaţia!

Nu-i răspund. Îmi scot mănuşile şi-ncep să fluier vesel. Puţin îmi mai pasă acum dacă mă aude vreun locatar sau nu! Nu mai am nimic de aflat.

42.

În sfârşit, plouă!

Cineva s-a milostivit să deschidă zăgazurile cerului şi-acum o perdea de apă se cerne peste pământul însetat.

Mă săturasem să descriu doar peisaje calcinate de soare; se simţea nevoia unei prezentări de atmosferă pluvioasă. Aşa că să trăiască în pace circuitul apei în natură.

Dacă i-aş da o telegramă bunicului, aş redacta-o în aceşti termeni: „Maşina mea goneşte spre Sinaia. Stop. La volan sunt eu. Stop. Mă simt foarte bine. Stop. Ştergătoarele de pe parbriz se mişcă monoton şi plăcut. Stop. Al tău nepot, Andrei Mladin. Stop.”

La radio e un program deosebit de inspirat ales. Sunt atât de bucuros încât atunci când aud că-ncepe şlagărul anului nu mai mut postul, cum aveam obiceiul. Îi dau cu mărinimie bunul de difuzare. Treacă de la mine şi acest pahar!

„Mansarda mea e la parter
De-acolo eu privesc spre cer
Care se află dedesubt
Pământ deasupra e demult.

Mă uit în jos şi deci văd nori
Prin ei trec şiruri de cocori
În timp ce sus în iarbă verde
Privirea iute mi se pierde.

Am obosit tot încercând
Să aflu rostul ăstui gând
De-aceea nu mai vreau nimic
Şi vouă doar atât vă zic

Că mă împac cu câte sunt
Pământ în cer, cer pe pământ...”

Nostimă melodie! De ce m-o fi enervat atâta vreme?

Daciei mele nu-i place s-o forţezi. Îşi vede de drum în ritmul care-i convine. Pe deasupra are şi flerul de a depista unde sunt motocicliştii care se iau după şoferii grăbiţi sau unde sunt instalate radare. Ce mai încolo şi-ncoace, iubeşte legalitatea, ca şi stăpânul ei!

Cineva mi-a jurat răzbunare. Pentru ce? Oare-l cunosc? Am vorbit cu el numai în treacăt?

Până ajung la Sinaia nu mă mai gândesc la nimic decât la o păpuşă blondă din nord, care poate că nu s-ar da în lături să-mi ţină companie măcar câteva nopţi.

Plăcut mai e orăşelul ăsta, mai ales după o ploaie care l-a curăţat de praf! De sus nu mai cade nici un strop. Pârâiaşe zglobii, ca-n proza tradiţională, se scurg spre canale. Vârfurile munţilor sunt încă în aburi. Păsările îşi scutură aripile ude. Câţiva copii îşi fac bărcuţe din hârtie şi le dau drumul să plutească prin băltoace. Demult n-am mai întâlnit atâta idilism pe centimetru pătrat de meleag autohton.

Nişte vilegiaturişti merg la braţ prin mijlocul străzii, cu paşi de bătrâni care colecţionează peniţe redis. Tresar speriaţi când îi claxonez.

— Iertaţi-mă, da’ nu pot să urc pe trotuar, le explic eu prin geamul lăsat al maşinii şi trec mai departe.

La un moment dat o iau la deal pe după un restaurant. Nu merg mai mult de două sute de metri şi pătrund printr-o poartă grandioasă şi deschisă. E bine ştiut: porţile grandioase nu trebuie închise. Nu îndrăzneşte oricine să treacă dincolo de ele. Până când ajung la vilă am timp să mănânc un covrig. Trebuie să fie deosebit de obositor să vii pe jos în vizită aici. Zăresc şi o parcare unde

se află vreo zece maşini, însă trec mai departe şi opresc pe alee, chiar în faţa casei.

Minimele mele cunoştinţe de arhitectură nu sunt de-ajuns ca să mă facă în sfârşit capabil să înfăţişez convingător o clădire. Mai ales că de data asta ai avea ce să descrii. Doar prin filmele englezeşti în care se arată cum decade aristocraţia britanică din secolul al XIX-lea mai poţi să vezi aşa ceva. Pe cele patru trepte de marmură care duc la o uşă, bineînţeles masivă şi bineînţeles de stejar, apare Ionuţ Axinte.

— A! Bună ziua, domnule Mladin. Sunteţi cumva aşteptat şi eu n-am fost informat?

Când şoferii o fac pe valeţii nu am nici un răspuns la îndemână. Îl dau la o parte cu un gest hotărât şi pătrund în hol. Îmi scot fulgarinul şi mi-l agăţ în cuier. Din salon se-aude o muzică pusă să nu spargă timpanele. Iată ce-nseamnă să te orientezi şi să soseşti la ţanc, mă felicit eu: mă temeam să nu ajung când difuzoarele sunt puse la maximum şi nu mă mai pot face înţeles.

Uriaşa oglindă îmi prezintă un bărbat înalt şi destul de bine legat, care eventual ar putea face o anumită zeitate nordică să se răsucească în somn în aşternutul fierbinte. Mulţumit de cele constatate, deschid cu hotărâre uşa dincolo de care se aude muzica ispititoare.

La început asistenţa nu mă bagă-n seamă; parc-ar fi intrat în cameră o muscă. Îmbrăţişez cu privirea întreaga privelişte. La o masă s-a încins o foiţă. Într-un colţ, Parfenie îi explică Mihaelei ceva dând din mâini ca o morişcă. Alţii sunt risipiţi pe fotolii, pe canapele. Stau la taclale şi beau. Unde e doctorul? A, uite-l într-un colţ, unde se află o tavă cu gustări.

E profund regretabil că la o asemenea casă mare nu există un majordom. N-am încotro, trebuie să m-anunţ singur.

— Doamnelor şi domnilor, a sosit excelenţa sa Andrei Mladin!

Pe chipurile tuturor coboară o expresie care mă face să râd interior. Un grup de comando de pe Marte ar fi făcut mai puţină impresie.

— Continuaţi, le spun eu cu nonşalanţa mea caracteristică. Nu e nevoie de flori şi nici de urale. Vedeţi-vă de treburile voastre. Am să iau doar un pahar cu apă. Îmi dai voie?, îi spun eu lui Sulcer şi mă strecor pe lângă el în spatele barului unde descopăr o sticlă cu apă minerală şi-mi torn un pahar baban, în care-mi mai trântesc şi-un pumn de cuburi de gheaţă.

Indivizii îşi vin totuşi în fire.

— Cum îţi permiţi?, se repede la mine doctorul.

E îmbrăcat în haine de mare ţinută, de parcă s-ar duce să conferenţieze despre „Anomalii la viermele de gălbează”. Mâinile îi tremură vizibil.

— Ţi-am interzis să-mi mai calci vreodată în casă, urmează el la fel de furios. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Pe uşă apare cu mişcări feline Ionuţ Axinte care se uită întrebător la doctor.

— Să-l arunc afară?

Mânia doctorului se mai domoleşte. Îi face semn să iasă.

— Nu-i nevoie. Mă descurc singur.

Şoferul dispare în tăcere.

Mihaela se-apropie de mine. E mai rece decât o calotă polară.

— Eşti beat!

— Nu sunt mai beat decât o călugăriţă care se duce duminica la slujbă, o asigur eu.

Doctorul se vâră între noi.

— Domnule Mladin, te rog să nu faci scandal. Înţelege odată că legătura dumitale cu fiica mea a încetat. Nu vă potriviţi şi gata!

— Nu ne potrivim la monei?

Întrebarea îl descumpăneşte. Trage aer în piept şi-mi răspunde după un timp.

— Uite ce e, aici nu te afli într-un loc în care poţi să-ţi permiţi mojiciile pe care le-ai învăţat pe maidane. Aici e-o casă de oameni serioşi. Nu vreau şi n-am timp să-ţi fac educaţia. Şterge-o cât mai urgent. Altfel...

— Altfel?

— Altfel chem miliţia.

Pe fereastra deschisă îmi zăresc maşina cum o porneşte pe alee. O clipă sunt neliniştit; pe urmă observ că la volan e Ionuţ Axinte care o parchează lângă celelalte maşini ale invitaţilor. Privirea mea se-ndreaptă din nou spre cei din încăpere. Sunt vreo douăzeci de inşi. Pe unii îi cunosc de la seratele Mihaelei. Pe alţii îi văd prima oară. Din difuzoare nu se mai aude nicio muzică.

— Chemaţi miliţia? De-abia aştept. Însă mai întâi aş vrea să vă spun o poveste. Nu pot fi eu încadrat la rubrica radiofonică „Mari povestitori din trecut”, da’ ceea ce o să vă spun o să vă intereseze. Vă promit că o să vă intereseze pe toţi.

Comnoiu îşi iese din sărite.

— Încă o dată îţi repet să pleci cât mai repede. Altfel va fi vai de mama ta.

— Doamna Mladin n-are nici un amestec în treaba asta, îl potolesc eu. Lăsaţi-o să-şi vadă de treburile ei casnice.

Mihaela îi pune mâinile pe piept lui Comnoiu.

— Te rog, papa, nu-ţi mai răci gura de pomană! Lasă-l să-şi facă numărul. Pe urmă o să plece.

— Mulţumesc, duceso, îi răspund. Într-adevăr, după ce vorbesc, o să dispar pentru totdeauna din viaţa voastră. Nu m-aţi mai putea aduce printre voi nici dacă mi-aţi promite că-mi găsiţi pe cineva care să-mi scrie articolele până la adânci bătrâneţi. Da’ la povestea care urmează am nevoie de un auditoriu cât mai mare. Cu cât sunt mai mulţi martori, cu atât mai bine. Cine se mai află-n casă? Să vină-ncoace cu toţii!

— Am adus de la restaurant un bucătar şi doi chelneri. Pe şofer l-ai văzut şi singur, mormăie în silă doctorul.

— Vă rog să-i chemaţi aici. Altcineva nu mai este?

— Ba da. Mai e şi mama. Însă pe ea cruţ-o: nu se simte bine, zice Mihaela.

— O poveste palpitantă o va dispune. E mai bine să fie-aici. O să ne-nchipuim că e iarnă, că focul arde-n sobă, că bem ceaiuri fierbinţi şi fiecare istoriseşte prin ce-a trecut în viaţă.

După un schimb de priviri cu doctorul, Mihaela urcă la etaj pe o scară care face un cot pe la jumătatea ei.

Mai întâi apare bucătarul, un zdrahon nedumerit şi cu faţă de om de treabă. Imediat după el se ivesc şi doi chelneri vădit încurcaţi de cinstea care li se face de a participa la o întrunire atât de simandicoasă. La urmă apare şi şoferul. Toţi patru încremenesc lângă uşă. Le fac semn să se-apropie.

— Veniţi încoace. Am băut rece şi-am răguşit.

Peste uriaşa încăpere se aşterne pentru câteva clipe tăcerea.

În capul scării se aude zgomot de paşi. Peste puţin timp, pe trepte se iveşte o femeie mărunţică şi firavă. Regina mamă! Mihaela o sprijină uşor de braţ. Coboară împreună treptele şi fata o ajută să se-aşeze într-un fotoliu.

M-am ridicat în picioare şi eu, ca toţi ceilalţi.

— El e Andrei Mladin, mamă. Ţine neapărat să fii şi tu de faţă la nu ştiu ce poveste pe care vrea să ne-o istorisească.

Nu pare să fi auzit ce i s-a spus. Priveşte în depărtare pe fereastră, ca şi cum s-ar afla singură în încăpere. Mă întreb o clipă cum ar suna cuvântul mişto rostit de buzele ei. Îmi alung imediat gândul: doamna Comnoiu n-ar rosti niciodată un astfel de cuvânt.

Comnoiu îşi pierde răbdarea.

— Ai de gând să-ncepi odată?

— Tocmai mă gândeam de unde s-o iau, îi răspund. De fapt, trebuie pornit exact din momentul care a declanşat pentru mine toate nenorocirile.

— Ce ne interesează pe noi nenorocirile tale?, se enervează doctorul. Of, Doamne, plecăm şi noi din Bucureştiul ăla unde ne topeam de căldură şi dăm peste altă belea!

Lamentaţiile lui nu reuşesc să mă impresioneze.

— Gata. De-acum treceţi cu toţii pe recepţie. N-o să regretaţi.

Dintr-un pachet de Dunhill iau o ţigară, o aprind şi trag cu sete un fum. N-am mai fumat de când m-a prins doamna Mladin pe maidan cu pipa-n gură când aveam vreo zece ani şi m-a tras de-o ureche c-a trebuit să mă trag singur de cealaltă, ca să ajungă la acelaşi nivel.

— Totul a pornit de la ducesă.

O arăt cu degetul pe Mihaela. Aceasta îmi întoarce o privire dispreţuitoare, vrea să spună ceva, da’ se răzgândeşte.

— Da... Da... Într-o seară, când era mai în vervă, a vrut să arate celorlalţi ce putere are asuprea mea. Ce-a făcut, marea majoritate de-aici ştiţi; a pus un pariu. A pus pariu că sunt atât de înnebunit după ea încât nici o ameninţare nu m-ar convinge s-o părăsesc.

Fac o pauză şi mă uit la Mihaela. De data asta pe chip nu i se mai citeşte nimic. Urmăreşte cu vârful pantofului o porţiune din desenul imens de pe covor.

— De-atunci am început să primesc scrisori anonime, telefoane prin care mi se atrăgea atenţia că dacă nu renunţ la ducesă, va fi vai şi-amar de pielea mea. Aşa-i?

Mihaela parcă s-a gârbovit deodată.

— Să ştii că nu vroiam să-mi bat joc de tine. Dimpotrivă, vroiam să le-arăt celorlalţi cât de nobil şi de puternic eşti.

— O, la fel mi-am explicat şi eu, îi răspund ironic. Nici o clipă n-am crezut că vrei s-arăţi lumii că eşti altfel decât celelalte femei, mai presus de ele. Nu pentru toate se găsesc bărbaţi capabili să reziste la un tratament precum acela la care-am fost supus eu. Asta îţi măgulea orgoliul de fiinţă dornică să fie stăpână pe alte fiinţe, să le robească fără să-ţi pese ce-i în sufletele lor.

— Andrei! Te rog!

Vorba mea sună în continuare plină de amărăciune.

— Într-adevăr, eşti fascinantă pe scenă! Cu vioara ta ai electrizat mulţimi de oameni care şi-au dorit măcar să-ţi vorbească, să te vadă, neştiind însă, sărmanii, aşa cum nu ştiam nici eu, ce caracter ai! N-am venit însă aici ca să-ţi fac morală. Ce-am pătimit mă interesează în exclusivitate şi o să-mi fie învăţătură de minte.

Fostul logodnic sare în picioare.

— Nu-ţi permit...

Îl înfrunt cu un zâmbet batjocoritor.

— Ce nu-mi permiţi? Stai mai bine în banca ta şi răspunde numai când te-ntreb.

Mai trag un fum din ţigara care mai mult se fumează singură. O sting enervat într-o scrumieră cu desene în culori violente. Nu-mi place deloc că mi-am pierdut umorul. Înseamnă că mi-o fi ajuns şi mie cuţitul la os.

— Marea mea greşeală a fost aceea că tot noianul necazurilor abătute asupra mea l-am atribuit unei singure persoane. O persoană dibace şi omniprezentă care ameninţa, făgăduia, bătea, omora... Când, de fapt, era vorba de o conspiraţie împotriva mea. De un complot mai dibaci decât îşi poate cineva imagina.

Privirea îmi cade pe moaca bucătarului. Gâfâie şi e roşu la faţă de parcă şi-ar fi scos capul dintr-un furnal.

— Da, împotriva mea a fost organizat un adevărat complot. Membrii lui erau excelent instruiţi şi aveau sarcini precise: unul dădea telefoane anonime şi ameninţa, sau trimitea scrisori cu litere decupate din ziare; altul îmi promitea bani dacă mă conformam indicaţiilor lui; altul îmi spărgea parbrizul; altul îmi trimitea derbedei ca să mă bată; în sfârşit, un altul ucidea cu sânge rece. Ceea ce a fost surprinzător pentru mine şi n-am aflat decât târziu e că membrii acestui complot nu ştiau unii de alţii; mai precis, nu ştiau nici măcar că fac parte dintr-un complot. Interesele lor erau aceleaşi, însă acţionau fără o înţelegere prealabilă.

— Aiurezi, spune doctorul. Te văd bandajat; ai căpătat insolaţie sau te-ai lovit la cap?

Nimic nu mă poate scoate azi din sărite.

— Să încep cu dumneata, doctore. Nu m-ai avut la inimă de când m-ai văzut. N-ai ştiut cum să bagi mai multă zâzanie între mine şi Mihaela. O celebritate mondială şi un gazetar care scrie despre fermele de păsări şi paşii înainte ai legumiculturii noastre! Haida-de, aşa ceva se potriveşte ca nuca-n perete.

Doctorul se foieşte neliniştit. Se uită înspre doamna Comnoiu. Aceasta pare în continuare să se afle într-o cu totul şi cu totul altă parte, înconjurată de alte personaje decât cele de faţă.

— Mi-ai dat un telefon în care mi-ai promis 100.000 de lei. Mi-ai lăsat şi un aconto de 5.000 de lei într-o carte din biblioteca mea. Dacă aş fi acceptat să n-o mai văd pe Mihaela, aş mai fi primit, chipurile, încă 95.000 de lei.

Scot portofelul şi din el extrag 50 de hârtii de câte o sută. În sfârşit, portofelul meu îşi recapătă aspectul lui obişnuit de când îi sunt proprietar. Era prea greu, băieţi! Deforma buzunarul.

Pun banii pe-o etajeră.

— Poftim! Nu m-am atins de ei.

— Eşti nebun, şopteşte doctorul. Eşti total nebun. Cum crezi c-aş fi putut face eu una ca asta? Cum aş fi putut să-ţi intru în casă?

— M-am întrebat şi eu multă vreme. Răspunsul l-am găsit târziu şi mai mult din întâmplare. Într-o zi ţi-ai pierdut cheia de la garaj. Ai luat amprenta în ceară de la dublura care se găsea la Mihaela şi ţi-ai făcut altă cheie. Cam în aceleaşi zile am jucat împreună tenis. În vestiar ai văzut cum mi-a căzut cheia de la apartament. Asta ţi-a dat o idee: aveai în Mercedes un bulgăre de ceară şi ai luat mulaj după cheia mea. Apoi, a fost un fleac să-ţi confecţionezi o cheie cu care să se poată intra şi ieşi oricând din casa mea.

— Nu-ţi permit!, sare doctorul, dar i-o iau înainte.

— Uşurel, uşurel. Nu trebuie să te-agiţi. Desigur că n-aveai de gând să-mi dai 100.000 de lei. Era numai o momeală. Vroiai să-i arăţi fiicei tale, în cazul în care m-aş fi pretat la o asemenea murdărie, ce golan nenorocit sunt şi cum mă vând pentru bani. Nu-i aşa, doctore? Cât de puţin m-ai cunoscut! Cât de puţin m-aţi cunoscut cu toţii! Multe nenorociri nu s-ar mai fi întâmplat dacă v-aţi fi priceput să-mi citiţi în suflet! V-aţi luat după aparenţele mele de băiat pontos. Altceva n-aţi mai văzut.

Mladin! Atenţie! Nu te mai da mare! Mai ales că n-ai în faţa cui. Ba nu, bucătarul ăsta merită să ştie că nu eşti o lichea. Şi-a dat de altfel seama şi-ţi face semn cu ochiul. Adică: nu te lăsa!

— O, desigur că nu domnul Comnoiu era cel care-mi făcea vizite inopinate acasă. E o persoană mult prea simandicoasă pentru asta. Altul era mult mai potrivit.

— De ce nu-ţi vezi de treabă, Mladin? Ai o meserie bună, eşti apreciat. Ce te bagi ca musca-n lapte?

Îl descopăr pe Parfenie lângă bar. Nu mai are expresia aceea de cadână căreia i-a căzut vălul la baia comunală. E sigur pe el şi chiar arogant.

— Acolo erai, nenică? Nu te sperria, îţi venea şi ţie rândul. Mai ales c-am să-ţi plătesc nişte poliţe. Nu-l uit atât de uşor pe cel care dă în mine. Nu-l uit nici pe cel care tocmeşte pe alţii să mă bată.

— Ai luat-o razna, Mladin! N-ai nici o dovadă.

— Ai dreptate, aici n-am nici o dovadă. La Bucureşti însă aş găsi ceva dovezi. Înţeleg să-ţi pară rău că ţi-a suflat cineva logodnica, da’ să ajungi să plăteşti unor derbedei să mă cotonogească în aşa hal încât să mă lase lat, e altă mâncare de peşte. Peste tot arborai aere sfielnice de domnişoară, da’n realitate eşti crud şi dornic de parvenire. Nu de Mihaela îţi păsa ţie; de banii ei!

Îl aud pe Sulcer cum chicoteşte. Nu-l văd, însă sunt sigur că e el.

— Iar tu, Frumosule, care te piteşti printre fuste, recunoaşte măcar tu că mi-ai spart de câteva ori parbrizul. Te enerva că ţi-am furat o puicuţă care tocmai ţie, junele prim al sezonului, n-a vrut să-ţi cedeze. N-o vroiai decât pentru-o noapte, ca să-ţi figureze în colecţia ta de crai. Făceai spume la gură fiindcă n-ai izbutit.

Sulcer face o chestie de mă lasă fără grai.

— Ai dreptate, Mladin. Iartă-mă. O să-ţi plătesc parbrizele.

O clipă stau să meditez cât de imprevizibilă este fiinţa umană. Atât în bine cât şi în rău. Inima mi se umple de căldură.

— Eşti uriaş, îi spun. M-ai dat gata. Dacă n-ar trebui să istorisesc mai departe mi-ar da lacrimile de duioşie.

— E-n regulă, zice. Nu plânge şi dă-i drumul. Jur că n-am ascultat o istorisire mai senzaţională.

— Stai să vezi de-acum încolo.

Bucătarul înghite în sec. Chelnerii sunt transpiraţi de emoţie şi stau neclintiţi în picioare.

— Acum ajungem la personajul central al poveştii: criminalul, îmi continui eu didactic expunerea.

— Cine e?

Cel care a vorbit e bucătarul. N-a mai rezistat. Încordarea l-a înmuiat cu totul.

Îi zâmbesc cu simpatie şi continui.

— E un om care a intrat în închisoare în urma unui articol de-al meu scris acum zece ani. A trăit tot timpul cu gândul răzbunării. Iar întâmplarea l-a ajutat.

— Cine-i?, se aud câteva voci.

— Se numeşte Matei Hasnaş.

Toţi încep să murmure.

— Matei Hasnaş? N-am auzit în viaţa mea de el.

— Nici nu mă mir, îi spun eu lui Sulcer. Şi totuşi, el se află în această încăpere. Să încercăm ca odinioară la şcoală şi să strigăm: Matei Hasnaş, ieşi la tablă!

Întreaga asistenţă freamătă de uimire.

— Ce farsă stupidă, zice Parfenie. Nu-i nici un Hasnaş aici.

— Ba este, răspund eu. În seara aceea când, chipurile, m-am îmbătat, de fapt doctorul a fost cel care mi-a pus un somnifer în băutură. Neputând să mă discrediteze cu suma

aceea de bani, a încercat să mă compromită altfel în ochii Mihaelei. De întâmplarea respectivă a profitat Hasnaş. S-a luat după Valentin şi s-a oferit probabil să-l ajute să mă care până sus. Ajunşi la mine-n apartament, i-a dat c-o halteră-n cap. De ce? Cred că Valentin îi bănuia dubla identitate. Criminalul nu s-a aşteptat însă ca eu să-l duc pe Valentin la subsol. A trebuit să-l urce înapoi. De-abia atunci am înţeles că săracul bătrân n-avea niciun amestec în treaba asta, că eu eram cel vizat şi eram victima unei tentative de răzbunare. Hasnaş vroia să fiu prins, închis, judecat, condamnat ca şi el, să îndur şi eu ce-a îndurat el. Nu ştiu ce-a aflat Maria de-a vrut să mă vadă. Asasinul a-nţeles că pe undeva a făcut o greşeală şi atunci a suprimat-o tot la mine. Mai întâi m-a îndepărtat din casă cu ajutorul unei benzi de magnetofon pe care era imprimată vocea Mihaelei. Asta a fost o chestie simplă. I s-a mai oferit încă o dată şansa să mă vâre într-o belea din care nu mă mai putea scoate nimeni. Nu i-a mers însă nici de data asta. A mai făcut o eroare: a rupt un articol din colecţia mea de reviste de acum zece ani. De ce? Probabil că era curios să vadă ce scrisesem despre el. Sau vroia să aibă asupra lui justificarea răzbunării pe care o plănuia de-atâţia ani. O să mă-ntrebaţi de ce n-a luat articolul din colecţia unei biblioteci? Vă rog pe dumneavoastră să-ncercaţi lucrul ăsta şi-o să vedeţi cât e de greu. Era mai simplu să-l ia de la mine fără să-l inoportuneze nimeni. Întâmplarea a făcut că eu am venit mai devreme acasă. Asasinul a trecut pe balcon. Putea să fugă pe terasă, însă a preferat să stea şi s-asculte ce se-ntâmplă la mine-n apartament. Asta a fost spre norocul lui: a auzit-o pe duduia Margareta care povestea că l-a văzut cum scăpase ceva din mână în faţa liftului. Când să-mi spună ce anume scăpase, Hasnaş a ţâşnit de pe balcon şi ne-a lovit pe

amândoi. Aici iar a greşit, fiindcă nu s-a asigurat dacă a omorât-o pe duduie.

Îmi trag răsuflarea. Întreaga asistenţă e numai ochi şi urechi.

— Spera în continuare că voi fi suspectat de miliţie. Ei bine, n-a fost aşa! Nu i-a mers. L-a demascat un motan.

Toţi încep să râdă.

— Un motan! Bună glumă!

Numai bucătarul nu râde. Bunul simţ popular e la-nălţime.

— Râdeţi, râdeţi! N-aveţi decât. Atunci când asasinul s-a repezit la mine şi la duduia Margareta, motanul meu Mecena, înnebunit de spaimă, i-a sărit în spate şi i-a lăsat din belşug fire de păr. Asta-i situaţia – în această perioadă a anului motanul meu cam năpârleşte. Sper să nu i-o luaţi în nume de rău.

Cei prezenţi au redevenit serioşi. Iarăşi ascultă cu suflarea tăiată. Nu mai înţeleg, fraţilor! Când e de râs, sunt gravi. Când nu-i de râs, o pornesc pe hohotit.

— Unde rămăsesem? A, da... Ei bine, am regăsit aceste fire de păr pe scaunul din maşina Mihaelei.

— Doar nu vrei să spui că fiica mea..., zice pierdut doctorul.

— Fiica mea, fiica mea... Îi tot tragi cu fiica dumitale... Am mai spus doar că asasinul e Matei Hasnaş.

În continuare palid la faţă, doctorul rămâne tăcut.

— Am făcut o descindere în garajul doctorului, am recoltat firele acelea şi le-am pus într-un plic, ca să văd dacă ele coincid cu cele din blana motanului meu. Aveam să aflu la analiză că sunt identice. Dar mai întâi a trebuit să particip la o partidă de pugilat. Ca de obicei în astfel de ocazii, am fost făcut k.o.

Îmi mângâi gânditor bandajele de pe cap.

— Acolo m-am trezit c-un deget în mână. De-abia pe urmă mi-am dat seama! Asasinul are un deget mai puţin. Nu ştiu în ce împrejurare, i-au fost retezate două falange de la degetul arătător de la mâna stângă.

În salon toţi încep să se uite la mâinile celorlalţi.

— O, degeaba încercaţi să-l descoperiţi! Hasnaş poartă de o bucată de vreme un soi de proteză la degetul ăla. Nici nu-ţi dai seama de existenţa ei dacă nu te uiţi mai cu atenţie. Tot atunci, în garaj, am înţeles că doctorul are cheia apartamentului meu. Am descoperit un bulgăre de ceară în care era întipărită amprenta cheii mele. Hasnaş însă a şters urma respectivă şi a imprimat în loc pe cea a cheii de la garaj. Aici a făcut iar o greşeală: a crezut c-am venit după bulgărele de ceară şi nu mi-a mai controlat portofelul unde aveam plicul cu firele de păr din blana motanului găsite pe scaunul Oltcit-ului. Mi-a pus ceara aceea în mână şi a dat un telefon la miliţie, că se încearcă o spargere la vila doctorului. Am fost prins, cu alte cuvinte, în flagrant delict. Îşi închipuia că de data asta chiar nu mai scap.

— Dar bine, domnule, spune-ne odată cine e Matei Hasnaş ăsta! Nu ne mai fierbe atât!

— Eu sunt Matei Hasnaş!, se aude deodată o voce limpede, pe care n-am mai auzit-o niciodată.

Bucătarul se dă speriat la o parte. Cel care vorbise cu vocea asta sigură de el însuşi era lângă el: Ionuţ Axinte.

— Da, el e, încuviinţez obosit. Un criminal cum n-au fost mulţi.

— Mi-ai scăpat, scârnăvie. Dar nici eu n-am de gând să-mi vând atât de uşor pielea. Dacă nu era blestematul ăla de cotoi nu mai puneai niciodată mâna pe mine.

— Aşa e, recunosc. Da’ eu mă am mai bine cu cotoii decât cu oamenii. Îmi sar în ajutor când nici nu te-aştepţi.

Hasnaş rânjeşte. Doctorul Comnoiu abia reuşeşte să îngaime.

— De unde şi până unde e el Matei Hasnaş? E Ionuţ Axinte.

— Te-nşeli, doctore. Drumul cu trenul de la Baia Mare la Bucureşti e lung. Oricând un călător îi poate lua altuia, într-o clipă de neatenţie, actele. Mai ales când acel călător vrea să-şi ascundă identitatea.

Hasnaş rânjeşte.

— Ai ghicit, gabore. Da' n-o să pui laba pe mine. N-o să pună nimeni laba pe mine atât de uşor. Vă părăsesc, copii. Pa! Să nu-mi scrieţi: faceţi economie de timbre.

Tot vorbind, Hasnaş s-a apropiat de uşă. O deschide cu un gest brusc şi vrea să fugă. Instantaneu îmi aduc aminte vocea profesoarei de sport care prezintă dimineaţa la radio gimnastica de înviorare; începem cu o alergare uşoară... Din spatele lui, bucătarul întinde o mână ca o cange şi-l trage înapoi. Şoferul lui Comnoiu se zbate câteva clipe, da' braţele bucătarului sunt ca nişte otgoane de oţel.

— Piano, copilu'! Am prins drag de tine! De ce vrei să ne laşi înlăcrimaţi?

Îi zâmbesc cu tot chipul. Iată un om pe care-l voi invita cu siguranţă la Flora, chiar dacă n-am scris articolul pentru *Fauna*.

— Mai ales că povestea nu s-a terminat, zic eu şi mai sorb din paharul cu apă minerală. Hotărât lucru, n-aş fi putut să devin orator niciodată: mi se usucă prea repede gura!

43.

Parcă i-am lovit pe fiecare pe rând cu o măciucă-n cap.

— Cum!, exclamă aiurit Sulcer, ce mai poate fi?

Fără să vreau, simt pentru o clipă o satisfacţie de care, atunci când îmi dau seama, nu mai sunt atât de mândru. Însă prea am suferit mult din pricina acestor oameni pentru ca să nu doresc să le plătesc cu aceeaşi monedă. Îi las să mai fiarbă niţel în suc propriu şi apoi zic:

— Până-acum n-a fost decât mizilicul: partea senzaţională de-abia acum urmează.

N-am văzut niciodată mai mulţi oameni adunaţi într-o încăpere şi care s-arate atât de uluiţi.

— De fapt, am exagerat când am spus că urzeala ţesută cu atâta dibăcie în jurul meu nu era condusă de nimeni şi se realizase spontan, prin hazard, datorită faptului că mai mulţi inşi aveau interesul să mă-ndepărteze de Mihaela. Era totuşi cineva care conducea această agresiune îndreptată împotriva mea şi care a avut diabolica idee să-i silească pe toţi să conlucreze la elaborarea şi îndeplinirea aceluiaşi plan, fără însă ca ei să aibă habar unul de altul, fără să ştie că sunt membrii aceleiaşi conspiraţii. Ei bine, la un moment dat, toţi erau ca nişte titireze pe care persoana respectivă le rotea după bunul ei plac. Aceste titireze s-ar fi rotit la infinit dacă n-aş fi intervenit. Eu am refuzat să mă rotesc după voia altuia, n-am acceptat să-mi dicteze destinul altcineva. Numai dintr-o întâmplare am aflat cine se erija în conducător al destinelor noastre, nelăsându-ne libertatea de acţiune, împărţind recompense şi pedepse după bunul său plac.

Rareori mi-a fost dat să întâlnesc pe cineva mai îngâmfat şi mai dispreţuitor faţă de ceilalţi, socotiţi nişte

biete marionete demne de a fi folosite doar pentru a-i satisface capriciile. Aceste capricii trebuiau rezolvate prompt şi fără crâcnire, altfel se porneau adevărate războaie psihologice în care drept arme se foloseau insinuări, ameninţări, crize de tot felul. N-am să pot înţelege niciodată de ce o asemenea lăcomie: să ai totul fără să investeşti nimic. Nici măcar un dram de suflet. Cu o dibăcie nemaipomenită, acest cineva a reuşit să se impună, să-şi creeze o aureolă care să-i dea dreptul să dirijeze tot şi să nu plătească nimic, cu convingerea trufaşă că numai calea pe care o propune este cea adevărată. Iar toate astea, sub aparenţa desăvârşitei respectabilităţi şi a caritătii care nu ascund altceva decât o monstruoasă megalomanie.

Fac o pauză ca să-mi dreg vocea şi continui.

— Ţii minte, Mihaela, că te-am întrebat ultima oară când am fost la tine de când n-ai mai vorbit cu Sulcer şi cu Parfenie. Ţi-am întins o capcană în care-ai căzut fără să-ţi dai seama. Mi-ai spus că n-ai mai vorbit cu ei de la înmormântarea lui Valentin. Atunci, de unde puteai să ştii că i-am luat lui Parfenie o fotografie de pe masă? Înseamnă că discutaseşi cu cineva care, la rândul lui, vorbise cu Parfenie. Mi-am bătut mult capul ca să-nţeleg cine e acel cineva. De-abia când am developat fotografiile de la proces am zărit în sală un chip care în mod normal n-avea ce căuta acolo. Era totuşi un chip pe care eu îl cunoşteam. Îl mai văzusem şi-n altă parte. Şi-atunci am înţeles totul. Am înţeles, printre altele, de ce erau atât de încărcate avizele telefonice ale lui Sulcer şi Parfenie. Aveţi ceva de spus, doamnă Comnoiu?

— Ticălosule, strigă Mihaela, să nu te-atingi de mama!

— Lasă-l în pace, Mihaela. Lasă-l, că până la urmă o să-i vină cineva de hac. E un nemernic care se crede mare

pentru că are dreptul să-şi arate în public opiniile. N-ai decât să ţi le păstrezi: pe mine ele m-au îmbolnăvit.

Doamna Comnoiu stă în continuare în fotoliu. Faţa îi este imobilă ca a unei măşti. Doar ochii îi strălucesc nefiresc: au o sclipire de demenţă.

Începe să-mi pară rău că am vorbit atât de violent. Dar când îmi aduc aminte de felul în care au dispărut Valentin şi Maria, orice regret îmi trece.

— Te-am urât, Mladin, de când am auzit prima oară de tine, acum zece ani. Ai năvălit în familia noastră ca un golan şi-ai ameninţat să-i strici echilibrul statornicit cu atâta grijă şi suferinţă. Familia noastră a fost ca o oază în care creştea această floare superbă care e Mihaela. Pentru ea trăiam şi eu şi Paul. Pentru ea munceam şi adunam.

Respiraţia doamnei Comnoiu s-a accelerat. Parcă s-ar auzi din iarbă o viperă care se pregăteşte să atace.

— Voiam ca într-o zi fata mea să stăpânească lumea; eu am fost o oarecare, ea trebuia să-i îngenuncheze pe toţi. Trebuiau să fie fericiţi cei cărora le-ar fi adresat măcar un cuvânt. Doream ca bărbaţi şi femei din întreaga lume să se-nfioare când îi aud vioara, să-i şoptească numele în extaz.

Doamna Comnoiu îşi priveşte iluminată fiica. Mâinile îi tremură vizibil, dar corpul îi stă şi mai ţeapăn în fotoliu, într-o atitudine trufaşă. Un lanţ greu de aur îi saltă în jurul gâtului pe care sunt vizibile zbârciturile inerente vârstei. Podoaba aceasta contrastează flagrant cu sobrietatea veşmintelor pe care le poartă, o rochie simplă, de culoare închisă, ciorapi şi pantofi negri.

— Aşa am crescut-o pe Mihaela: cât mai departe de vulgaritate, pe care am îndemnat-o s-o urască. Am învăţat-o să lupte pentru a nu fi înghiţită de marea gloată a anonimilor, să urce sus, printre cei aleşi, cei plini de har. Aceştia sunt stăpânii lumii, idolii, pe care unii îi hulesc, alţii

îi venerează, râvnind cu toţii la bogăţia şi puterea lor, invidiindu-i şi visând să le ia locul.

Femeia râde sarcastic:

— Ca şi cum ai putea pune un vagabond în locul unui rege! Poţi să-l îmbraci în cele mai strălucitoare veşminte, poţi să-l duci în cele mai minunate case unde să întâlnească numai lume bună, el tot un păduche murdar şi laş, incapabil de fapte măreţe, va rămâne. Pentru el o văgăună sordidă este cel mai potrivit sălaş, iar dacă are bani pentru o sticlă cu vin se socoteşte un privilegiat.

Glasul reginei-mamă capătă din nou un ton triumfal:

— Fata mea însă e din cu totul altă stirpe. A înţeles de copilă că trebuie să se salveze cu orice preţ de uitarea care coboară peste sufletele fricoase, lipsite de îndrăzneala de a ieşi la lumină şi a-i supune pe ceilalţi. De aceea a izbutit. Iată, acum este adorată ca o suverană de cei pe care îi dispreţuieşte şi pe care nici nu vrea să-i cunoască. Gloria o apără de ei. Dar asta încă nu-i destul. Steaua fetei mele de-abia de-acum înainte va străluci în toată splendoarea ei. Despre Mihaela Comnoiu se va vorbi cu admiraţie şi atunci când noi nu vom mai fi.

În încăpere parcă ar fi pătruns un curent de aer rece. Toţi ascultăm îngheţaţi cuvintele care par să se materializeze şi să cadă, precis şi egal, ca tăişul unei securi la o execuţie în masă.

— Când ai apărut tu, Mladin, un neisprăvit cu caş la gură, era să ne strici tot rostul. Din pricina ta, nepotul meu Matei Hasnaş a fost arestat, judecat şi condamnat. Atunci am crezut că-mi pierd minţile. Boala mea ţi se datorează în exclusivitate. Nu mai ştiam ce să fac, încotro s-o apuc. Îmi era groază că se va afla că suntem rude cu Matei Hasnaş şi cariera Mihaelei se va prăbuşi în neant. Mai ales că nici Paul, nici Mihaela, nu ştiau că Hasnaş e nepotul meu! Umblam ca bezmetică prin sălile tribunalului încercând să

aflu ce se-ntâmplă cu procesul. Până la urmă am reuşit să fac astfel încât să nu transpire nimic privitor la familia noastră. Dar cu ce preţ! Cu nopţi nedormite, cu spaime şi frământări că fiica mea nu va ajunge acolo unde i se cuvenea să ajungă! Am jurat atunci să ţi-o plătesc. Mi-am zis că nu trebuie să-nchid ochii până nu te fac să cunoşti tot ce-am pătimit şi eu. Când s-a eliberat, Hasnaş a venit la mine. Mi-a spus că vrea să se răzbune. Tocmai atunci ieşise la pensie şoferul lui Paul. Am intervenit ca să-l angajeze pe Matei, ca să fie mai aproape de mine şi să elaborăm planul răzbunării noastre. Întâmplarea a făcut să te vâri singur în laţ cu interviul acela. La-nceput, m-am bucurat. Apoi, când am aflat că Mihaela s-a îndrăgostit de tine, n-am ştiut ce să fac ca să distrug această legătură. Ei bine, am reuşit! Regret că n-am izbutit să-ţi fac un rău mai mare, dar niciodată Mihaela nu va fi a ta! Ea aparţine unui destin în care nu-i loc pentru oameni ca tine. Ea e mai presus decât noi toţi!

Doamna Comnoiu îşi sfârşeşte vorbele şi se lasă istovită în fotoliu. N-a mai rămas nici o urmă din ţinuta ei demnă. Mihaela izbucneşte în plâns, se-aruncă în genunchi şi-ncepe să-i mângâie şi să-i sărute mâinile. E o scenă de la care, n-am încotro, da’ trebuie să-mi întorc ochii. Exact la timp ca să-l văd pe Hasnaş care, profitând de neatenţia bucătarului, tulburat de spectacolul la care-asistă, i se smulge din braţe, traversează în fugă încăperea şi sare pe fereastră.

— După el!, strig eu şi ne bulucim în urma lui.

Ajung în curte exact în clipa în care el intră în Mercedes. Când o ia din loc, pneurile scârţâie. Dau să mă reped la Dacia mea; chiar atunci aud sirenele unor maşini ale miliţiei care se iau după Mercedes. O altă maşină se apropie de grupul nostru. La volan e Pahonţu, iar alături e Buduru.

Se dau amândoi jos.

— Nicio grijă, zice Buduru. N-are cum să scape. Am organizat un baraj ceva mai încolo.

44.

— **D**e când aţi aflat cine e criminalul?

Căpitanul Buduru râde.

— Secret profesional! Dar am luat măsuri ca să nu ţi se-ntâmple nimic grav. Nu l-am arestat pe Hasnaş imediat numai pentru a-i afla toate legăturile. De la un moment dat, ai avut mereu câte-o umbră. Sper să nu te supere grija pe care ţi-am purtat-o.

Pahonţu intervine şi el.

— N-aveţi cumva un foc?

Mă uit la el ca la un tip picat din cer.

— Tu erai?

— O, nu. Un alt băiat.

Râdem toţi trei. Niciodată n-am râs toţi trei deodată.

— N-aveţi idee ce frică mi-a fost pentru dumneavoastră. Dar v-aţi descurcat foarte bine pentru un începător.

Aud eu bine sau e prima oară când îmi vorbeşte cu dumneavoastră? Ba, mai mult, ca să-mi sporească uimirea, mai adaugă:

— Să ştiţi că vă citesc cu un mare interes articolele. Vă apreciez de multă vreme. Îmi place că nu umblaţi cu zorzoane; mergeţi direct la ţintă.

Mă vede absolut interzis, aşa că adaugă jenat:

— De, avem şi noi metodele noastre de anchetă. Uneori te împrieteneşti cu un om mai târziu.

Dinspre maşina miliţiei se-aude un apel la aparatul de radioemisie. Căpitanul se apleacă prin geamul deschis. Apoi revine lângă noi.

— L-au prins, spune el simplu.

— Să ştiţi că v-am făcut o scrisoare în care vă relatam totul. Mi-am luat măsuri de siguranţă pentru eventualitatea că mi s-ar fi întâmplat ceva.

— N-a ajuns încă.

— Trebuie să ajungă, îl liniştesc eu. Sper să apreciaţi stilul în care e redactată.

Am rămas numai noi trei în curtea imensă. Ceilalţi s-au retras în casă şi pândesc de la ferestre. Le simt privirile în ceafă.

— Ăsta a fost un caz de trufie, zice Buduru. Mai mulţi oameni trufaşi au vrut pielea cuiva. Neştiind că şi acela e trufaş.

— Nu sunt trufaş, îi zic. Sunt mândru. E-o deosebire.

— E-o mare deosebire, încuviinţează Buduru. Ei, noi mai rămânem să luăm nişte declaraţii. Înţeleg că te-ntorci la Bucureşti.

— Da. Mi s-a făcut dor de casă.

— Du-te-napoi printre cărţi, Mladin. Acolo-i locul tău. Lasă-i pe alţii să se-ocupe de-anchete. Nu uita să treci pe la duduia Margareta. Ţi-a transmis salutări.

— Primul drum acolo-l fac, îl asigur eu. Da’ de mult vroiam să te-ntreb; nu te-ai gândit niciodată să creşti porumbei voiajori?

— Ba da, însă n-am unde. Stau la bloc... Ei, rămas bun, zice Buduru.

— Cale liberă, adaugă Pahonţu. Ştiu precis că n-o să-mi purtaţi pică; sunteţi un om inteligent.

— Aşa zice şi doamna Mladin. Da’ tot ea zice că nu prea am noroc.

Ne strângem mâinile şi urc apoi în maşină. Când ies pe poarta largă îi văd prin oglinda retrovizoare pe cei doi ofiţeri cum se-ndreaptă spre uşa masivă. Doi oameni scunzi de statură. Unul rotofei şi altul slab. Doi oameni pe

lângă care – pe stradă, când sunt în civil – ai trece fără să-i bagi în seamă.

Nu vreau să mă emoţionez prea mult. Apăs pe accelerator şi mă-nscriu rapid pe orbită.

45.

Cine-şi imaginează că de-acum înainte voi îmbrăca rasa monahală, scârbit de nimicnicia lumii, se înşală.

Doar nu toţi oamenii sunt ca Hasnaş sau chiar ca doctorul Comnoiu sau ca Parfenie! Şi nici toate femeile ca Mihaela.

Cred că ştiţi unde mă voi afla la prima conferinţă a cadrelor didactice din judeţul Maramureş.

Cu o anumită zeiţă de-acolo sunt convins că n-am s-ajung până-n Bermude, da' şi pe ţărmul Mării Negre s-o găsi un locşor pentru doi tineri donatori de sânge.

Ca să-mi alung urâtul, îmi cânt şlagărul anului; nu prea tare, fiindcă doamna Mladin, dacă a uitat să mă-nzestreze cu ureche muzicală, voce a binevoit să nu-mi dea nici cât pentru a cânta într-un cor de surdo-muţi.

Şoseaua e liberă şi mă bucur că pantele spre Posada le urc fără să am în faţă vreo zece camioane, aşa cum am eu baftă de obicei.

Ajung pe culme şi de-acolo îmi dau drumul la vale. Priveliştea e-ncântătoare, ca să mă exprim în termenii consacraţi.

Deodată, simt că maşina mea o ia razna. Nu am viteză prea mare, da' constat cu surpriză că iau curbele tot mai greu.

Fraţilor, nu e-o surpriză prea plăcută!

Într-o clipă sunt lac de sudoare. Mai ales că nu-mi trebuie mult timp ca să-mi aduc aminte că Hasnaş s-a cam învârtit pe lângă maşina mea şi nu i-a fost greu să facă o inovaţie neprevăzută de fabrică şi în stare să mă transporte pe lumea cealaltă.

Apăs cu disperare pe frâne, însă viteza maşinii creşte mereu. Încep să iau şpanuri când din stâncile din stânga, când din parapetul din dreapta.

Ajung şi la clipa când, oricât aş răsuci volanul, înţeleg că direcţia nu mă mai ascultă şi că mă-ndrept vertiginos spre parapetul de fier. Sar peste el ca un cal peste obstacol. Mai am timp să deschid portiera şi să m-arunc în gol. Mă rostogolesc prin aer şi-mi aduc aminte de ce-mi povestea odată bunicul: cică unul căzuse de la etajul o sută. De câte ori trecea prin dreptul unui etaj nu spunea decât atât: „Pân-aici e bine”. Am încheiat citatul.

Şi pentru mine, pân-aici, e bine.